XIX. évfolyam 43. szám **Ára: 1 forint** *1963. október 24*

Ludas Matyi

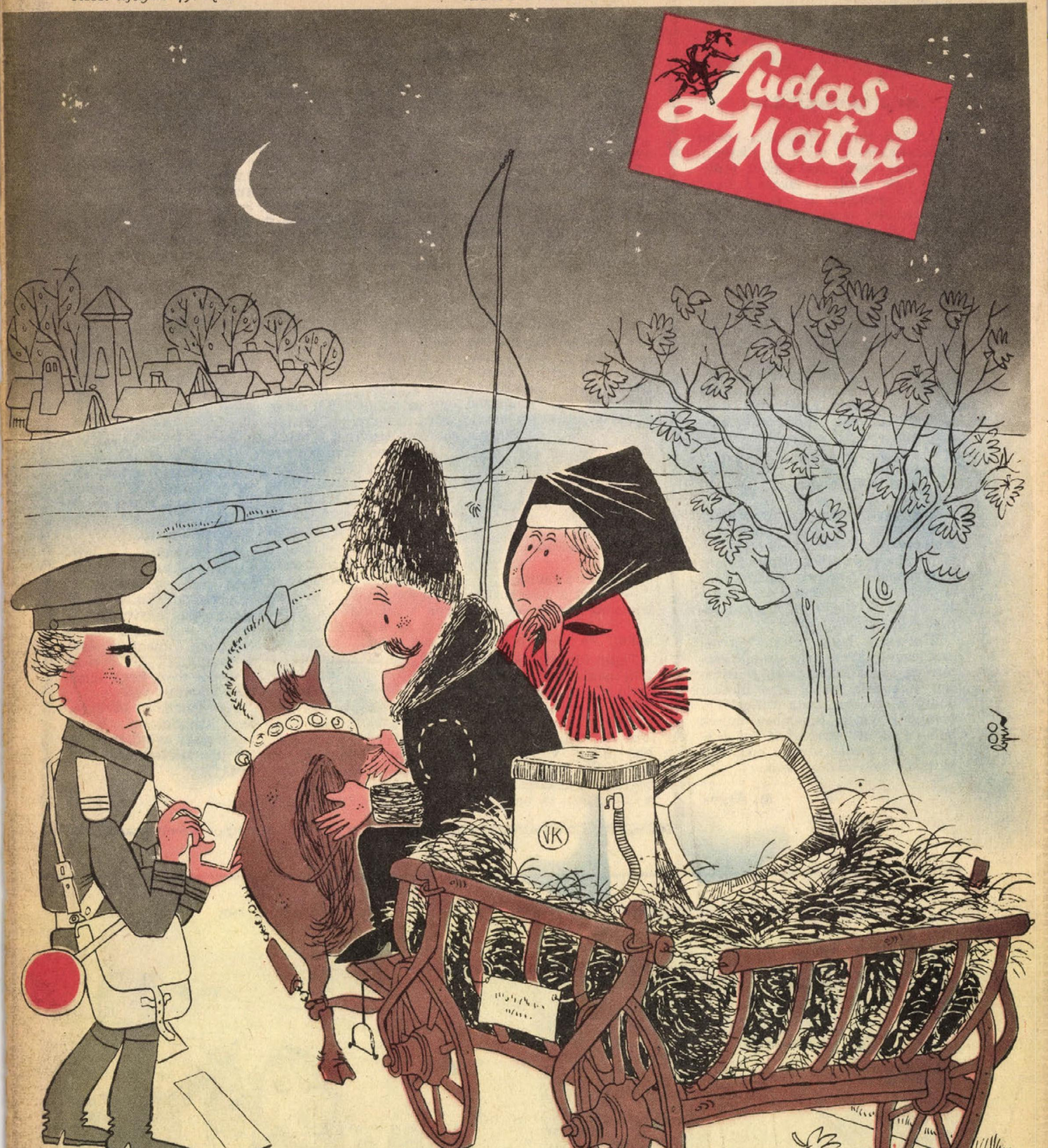

— **Miért nem világítják ki a szekeret?!**

— **Nem telik nekünk lámpára, rendőr elvtárs...**

Balázs-Piri Balázs rajza

EZT OLVASTUK

MI A LEITERJAKAB?

Az Esti Hírlap cikkecskét közölt a leiterjakabról abból az alkalomból, hogy száz évvel ezelőtt fordította Ágai Adolf a Jakobs Leiter-t (Jákob lajtorjáját) Leiter Jakabnak. A cikkecske ezzel a megállapítással zárul: *„Azóta a lexikonok egyszerűen leiterjakabnak nevezik az újságírói balfogás nagy szülöttét, s a név egybeolvadt az értelemzavaró sajtóhibák fogalmával."*

Szó sincs róla! Más a sajtóhiba, más a leiterjakab. A sajtóhiba hibás nyomdai munka eredménye, a leiterjakab kizárólag fordítási hiba. Az Esti Hírlap cikkíróját nem sajtóhiba sújtotta, nem is leiterjakab, amit elkövetett. Egyszerűen csak tájékozatlan volt abban a kérdésben, amelyről cikket írt.

ORLEANS

A Magyar Nemzet cikkírója megrója a franciákat, amiért nem elég tapintatosak. S miért? Íme: *„Orleans piacterén, ahol Jeanne D'Arc máglyahalált halt, egy bisztró fölé ez van írva: Jeanne D'Arc's Grill Room. És a kirakatban nyárson forognak a csirkék."*

Illik tudni, hogy Orleans városában Jeanne D'Arc nagy diadalt aratott az angol csapatokon. A nyárson sült csibe pedig nem illetlen dolog a győztes csata színhelyén. Jeanne D'Arc-ot Rouenban ítélték halálra, és ott szenvedett máglyahalált. A franciák szigorú megrovása tehát indokolatlan volt.

dr. Árgus

BÉCSI APRÓSÁGOK

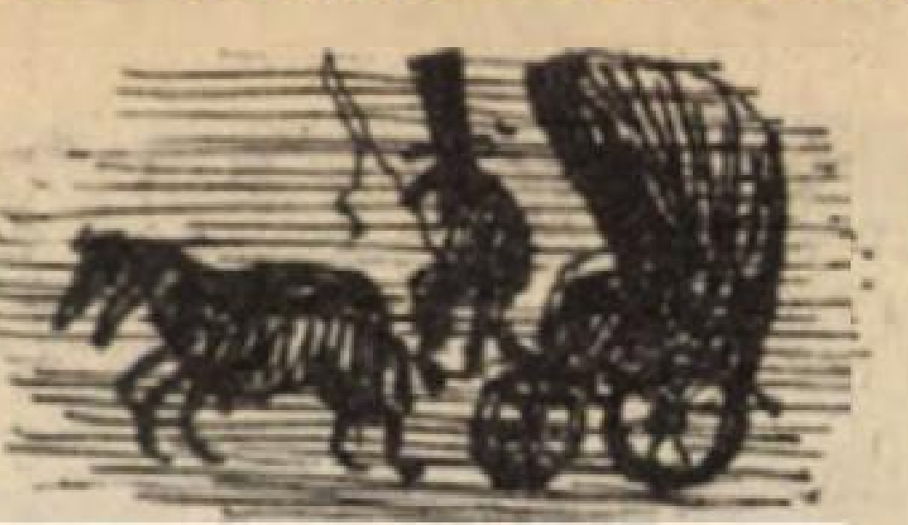

Számosan megírták már, milyen drága a bécsi villamos. Egy vonaljegy — átszámítva — körülbelül 6 forintba kerül. Én ezt a tényt csak megerősíthetem, azzal kiegészítve, hogy különösen akkor drága az utazás, ha az ember az ellenkező irányban száll fel a villamosra.

*

Magyar szóra hegyeztem füleimet az Európa kávéházban, s mit hallok: két éltesebb, aranykarpereces asszonyság beszélget a szomszéd asztal felett, s az egyik éppen azt mondja:

— Ennél a Jolinál utálatosabb nővel még nem volt dolgom! Hogy miért kellett ezeknek kijönni!

Tapintatosan megnézem magamnak a beszélgetőket. Kutya legyek, hogy ha ezeket én nem ismerem! Az egyik József körúti eszpresszóban ültek valaha nap mint nap. Esküszöm rá, tisztán emlékszem még a hangjukra is, hogy akkor is a Jolit csepülték ugyanígy záróráig!

*

Autóalkatrészeket vásároltam egy barátom számára, és jó férfi szokás szerint a számlának utána sem számoltam a fizetésnél, csupán a hotelban futottam át rajta, akkor is inkább véletlenségből. Így fedeztem fel, hogy két ablaktörlőért, melynek ára egyenként 46,30 schilling, a számlán 128,60 schillinget számoltak, 92.60 helyett. A tévedéshez kétség sem fért, mivel az ablaktörlők dobozára rá volt írva, jól láthatóan, tintával a 46,30.

Mérgesen töprengtem, hogyan találták ki számlámra ezt a különös kalkulációt a 128,60-nal, midőn egyszerre a fejemre csaptam: megvan a megoldás!

Másnap visszamegyek a boltba és mondom a tulajdonosnak, tévedés van a számlában. Nézze meg az ablaktörlők dobozán levő összeget, 46,30 és nézze meg a számlát a két ablaktörlőért, 128,60.

A tulajdonos kis mosollyal ajka körül válaszolja: nem emlékezik rá, hogy éppen ezt az ablaktörlőt adta el nekem, hátha ezt egy másik üzletben vásároltam. Egyébként sem lát semmi összefüggést a dobozra írt ár és a számlája között.

— Akkor hát megmutatom önnek, hogyan számolta ki a 128,60-at. A pult túlsó oldalán állva ön nem 46-ot, hanem 64-et olvasott le a dobozról és kétszer 64,30, az 128,60!

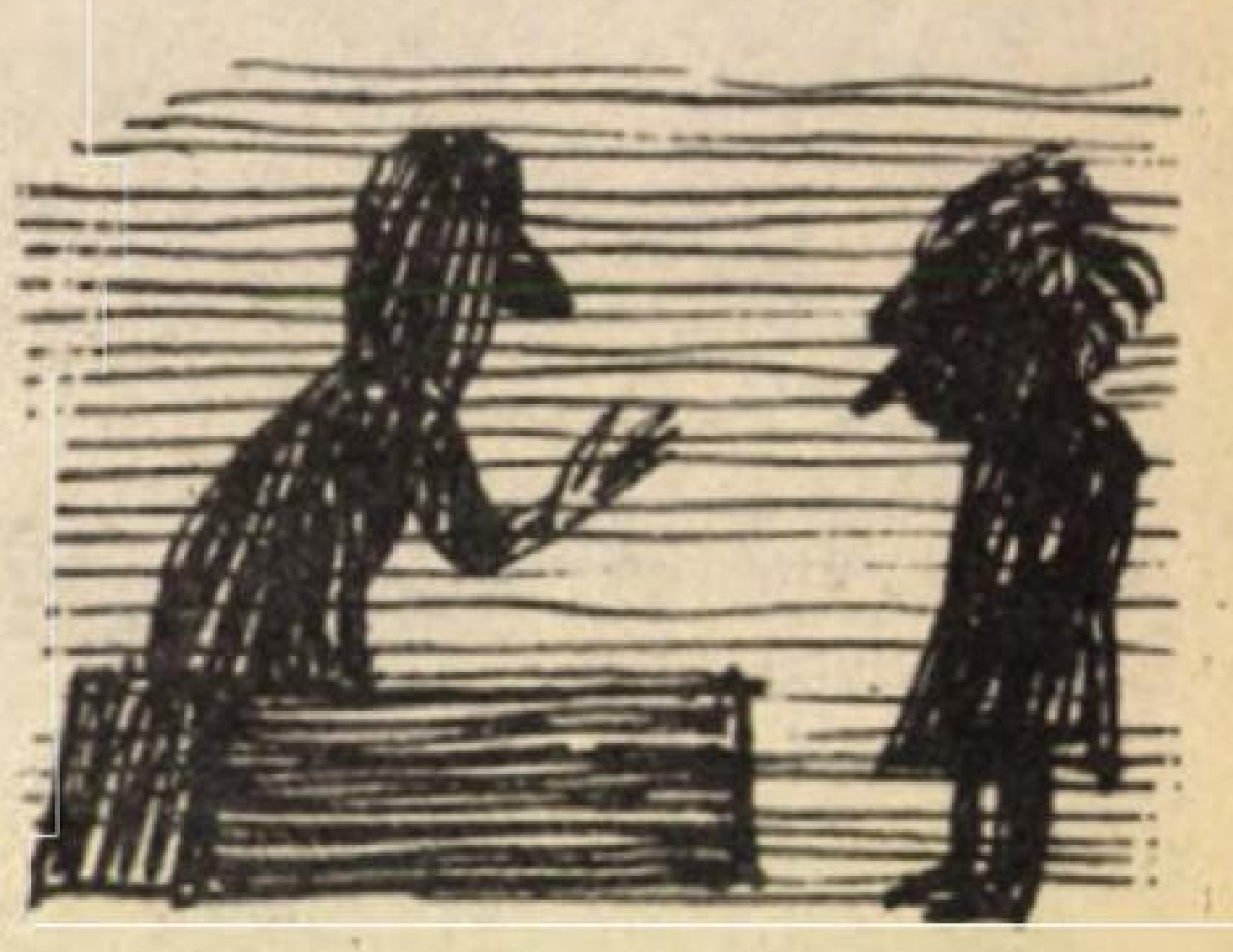

A boltos meghökkenve eltűnődött, majd kasszájához lépett és 40 schillinget szó nélkül visszatett elém.

— Köszönöm — mondtam. — Akkor 4 schilling önnek visszajár.

Az alkatrészkereskedő elegánsan legyintett. — Uram — mondta —, a rejtvény megfejtéséért 4 schilling jár önnek. Engedje meg, hogy megjutalmazzam vele.

Az üzletből távozva, arra gondoltam, lehet, hogy nagy svindler a tulaj, de stílusérzéke van neki...

S. P.

Az alkalmazkodás csodája

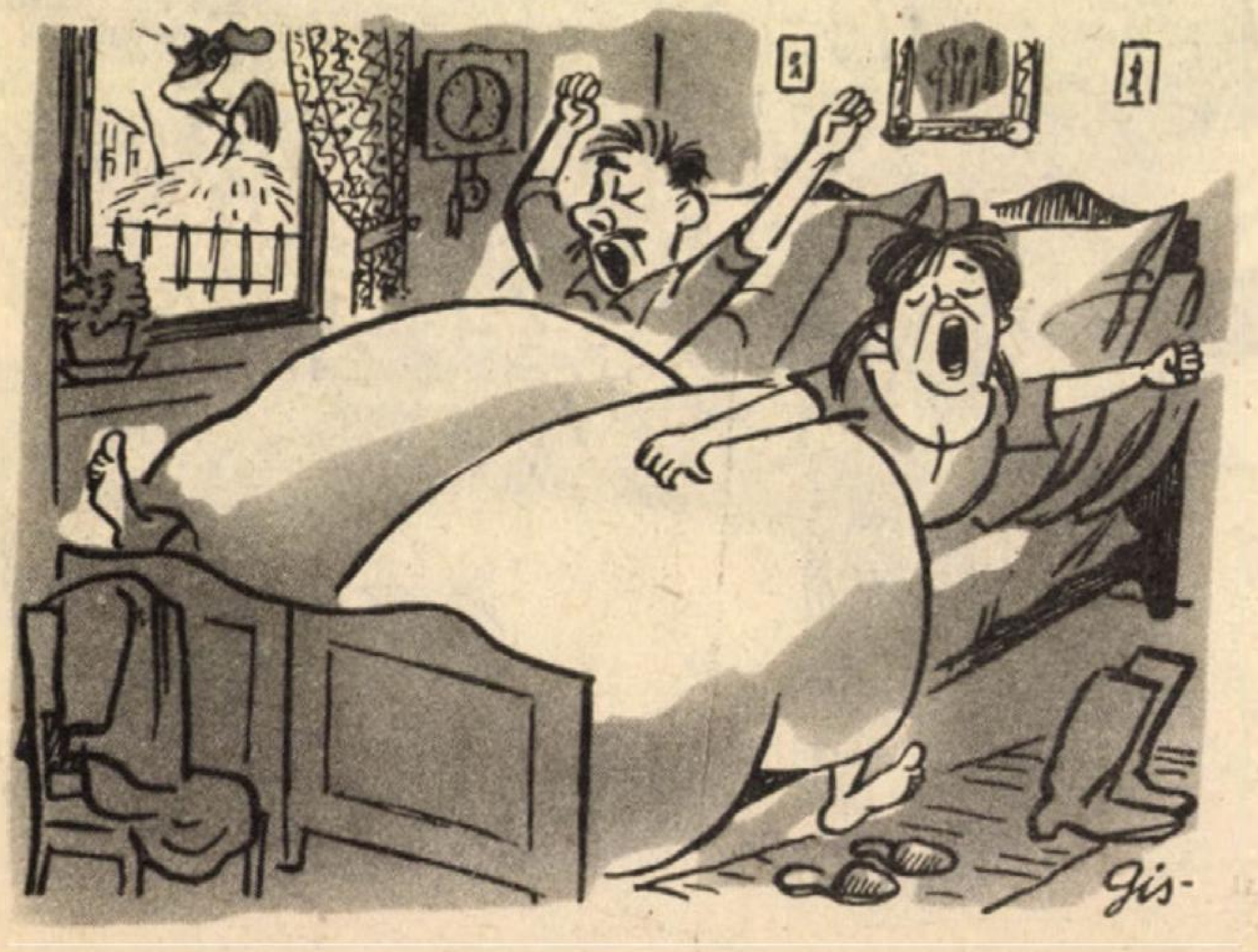

– Érdekes, amióta bent vagyunk a közösben, ez a kakas fél öt helyett csak hétkor kukorékol...

Korszerű tsz

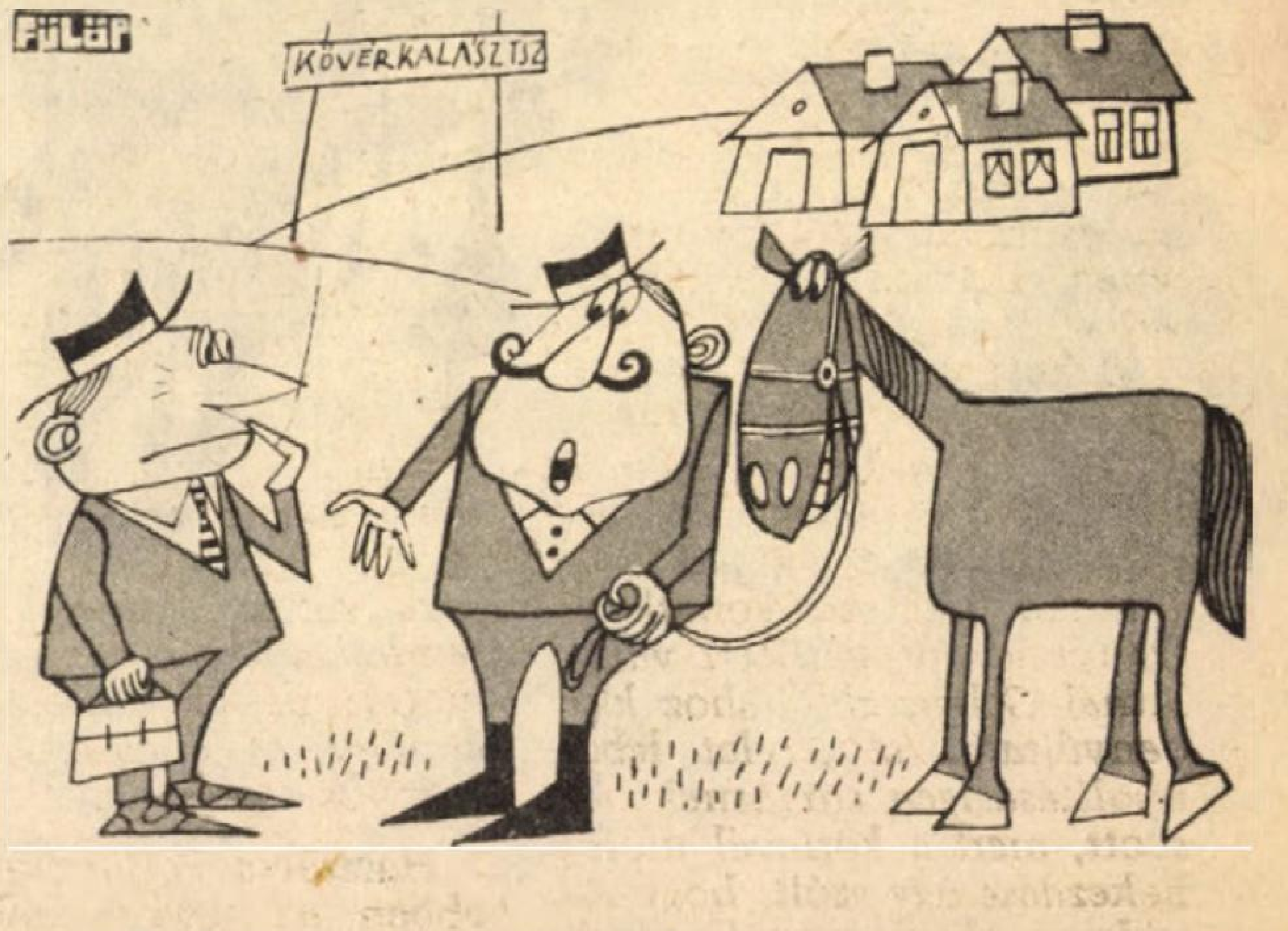

– És hogy halad a gépesítés?
– Nagyszerűen. Az elnök máris beszerzett egy presszógépet, egy hűtőszekrényt, meg egy Skodát.

EXPEDÍCIÓ

Áll három úttörő gyerek a várpalotai szénszállító drótkötélpálya tornyában, és figyeli a csillék útját. A legkisebb ajánl valamit társainak, de azok nem hallgatnak rá, lemennek a lépcsőn. A tíz éves forma, dacos legényke viszont ott marad, és a következő percben már a magasban lebegő csilléből integet alant bandukoló pajtásainak. És hogy félreértés ne essék, a kísérő szövegből is megtudjuk, hogy milyen remek ötlet volt ez. E játékos utazás után ismét együtt kóborol az üzemben a kis csapat.

Azt már csak mellékesen említem, hogy ez a három gyerek, kinek „expedíciós" vállalkozását a televízió október 15-i ifjúsági műsorában mintának állítja a kiskorú nézők elé, úgy jár, kel, mászkál kísérő nélkül a kazánházakban, a nagyfeszültségű villany erőmű helyiségeiben, pincékben és magas építményekben, mint Alice — Csodaországban.

Sétálás közben csakúgy benyitnak például az erőmű vezénylőtermébe. A műszerfalak előtt ülő mérnökök, technikusok fel sem pillantanak. Valóban, mi lehet magától értetődőbb annál, minthogy három kisgyerek kíváncsian nézelődik a házuk táján? Végül is egy fehérköpenyes férfi lép hozzájuk, és ahelyett, hogy hazaküldené őket, és azt igyekezne kinyomozni, hogy kinek a bűnös felelőtlensége miatt csavaroghatnak az erőmű területén, ahová szakavatott kísérő nélkül még felnőtt sem teheti be a lábát, magyarázni kezdi nekik a szimbolikus jelzéseket a műszerfalon...

Jó lenne, ha a televízió ifjúsági műsorának szerkesztői a jövőben nem a fenti módon szerveznének gyermek-expedíciókat.

K. A.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Rumli

Itt van előttem egy színes prospektus és egy sokszorosított körlevél. Mindkettőt a Postaigazgatóság küldte postán mindazon „szerveknek", amelyek ezideig a díjátalány és a díjelőleg rendszerével továbbították a postai küldeményeiket. „Nincs többé gond – ígéri a prospektus –, a kimenő posta bélyegzésével! Mindenki olyan könnyen végezheti, mint a képen ez a csinos, fiatal lány. Az egész világon – Japántól Amerikáig, Grönlandtól Dél-Afrikáig – millió és millió levelet és csomagot bérmentesítenek naponta a »Postalia«-val stb., stb..."

A körlevél szerint a bérmentesítő gépet a Műszer és Irodagép Értékesítő Vállalaton keresztül lehet beszerezni (Bp. VI., Népköztársaság útja 2.), és az erre vonatkozó igényt a fent említett vállalatnál Gellért elvtárshoz kell benyújtani. Az ügylet lebonyolítása igen sürgősnek látszott, mert a körlevél utolsó bekezdése úgy szólt, hogy rövidesen olyan postai rendelkezések várhatók, melyek a jelenlegi díjátalány és díjelőleg-rendszert megszüntetik. A címzett a bérmentesítő gép iránti igényét lehetőleg október hó 1-ig az Irodagép Vállalathoz juttassa el.

A kéthetes határidőtől megszeppenve, rögtön feltárcsáztam a megadott céget, de az mással beszélt. Aztán még sokszor tárcsáztam. Végre a hatodik napon beszaladt a csengetés. Ne csodálkozzam, nyugtatott meg Gellért elvtárs, hogy őt ilyen nehezen lehet telefonon elérni, de a körlevelek szétküldése óta valósággal „szétinterurbánolják" a „Postalia"-keresők. Ő is csak egy ilyen körlevélből tudta meg, hogy ráosztották ezt a még gyermekcipőben járó ügyletet.

Rumli tehát van, de „Postalia" bérmentesítő gép nincs. Józan ész szerint egyelőre nem várhatók olyan postai rendelkezések, amelyekkel megszüntetnék a mostani díjátalány és díjelőleg hagyományos rendszerét.

Hacsak a Posta nem akar ebben az ügyben még nagyobb zavart kelteni...

(bernáth)

Erős jellem

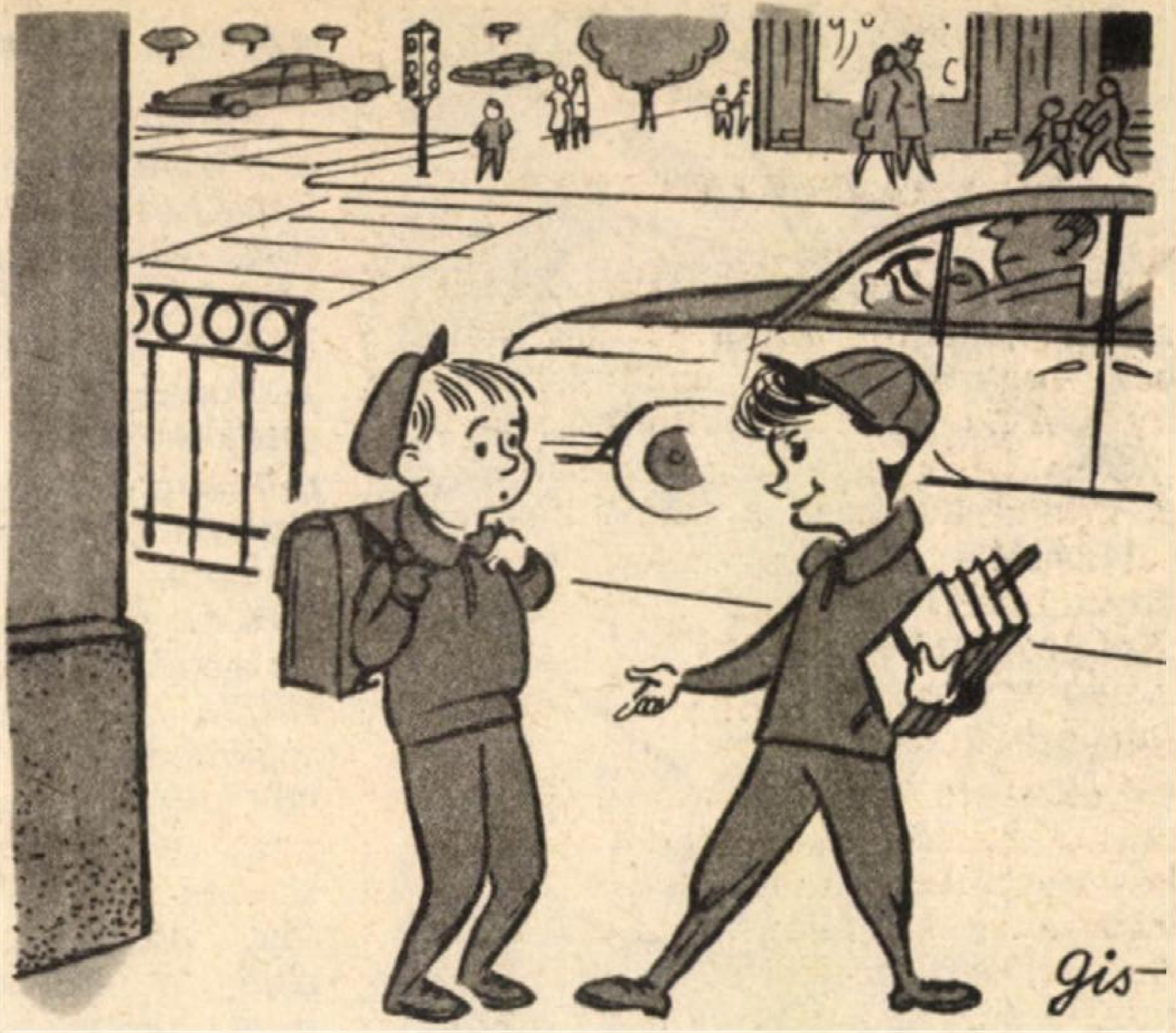

– Csak az első napok voltak nehezek. Ma már megvagyok dohányzás nélkül is...

HEINRICH HEINE

JÓ TANÁCSUKBÓL...

Jó tanácsukból kijutott nékem,
megbecsülésben bőven volt részem,
várnom kell, mondták, egy rövid időt,
támogatni akarnak ők.

Támogatásuk mellett éhen
megdögölhettem volna szépen,
hogyha egy jótevőm nem kerül,
s nem karol ő föl emberül.

Ennem adott e derék, jó lélek!
El nem felejtem, bármeddig éljek!
Csókot rá, sajnos, nem nyomhatok!
Mert e derék lény magam vagyok.

Fazekas Anna fordítása

Minőségi garancia

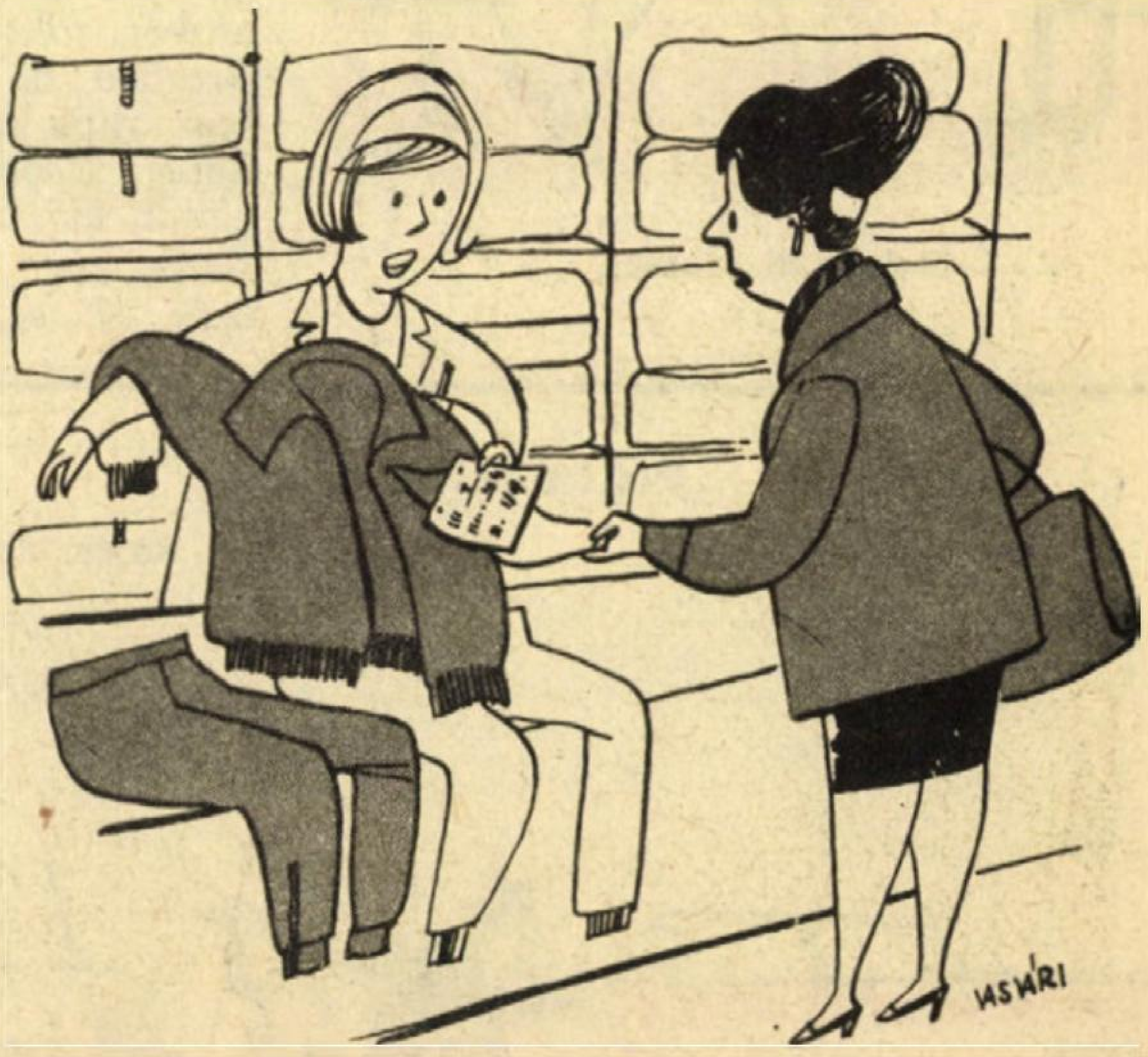

– Ez miért elsőosztályú áru?
– Mert az van ráírva...

Egy sokoldalú színész portréja

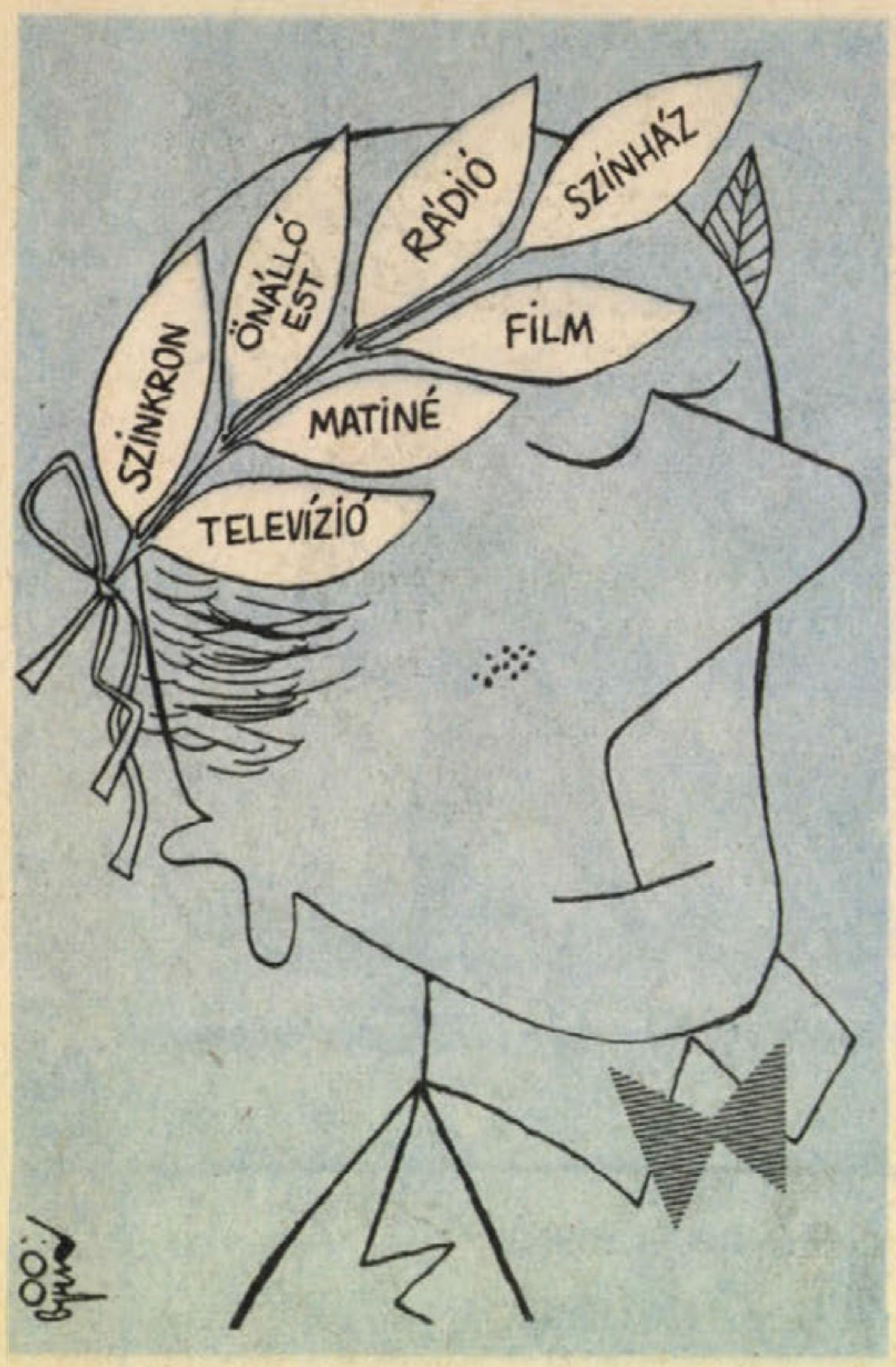

Gyakorló orvosnő

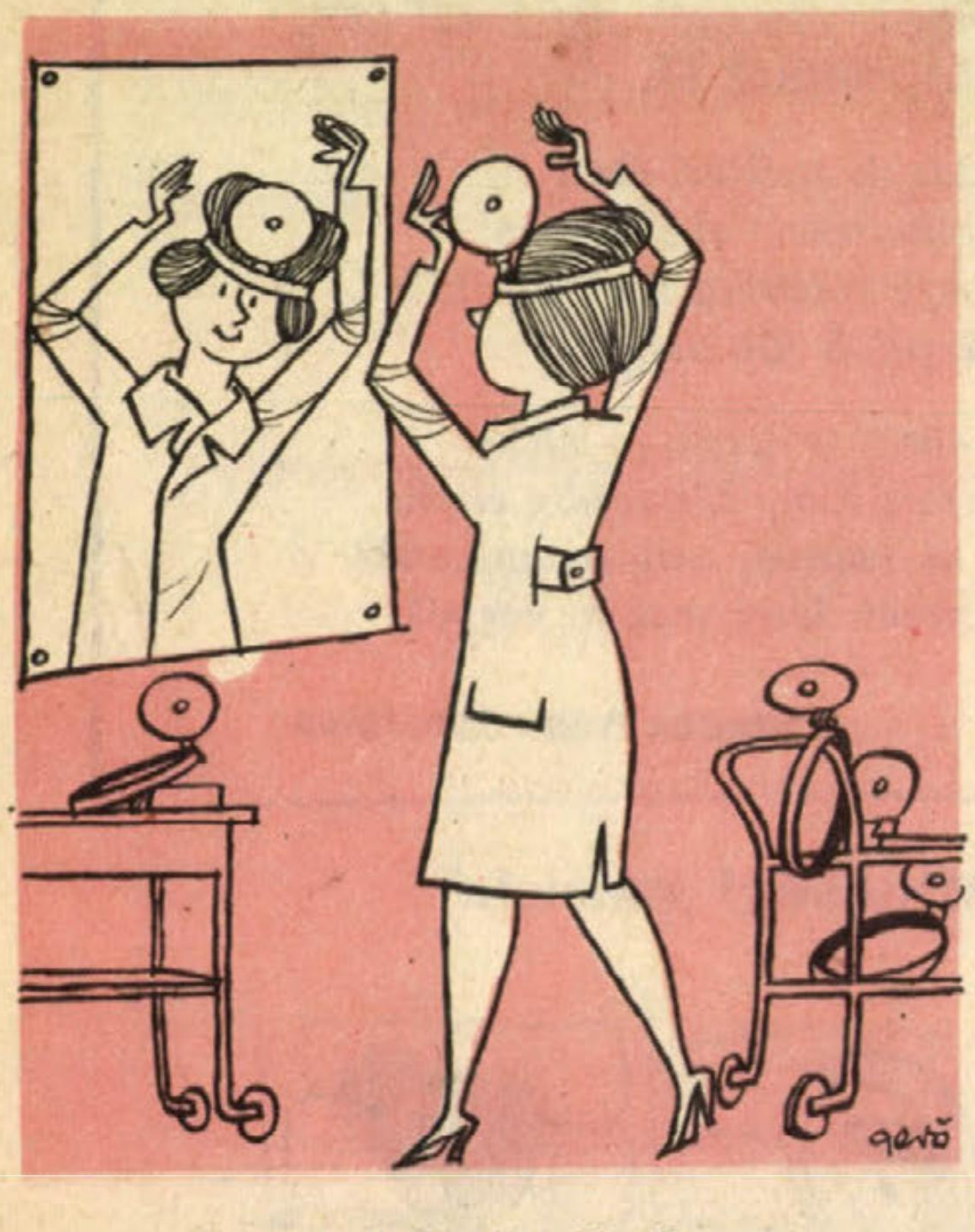

Melyik áll jobban?

LEVÉL a pihenési pótszabadságról

KEDVES OLVASÓNK!

Amint látja, nyilvánosan továbbítom az illetékesekhez azt a javaslatát, hogy változtassák meg a Munka Törvénykönyvének a dolgozók fizetéses szabadságára vonatkozó rendelkezéseit. A jövőben minden dolgozó, aki szabadságát külföldön tölti, további két hét fizetéses pihenési pótszabadságban részesüljön. A pihenési pótszabadságot élvező dolgozó lakhelye területét el nem hagyhatja, délelőtt tíz óra előtt fel nem kelhet, este tizenegy óra után a lakásától távol nem tartózkodhat, napközben pedig kétszer, délelőtt, délután egy-egy órás egészségügyi sétát kell tennie. Munkahelyén csak a pihenési pótszabadság leteltével jelenhet meg, amikor is magával kell hoznia a lakóbizottság elnökének pecsétes igazolását arról, hogy két hétig pihent.

Népgazdaságunk jól felfogott érdeke késztet arra, hogy a javaslatot az elmúlt év tapasztalatainak alapján melegen támogassam és megindokoljam. Enélkül ugyanis aligha számíthatna kedvező elintézésre. A dolgozó ugyebár, aki elhatározza, hogy két hetet tölt Olaszországban, először is a fényképészhez rohan, hogy az útlevélhez, és a vízumokhoz megfelelő mennyiségű fotó álljon majd rendelkezésére. Nem tévedés: a vízumokhoz! Mert – evés közben jön meg az étvágy! Most már nemcsak Olaszhonról van szó. Ha már kimozdul az ember, töltsön két napot Bécsben, öt napot Párizsban, futja még a három hetes szabadságból. Elegendő idő marad így is: Velencére, Rómára, sőt még Nápolyra is. S ha már ott van az ember, mindent meg kell nézni, fel kell szippantani. Nemcsak egész Olaszországot, hanem Bécset és Párizst is. Ez különben sem kerül egy fillérbe sem, Bécsben Zoli bácsi direkt örül majd, hogy két napot nála tölt a kedves rokon Budapestről; Aranka néni pedig Párizsban megremeg a gyönyörtől, hogy öt napig magyar szót hallhat a kedves pesti rokontól. A drága jó valutát a Magyar Nemzeti Banktól Olaszországig lehetőleg érintetlenül kell megőrizni, mert ott nincs se Zoli bácsi, se Aranka néni, aki tejbe-vajba, margarinba fürösztené és keblére ölelné a kedves rokont.

Ilyen gondolatokkal telve, hol egyik nap csúsztat a dolgozó útlevélügyben, hol a másik nap csúsztat vízum-ügyben. Az útlevél a kért határidőre megérkezik, s kezdetét veszi a szüntelen csúsztatás a vízumokért. Már a benyújtásnál is éjszakai műszakot kell teljesíteni, hogy legalább másnap déltájt a dolgozóra kerüljön a sor. Vagyis, hogy átvegyék a vízum iránti kérelmet. Mert már ez is nagy eredmény!

Végül is minden rendbejön: a dolgozó útlevéllel és vízumokkal s kedves házastársával, két nagy bőrönddel – téli szalámival, máj- és húskonzervekkel alaposan megrakodva –, a vonatra roskad. Zoli bácsi Bécsen kívül tartózkodik. Pedig a dolgozó előre értesítette érkezéséről. Két napig kirakatnézés. Reggel, délben, este – hideg étel a bőröndből. Spórolni kell! Egy ebéd áráért legalább három pár nejlon harisnyát lehet venni. Meghozzá nyugatit. Aludni mégiscsak kell valahol: a pályaudvar is megteszi.

A dolgozó a negyedik nap aléltan érkezik Párizsba. Itt Aranka néni van Párizson kívül. Pedig a dolgozó őt is előre értesítette. De a néni nem óhajtotta látni a már sokadik pesti rokont. Kimerült ez évi magyar kontingense. Reggel, délben, este hideg étel a bőröndből. Egy kis meleg leves olykor egy-egy bisztróban. Két éjjel egy park bokrai között, két éjjel egy olcsó tömegszálláson. Spórolni kell!

A kilencedik nap a csodálatos olasz ég. Velence, Firenze, Nápoly. Rohanás végig Olaszországon, hogy otthon minél többet lehessen róla mesélni. Tikkasztó a meleg. Aludni jó, – még a szabadban is. Drága a szálloda, olcsó a tej, és van bőven. S nagyon passzol a májkonzerv és a téliszalámi mellé. Rohanások és fáradalmak közben eltelik a két hét. A bőröndök kiürülnek. A hazai étkek helyét elfoglalja néhány öltönyre való olasz szövet, öt terilén ruha, három japán zsebrádió, másfél tucat nejlon harisnya, harminc golyóstoll és más egyebek Rómából, Bécsből – itthoni eladásra, hogy megtérüljön az útiköltség.

A dolgozó tíz kilóval megfogyatkozva, s a csodálatos útiélménytől eltelve, halálfáradtan foglalja el másnap a munkahelyét.

Kérdem tisztelettel, vajon egy ennyire kimerült dolgozó képes-e népgazdaságunk javára eredményes tevékenységet folytatni? Nem! Nem képes! Ezért javaslom a kéthetes pihenési pótszabadság törvénybeiktatását.

Földes György

Nem talált taxit

Kaján Tibor rajza

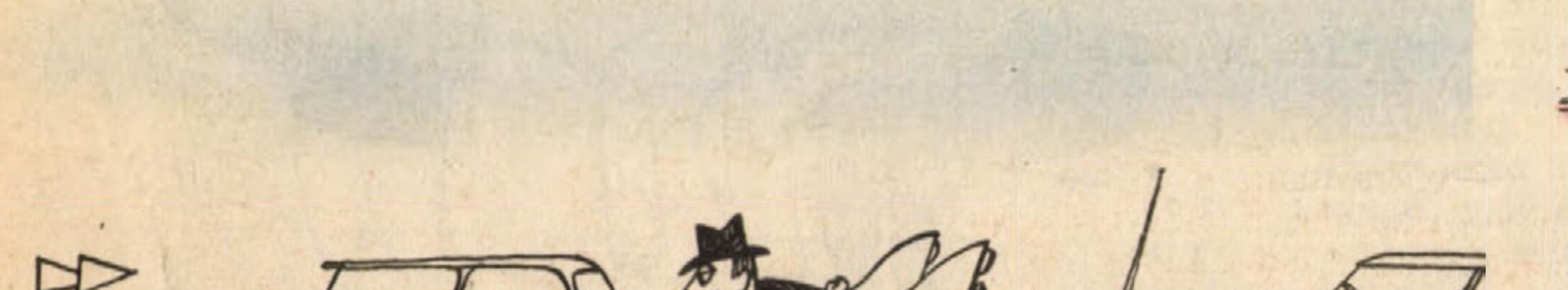

A szólista és a kórus

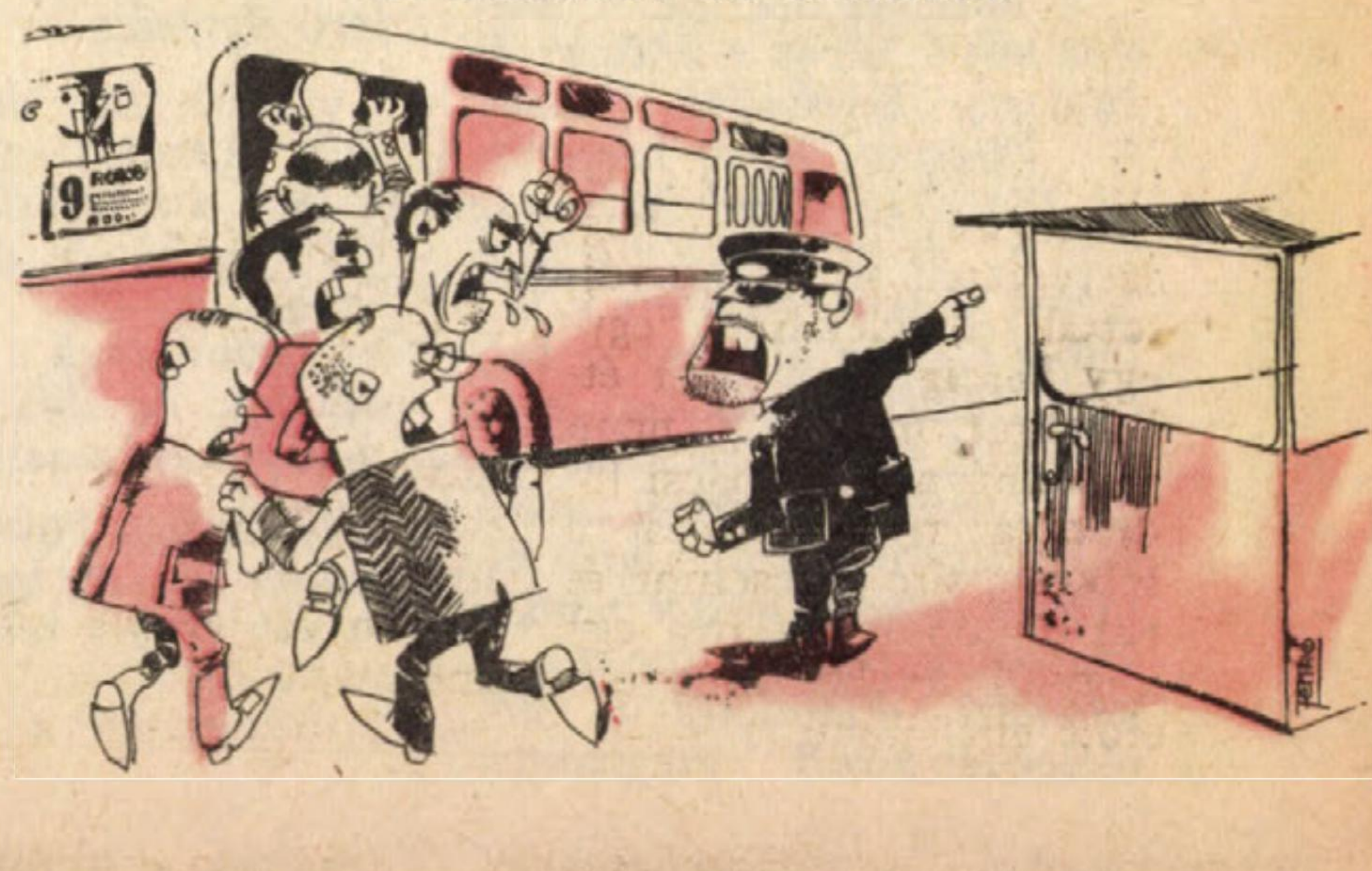

NÉGY ÉVSZAK

Fülöp György rajza

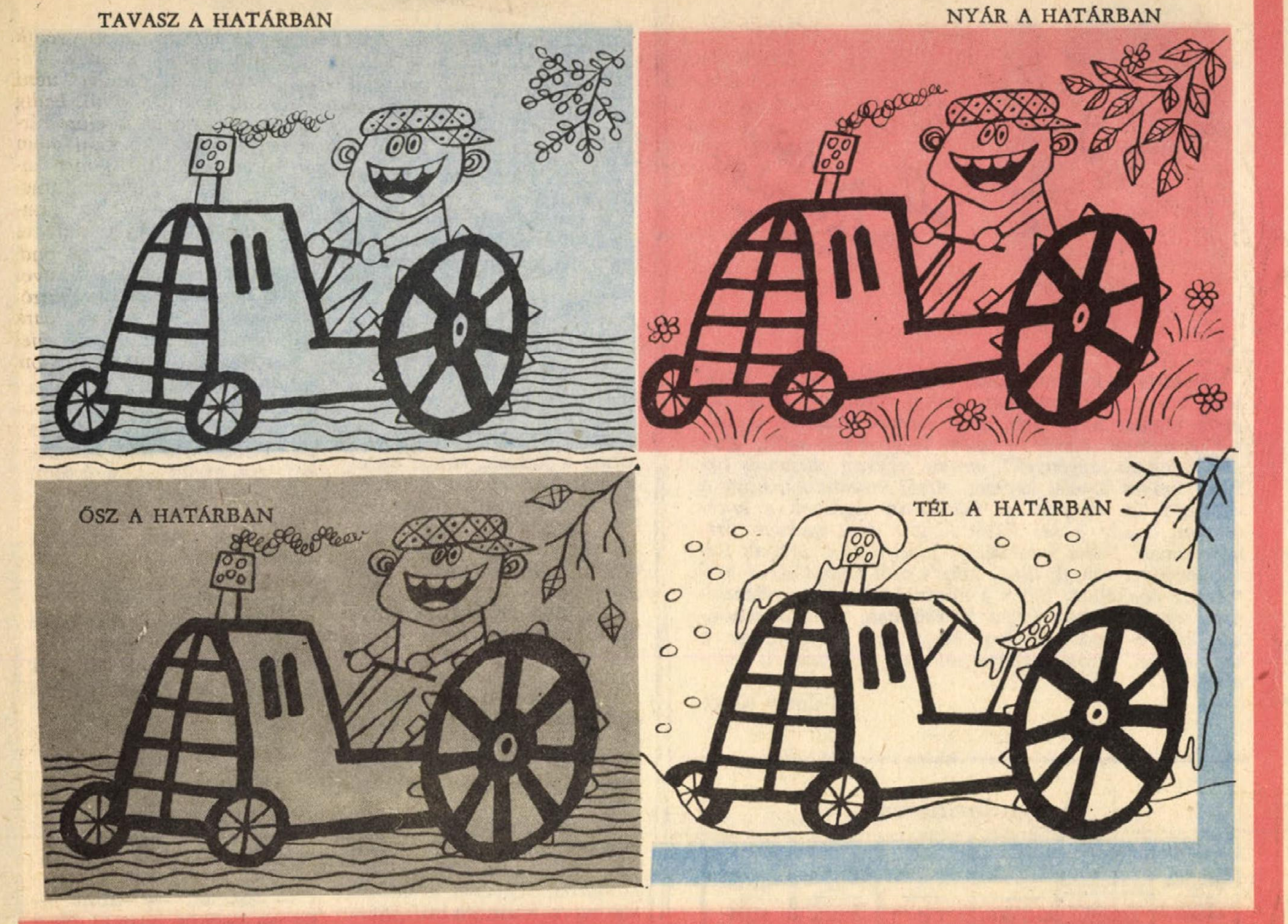

TAVASZ A HATÁRBAN

NYÁR A HATÁRBAN

ŐSZ A HATÁRBAN

TÉL A HATÁRBAN

KICSODÁNK JUDITKA?

– Fiacskám, kivasaltam az életlen nadrágodat! – jegyezte meg a feleségem némi éllel. – Ugyanis névadóünnepségre megyünk, ha nem tudnád!

Persze, persze, ma lesz Erzsóék kislányának a keresztelője... izé... névadóünnepsége a minisztériumban, és ráadásul mi vagyunk a keresztszü..., akarom mondani, névadószülők.

Alaposan kicsíptük magunkat, és zsebrevágva az ajándékot, egy hercig kis ezüst étkészletet, elindultunk a tett színhelyére.

A minisztériumban minden úgy ment, mint a karikacsapás. Szólt a zene, a rokonok, a barátok, az ismerősök és a tömegszervezetek sorra átnyújtották ajándékaikat, egy-egy hercig kis ezüst étkészletet, majd egy nemzetiszínű masnis bácsi Juditkává nyilvánította a lelkesen síró csecsemőt, és ezt rögtön be is írta egy nagy könyvbe, még mielőtt elfelejtené.

Az ügy hivatalos része ezzel tulajdonképpen lezárult. Otthon Juditkát tisztába tette a mamája, mi pedig ettünk egy csomó süteményt. Csak késő este merült fel bennem a probléma, ami azóta se hagy nyugodni.

– Te – mondtam a feleségemnek –, mijei is vagyunk mi Juditkának?

– Természetesen a névadószülei – válaszolta és kicsit különösen nézett rám.

– No és Juditka kicsodánk nekünk?

– Természetesen a keresztlányunk... Azaz, inkább a névadólányunk...

– Már megbocsáss, de mi semmiféle nevet sem kaptunk tőle, ha jól emlékszem.

A feleségem felült az ágyban, és láttam rajta, hogy egy pillanat alatt átérezte a szituáció rendkívüliségét. Hosszas, ám sikertelen spekulálás után segélytkérően fordult hozzám:

– Szerinted kicsoda nekünk Juditka?

– Hogy nem a keresztlányunk, sem a nevelt lányunk, vagy a névadólányunk, az fix! – feleltem körültekintően. – Esetleg a névkapó lányunk lehetne, de az meg elég rosszul hangzik.

– Hát akkor mit csináljunk?

– Most aludjunk! – tanácsoltam. – Majd holnap reggel felhívom a Magyar Tudományos Akadémiát, hogy ajánljanak egy nyelvészetileg és politikailag egyaránt megfelelő kifejezést.

Dalmáth Ferenc

Külföldi utazáson

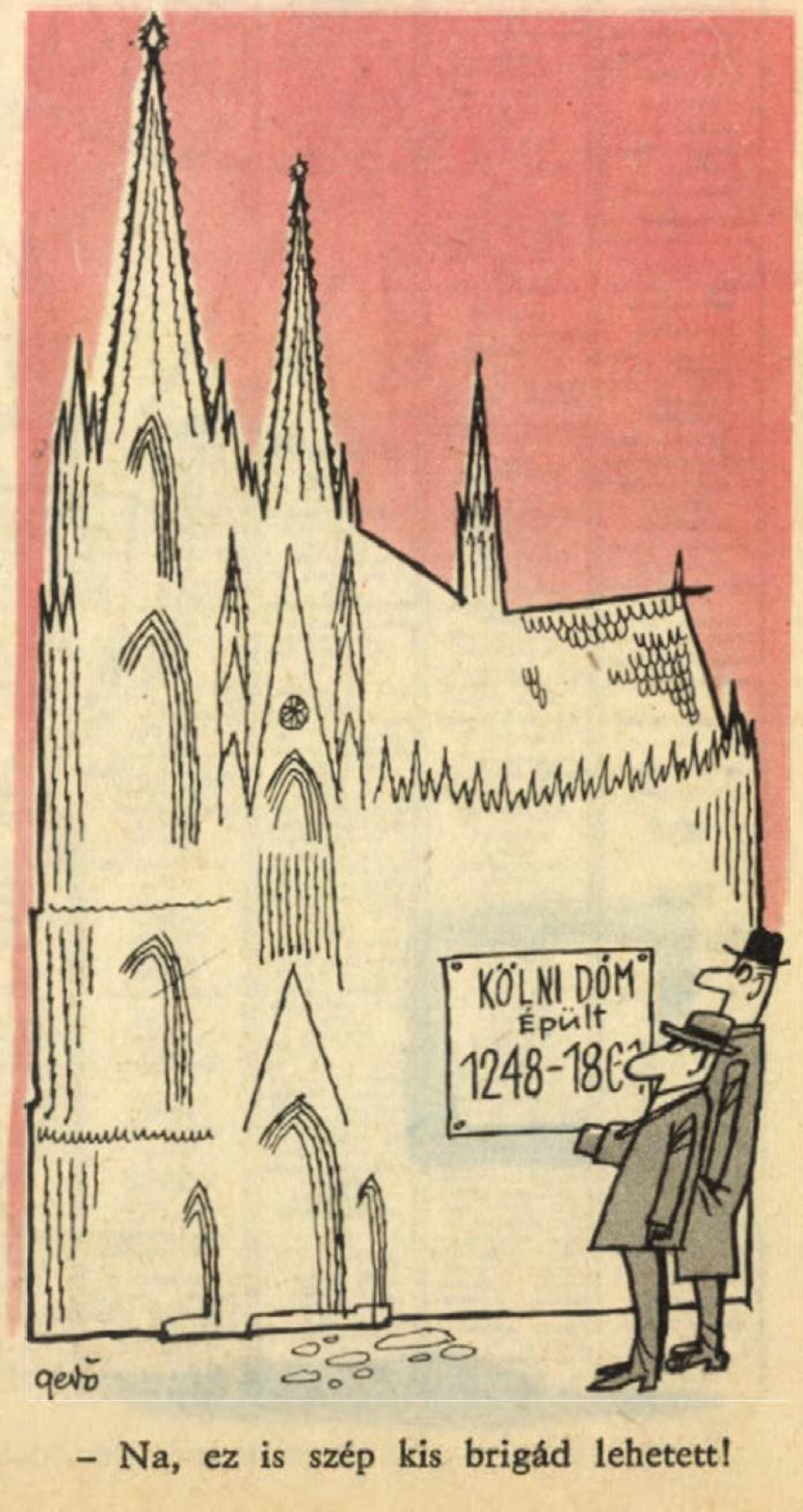

– Na, ez is szép kis brigád lehetett!

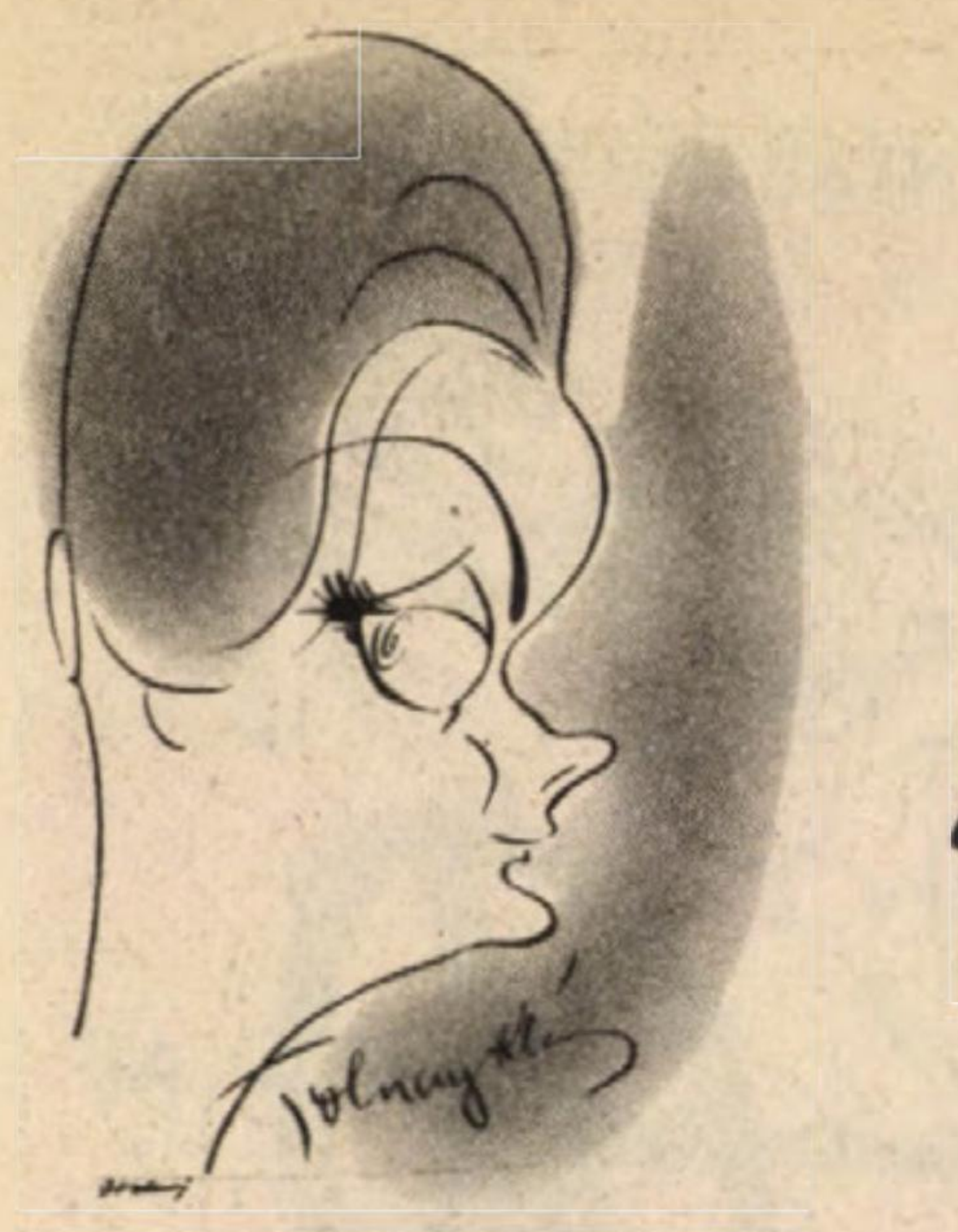

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

Nem is tudom pontosan, hogy milyen régóta énekelem már a palóc nótákat. Annyi bizonyos, hogy nagyon régóta. Már több, mint tizenöt éven át tapsoltak a dalnak, amely a rátóti legényekről szólt, akik „libát loptak szegények", amikor egyszer elismerés helyett mérges levelet kaptam. Arról értesítettek, hogy a dalom miatt az alsó- és felsőrátóti legények a kocsmában, amely a két Rátót között van, gyakran összevesznek. Néha verekedéssé fajul a vita: melyik Rátót legényei loptak libát, kikről szól a dal? Arra kértek, ne énekeljem többé a nótát. Udvariasan válaszoltam: nem tehetek eleget kérésüknek, mert a közönség kéri a palóc nótákat. Megírtam nekik, hogy a dal a régi rátóti legényekről szól, és nem a maiakról.

Tolnay Klári

A vándormadár

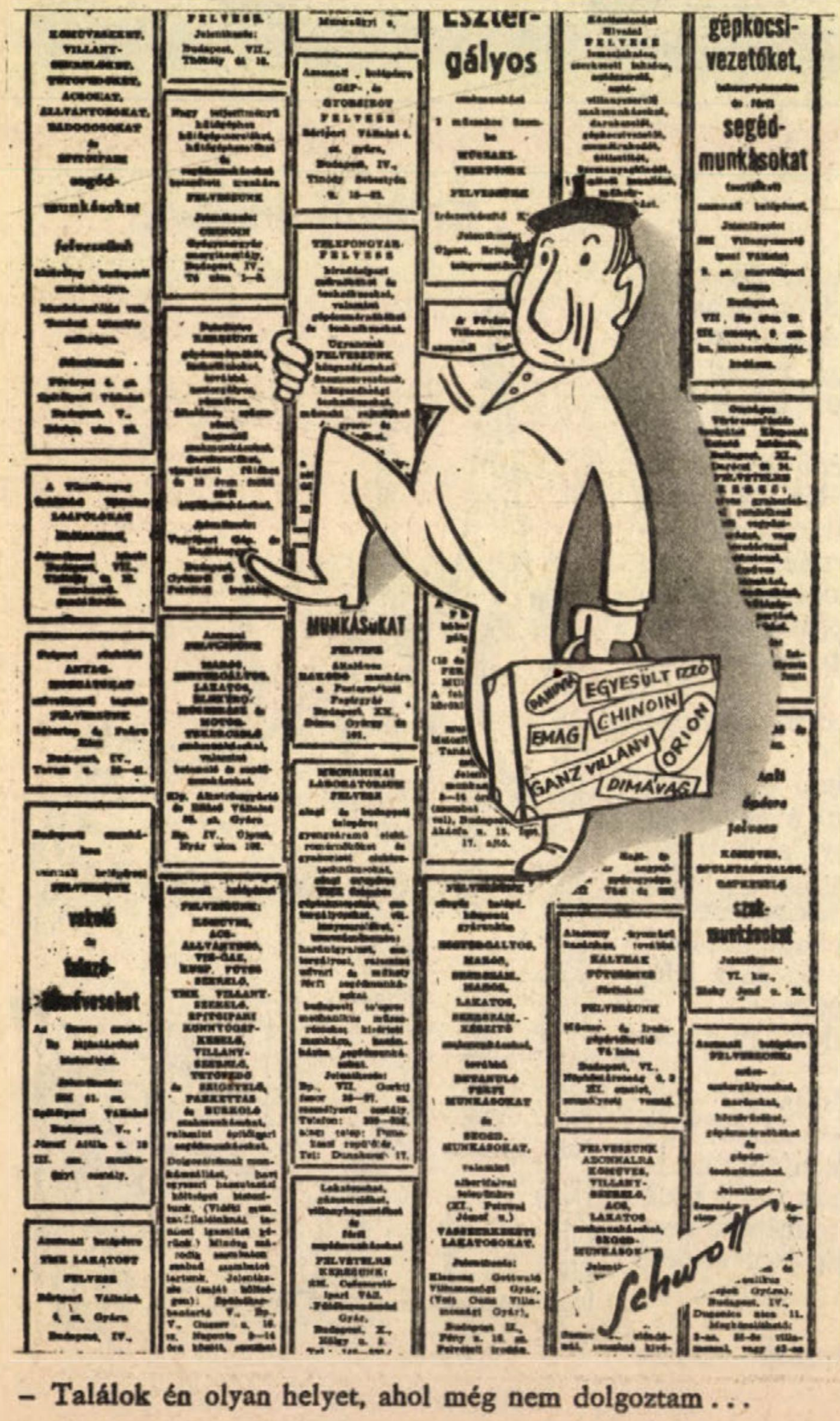

– Találok én olyan helyet, ahol még nem dolgoztam . . .

KIT ÉRDEKEL?!

Vannak zárkózott, maguknak való emberek. Nekem más a természetem. Nekem úgy kellenek a rokon lelkek. együttérző társak, mint hangyának a boly, méhecskének a kaptár, Fradi szurkolónak a B-közép.

A személyem iránti legparányibb érdeklődést is hálás szívvel fogadom. Mégis kínoz a kétség, vajon barátaimat, ismerőseimet őszintén foglalkoztatja-e testi és lelki hogylétem, vagy pedig szüntelen faggatózásuk — merő udvariaskodás csupán?

Ma úgyis szabad a délutánom, próbát teszek.

*

— Mit csinálsz mindig? — állít meg Szekulesz Karcsi a Corvin mozi előtt, és nyolcdioptriás szemüvege mögül csak úgy süt felém hű, baráti pillantása.

— Ugyanazt — felelem közömbös-beletörődő hangon. — Vágom a fát hűvös halomba, fényesül a görcse sikongva, zúzmara hull szárnyas hajamra.

— Nehéz munka, nehéz munka — csóválja fejét szánakozón. — És mondd, legalább jól fizetik?

*

Kovács Lalival a Rákóczi téren találkoztam. Viharosan megölelt, aztán — két kezét a vállamra téve — mélyen a szemembe nézett.

— De örülök, hogy látlak. Nem is képzeled, mennyit beszélgettünk rólad. Mi van veled? Mesélj, hogy vagy?

— Mint általában — tárom szét karjaim. — Ifjú szívekben élek s mindig tovább, hiába törnek életemre vén huncutok és gonosz ostobák, mert életem millió gyökerű.

— No, ennek igazán örülök — búcsúzik, s arca ragyog a boldogságtól. — Nézzetek fel hozzánk valamelyik este. Kézcsókom Ilonkának.

*

Letörten bandukolok hazafelé. A Szemere utcában a kis Benke jön szembe. Az iskolában négy éven át én csináltam a házi feladatait. Az életét adná értem.

— Keblemre, öreg fiú — rikolt már messziről. — Ezer éve nem láttalak. Semmit nem tudok rólad. Üljünk be egy feketére. Vagy nagyon sietsz?

— Sajnos — legyintek szomorúan. — Megyek a csatába. Galambócnál vár a török, ne várjon hiába!

— Értelek — bólint. — Ez az örökös hajsza! Nem is tartóztatlak, nehogy még elkéss nekem. Csak egy szót! A gyerekek? Ők legalább jól vannak?

— Hogyne — nyugtatom meg. — Három árva sír magában, egy teleknek a lábjában.

— Akkor semmi hézag — vág hátba biztatóan. — Ők a jövő, ők a reménység. Fütyülj minden másra.

*

— Merre jártál? — vallat odahaza a feleségem.

— Erre is, arra is — nyújtózom nagyot. — Ballagtam éppen a Szajna felé s égtek lelkemben kis rőzse-dalok. Füstösek, furcsák, búsak, bíborak, arról, hogy meghalok.

— Erről jut eszembe — mondja. — Holnap feltétlenül intézd el a Házkezelőségnél, hogy csinálják meg ezt az átkozott kályhát. Telefüstöli a lakást.

No végre!

Valaki, aki figyeli, hogy mit mondok!!

Kürti András

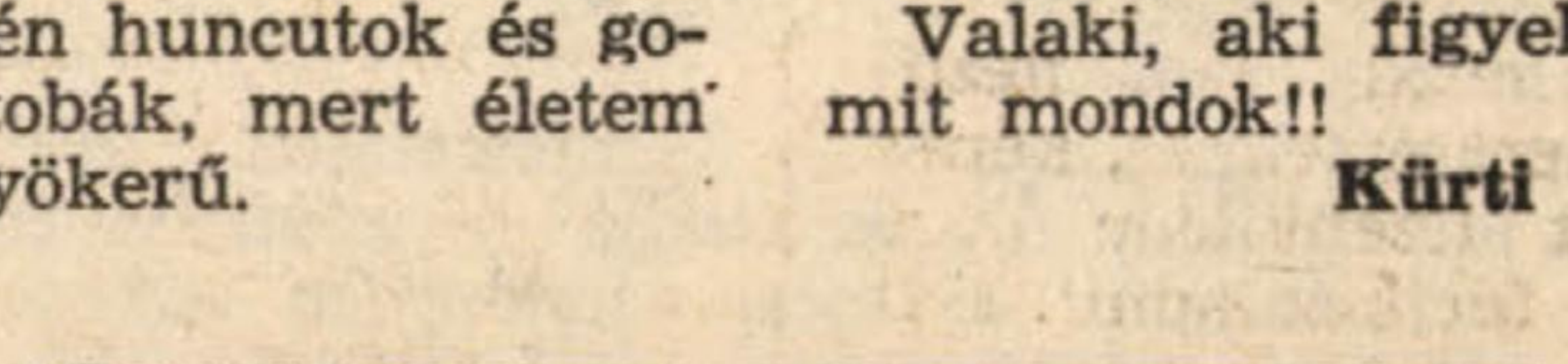

BRANO DJURIČIC:

Magnetofon és szerelem

Ratko a magnetofon szerkezetének indítógombján tartotta az ujját, de még habozott.

— Tudod, Olgica, nem szeretem az ilyen dolgokat. Olyan ez, mintha hallgatóznék az ember.

— Na és aztán?! Tán csak jogom van arra, hogy kihallgassam, miről beszél a lányom a kollégájával, amikor állítólag tanulnak.

— Miért „állítólag"? Szeptemberben is együtt készültek a vizsgára és sikerrel le is tették.

— Akkor valóban tanultak, de most nem. Látom a szemükről. Csak ülnek, ülnek és nézik egymást, mint a szerelmes macskák. No rajta, kapcsold be a készüléket...

— Hát ez miféle suhogás? — kérdezte az aggódó anya.

— Valószínűleg a könyvekben lapozgatnak... mit tudom én...

— Talán mégsem a könyv lapjai suhognak így?

— Akkor a füzetek, a jegyzetek.

Ekkor kellemes bariton hang zendült fel: „S mit gondolsz, Szvetlana, mitevők legyünk?"

— Ez az ő hangja? — kérdezte az anya.

— Ühüm!

„Én igazán nem tudom!" — csicsergett Szvetlana hangja a magnetofonból.

— Tudni fogod, lányom, majd tudni fogod! — fenyegetőzött az anya és közelebb húzódott a magnetofonhoz.

„Miért nem beszélsz először az édesapáddal?" — folytatta a bariton. — „S ha látod, hogy meg lehet főzni az öreget, anyukáddal már simán megy a dolog. Apád meg fog érteni bennünket. Mai ember, értelmes..."

Olgica felugrott ültéből.

— No nézd csak, nézd! Azért, mert értelmes, képes a lányát tizenkilenc éves korában férjhez adni! Hát azt már nem!...

„Én már egyszer tettem célzást erről apunak" — hallatszott ismét Szvetlana hangja.

— Úgy? Te pedig hallgatsz? — elégedetlenkedett az anya.

„Ő azonban — elvből — élesen ellenezte! — folytatta Szvetlana. — Apunak az a véleménye, hogy olyan emberek, akik még nem végezték be tanulmányaikat, nem valók házasságra. Ez csak zavarná őket a tanulásban. Sőt, legtöbb esetben, ha házasságot kötnek, vége a tanulásnak."

Az anya odakiáltott a magnetofonnak:

— De nemcsak erről van szó! Hanem aztán jönnek a gyerekek, s nekünk azonkívül, hogy el kell tartanunk benneteket, még a gyerekeket is dajkálnunk kell! Tudjuk mi már!...

Ismét a bariton vette át a szót.

„S mi lenne, ha anyukával beszélnénk? Nekem igen pozitív véleményem van anyukádról, Szvetlana..."

— Fütyülök a véleményedre! — dühösködött az anya.

„Anyukád egész arcberendezése nemes lélekről tanúskodik, egy átszellemült teremtésről, egy páratlan asszonyról, akit a házimunkák nem nyeltek el, habár csaknem egész idejét odahaza tölti..."

Az anya kissé felderült.

— Hallod, Ratko, milyen nagyra becsül engem ez a fiatalember?

„...Csupa nemes érzelem ez az asszony. Egy személyben Shakespeare Júliája és a hős Jugovićok édesanyja."

A szalag ezután hang nélkül forgott.

— Nincs tovább? — kérdezte Olgica, mintha sajnálná, hogy a beszélgetésnek ilyen gyorsan végeszakadt.

— Nincs — felelte Ratko és nekilátott, hogy elzárja a magnetofont.

— Nem tudom, hogy neked mi a véleményed, de ha azt akarják... hogy beszélgessünk... a dologról... hát... Egyébként mi is ilyen idősek voltunk, amikor házasságot kötöttünk, s mi bajunk? Nem igaz, Ratko?

„Hát bizony, nem így vélekednél" — gondolta Ratko —, „ha nem ajánlom a gyerekeknek, hogy vegyük magnóra ezt a beszélgetést"...

Csuka Zoltán
fordítása

Vendégségben járt nálunk Brano Djuričic író-humorista, a belgrádi „Jezs" szerkesztője.

Téli pihenő előtt

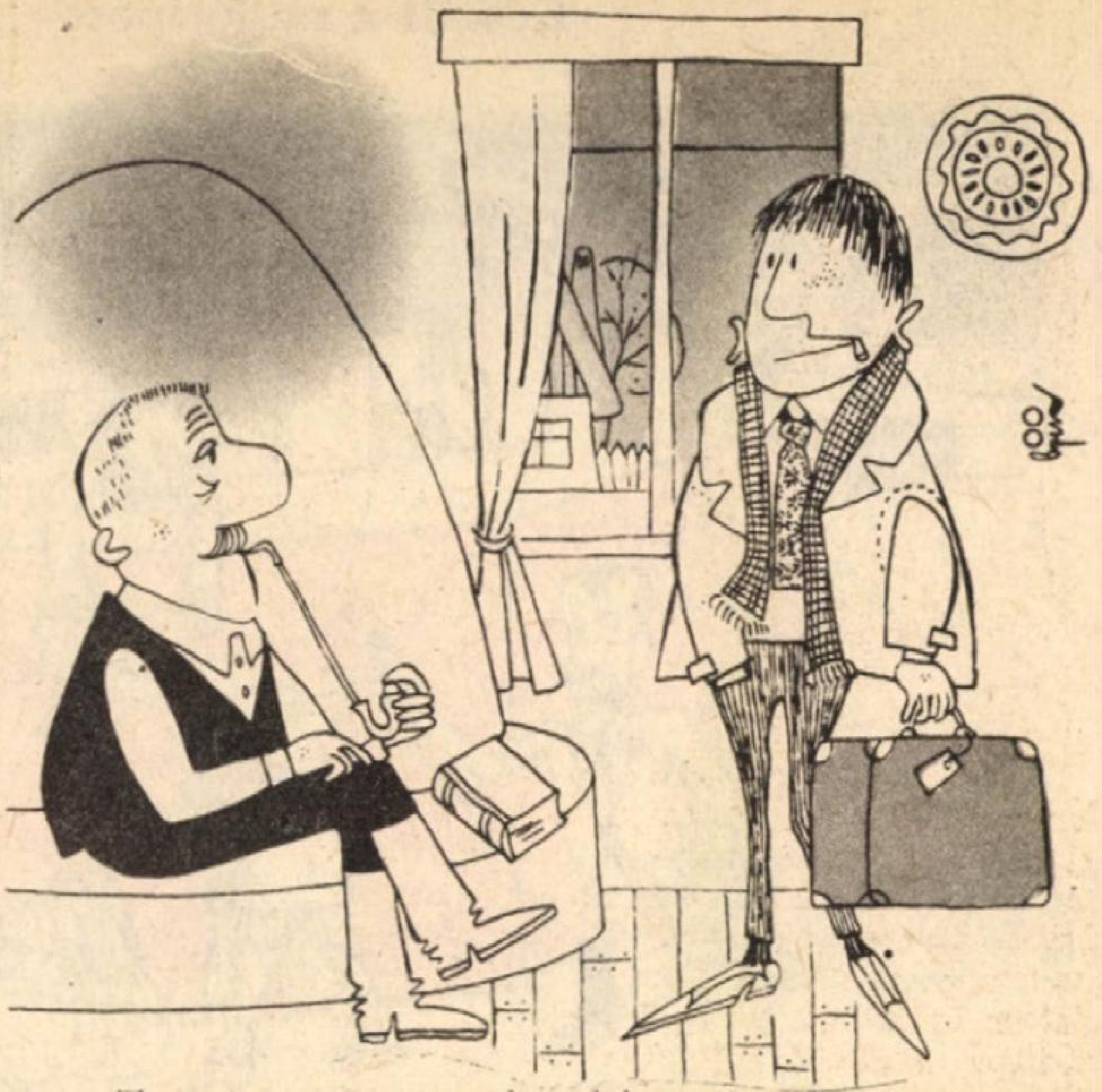

– Tavaszig megint a tsz-ben dolgoznék, édesapám...

Három Kis Vers

„ÚJ HULLÁM"

Nyüzsög a filmnél rendezőcskék
világmegváltó, vad raja.
Löki, emeli, viszi őket
az „új hullám" habtaraja.
Ölükbe hull hír, rang, dicsőség,
tömjénezéstől dús mise:
úgy szárnyalnak az „új hullám"-on...
Pedig nem tudnak úszni se!

KRESZ

„Első, hogy tudni kell a KRESZ-t!"
Mindegyik autós tudja ezt...
Ámde biztosra vehető:
nem tudja minden vezető...
Minden szakmának van szabálya,
s vezető voltát csak az állja,
csak az vezessen hittel itt,
ki ismeri,
s elismeri
szakmája KRESZ-szabályait!

EGYKEDVŰSÉG

Hajdanában derék lovak
vontatták a gyász-batárt...
Tisztség volt ez: a lovaknak
a dupla zab velejárt...

Munkájukban legújabban
újítottak egy kicsit:
a bús halott-vontatásba
bevonták a gépkocsit.

Garázs lett az istállóból,
a kocsisból kapu-csősz...
Ezen érzett bánatában
lett a haja csupa ősz...

Lovairól kérdeztem a
társak-vesztett öreget...
Egykedvűen ennyit mondott:
„Uram, az mind virsli lett!"...

Ladányi Ferenc

Készül a rádióriport

Hegedűs István rajza

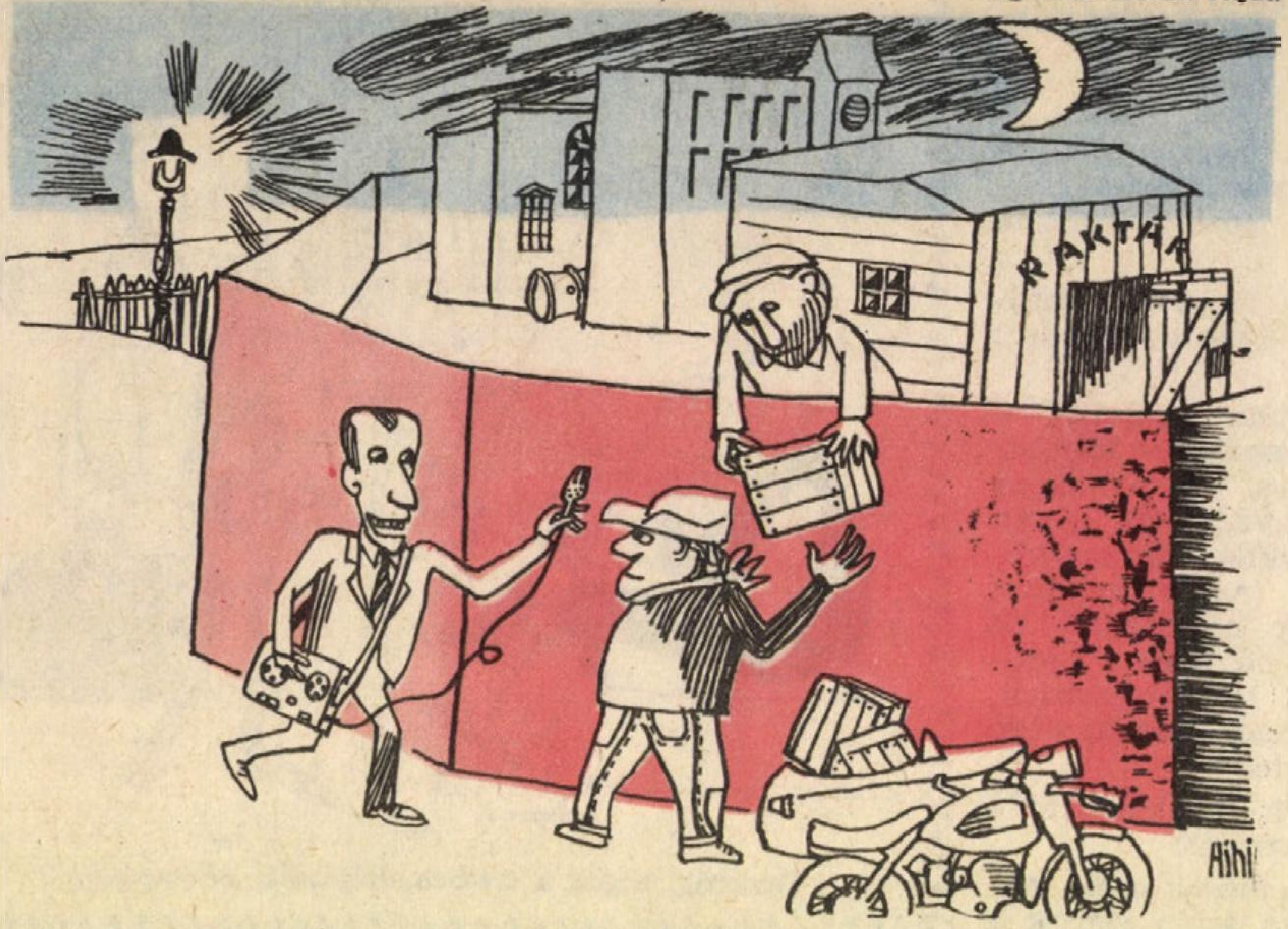

– És most mondják el, hogyan jutottak a züllés útjára…

MÚZEUMI RITKASÁGOK

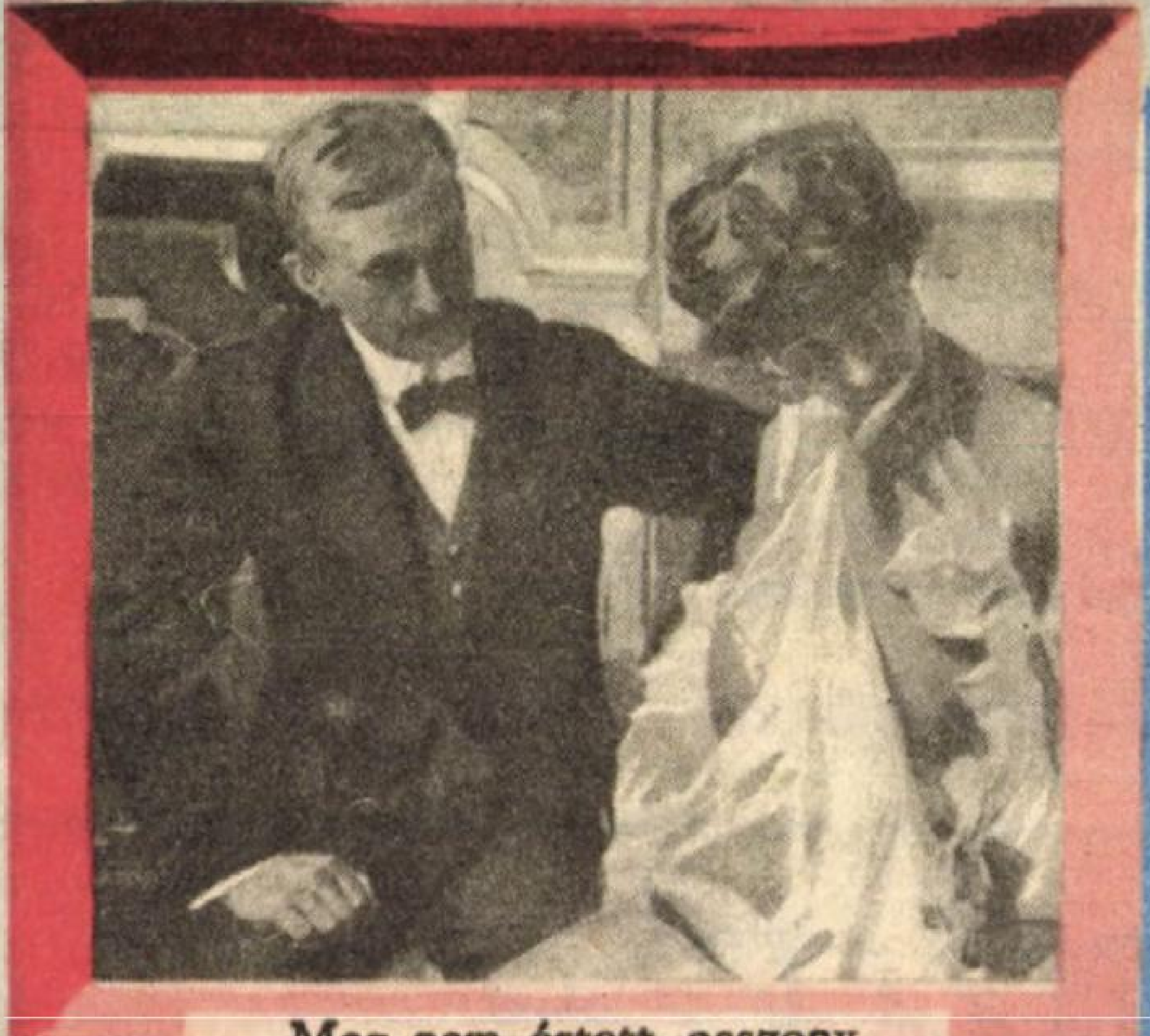

Meg nem értett asszony

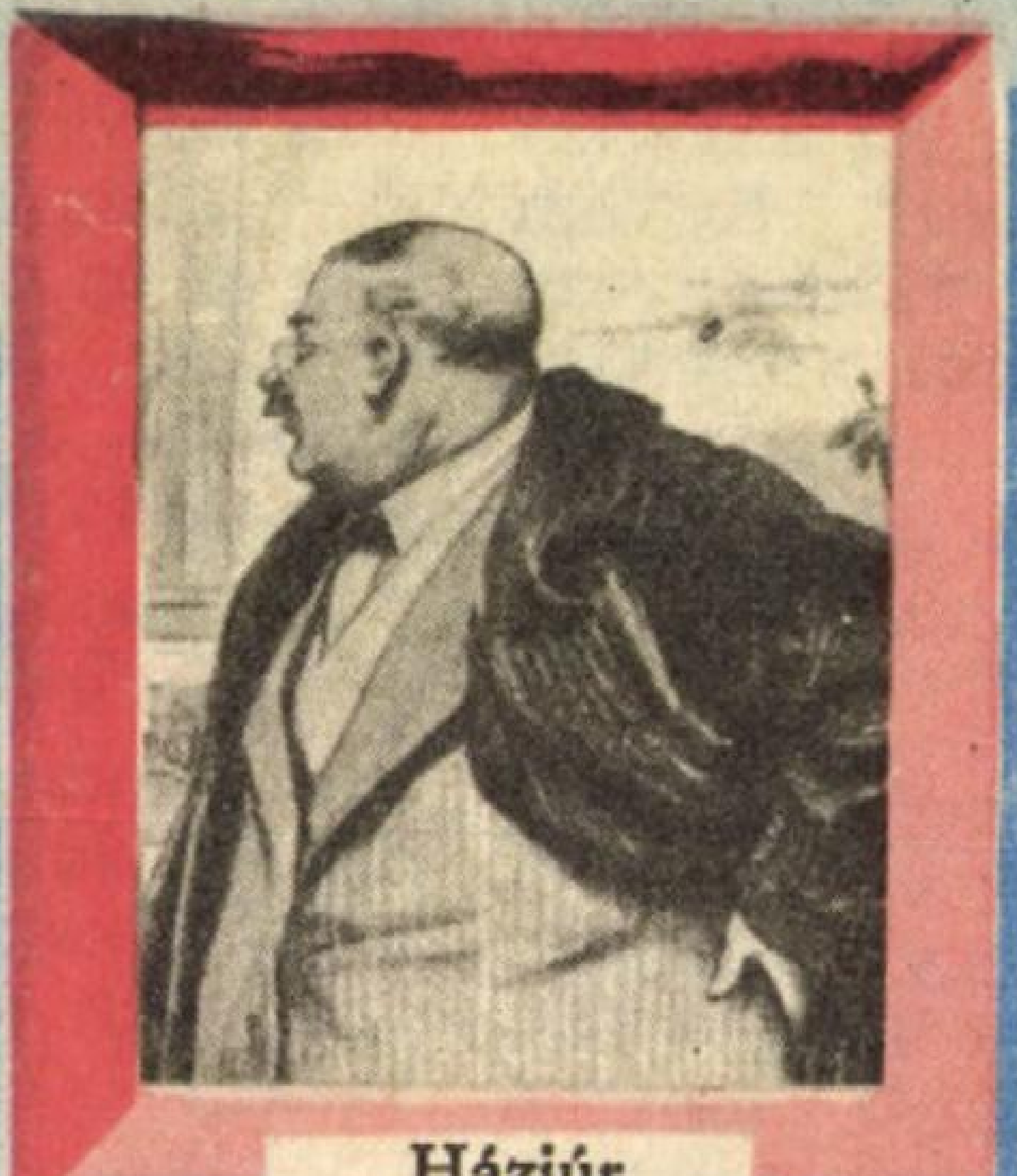

Háziúr

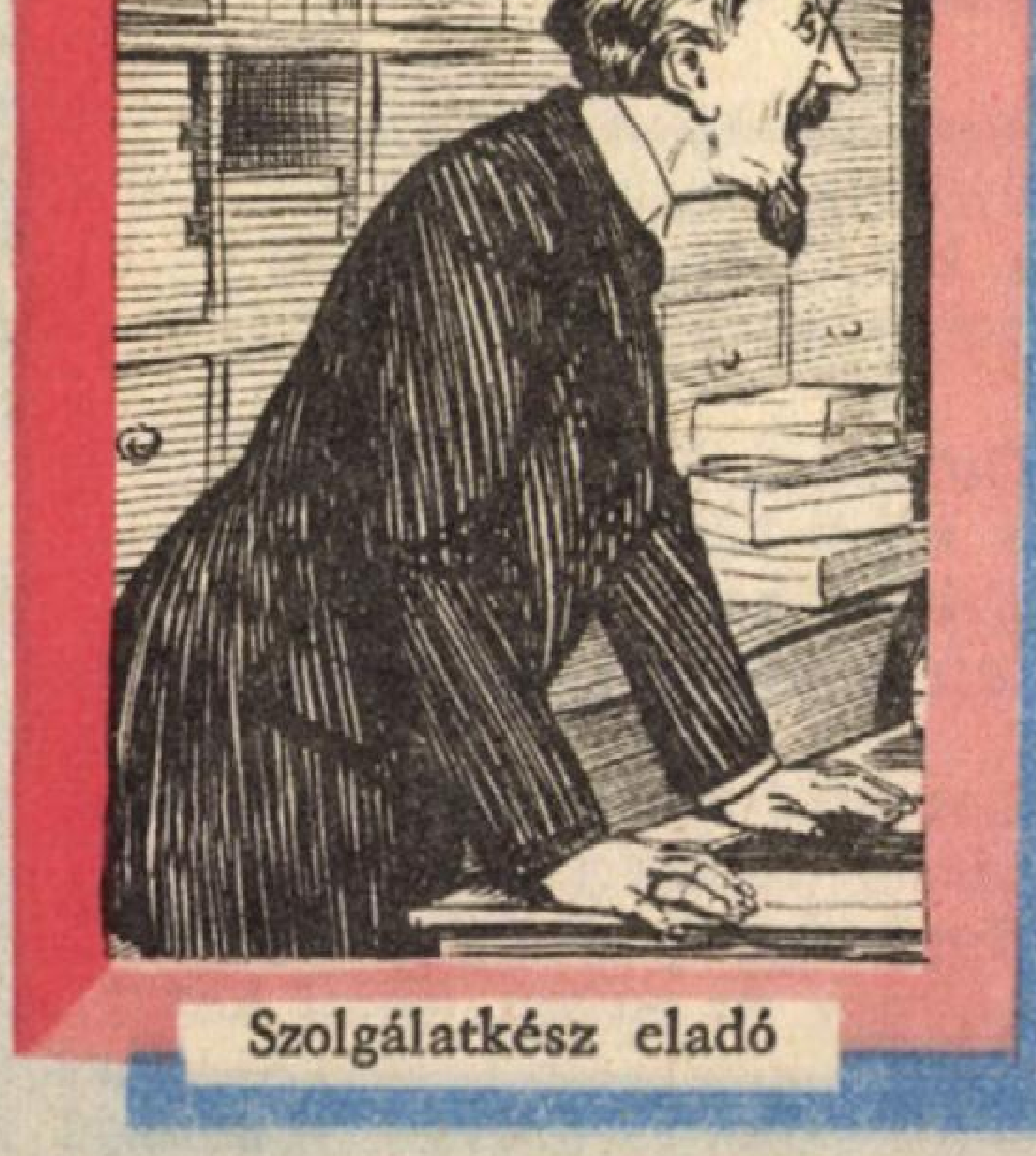

Szolgálatkész eladó

Piruló lány

Csirke

– *Ugyan, édes fiam, hogy is kérdezhetsz ilyeneket, látszik, hogy semmi gazdasági érzéked nincs. Hogy miért vettem a héten már másodszor csirkét? Minden háziasszony tudja, hogy a csirke a legolcsóbb. Egy csirkének van két combja, két szárnya, mellehúsa, meg egy csomó aprólékja, azzal lehet a legjobban kijönni. És a torták? Hát azt mondd meg, miért ne sütnék? Olcsóbb, mint ha a cukrászdából hozatunk valamit és milyen kiadós! Azt meg egyszerűen nem értem, miért kifogásolod, hogy egy nap kétszer is van hús. Talán nem esik jól a friss vacsora? Még hogy a hideg étel is jó lenne néha, különösen nyáron? Hova gondolsz! Mégis csak más, amit az ember itthon készít, mint az a sok kész, meg félkész étel! És a gyümölcs! Olyan olcsó, hát persze, hogy annyit veszek belőle, amennyit csak meg bírunk enni. Most meg a húslevest kifogásolod? Hát kinek a kedvéért főztem a héten már másodszor? De hogy őszinte legyek, hát csak azért főzöm, mert az is olcsó. Te csak legyél nyugodt, édes fiam, elhiheted, hogy mindig spórolok. Ideadtad a kosztpénzt, ez a fontos, nem? Most már az én dolgom, hogy hogyan osztom be.*

És ugyanő, a hónap végén:

– Nahát, édes fiam, ebből rádismerek. Soha nem volt gazdasági érzéked. Persze, most kifogásolod, hogy hamarább elfogyott a konyhapénz, mint ahogy számítottuk. Illetve, mi az, hogy számítottuk, csak te számítottad, fiam, én már akkor megmondtam, hogy kevés lesz. Mit gondolsz, a csirkét talán utánam dobták a piacon? De az, ugye, jó volt, hogy egy héten kétszer is csirkehús került az asztalra? Pedig mi egy olyan kis nyamvadt csirke? Két comb, két szárny, mell, meg az apraja, ebből ugyan nehéz kijönni! És a torták, azok ízlettek? Mit gondoltál, hogy a hozzávalót ingyen adták? Most majd lemegyünk a cukrászdába, ott eszünk valamit, mert az olcsóbb. Majdnem mindennap friss vacsora volt! Bizony, egy nap kétszer is megetted a husikát, pedig az sem került kevésbe. De csak nem fogadlak hideg vacsorával! Majd most megpróbáljuk azt is, az kevesebbe kerül. Holnap majd veszek egy pár doboz kész ételt, aztán majd azokat a csomagolt, féligkész dolgokat, mert spórolni csak azon lehet. No, és a gyümölcs! Most van a gyümölcs-szezon, igazán nem hányhatod a szememre, hogy túl sokat vettem. Hát istenem, persze, hogy megkérik annak is az árát. És a húsleves? Mit gondolsz, az olyan olcsó mulatság? Nem, nem, édes fiam, nem értesz te ehhez. Te csak ideadod a kosztpénzt, aztán lássam, hogy tudom beosztani! Vedd tudomásul, hogy én jól gazdálkodtam, de már egy fillérem sincs. És ne mondj olyat, hogy inkább vendéglőbe mégy, mert nem tudok spórolni. Inkább vedd ki az órazsebedből azt az összehajtogatott százast, amit eldugtál, és add szépen ide…

Várkonyi Endre

Ifjúsági gyorsasági csúcseredmények

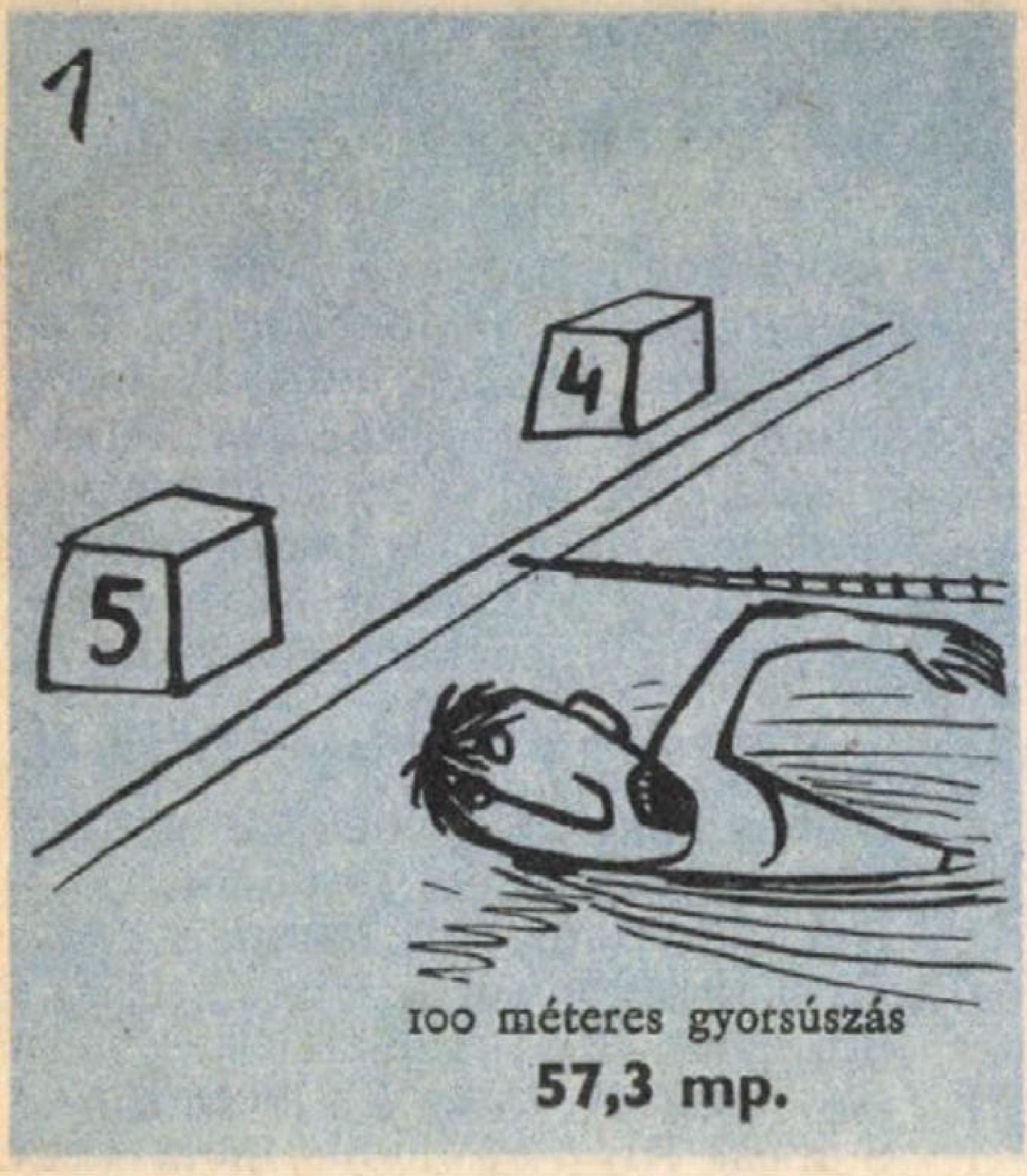

100 méteres gyorsúszás
57,3 mp.

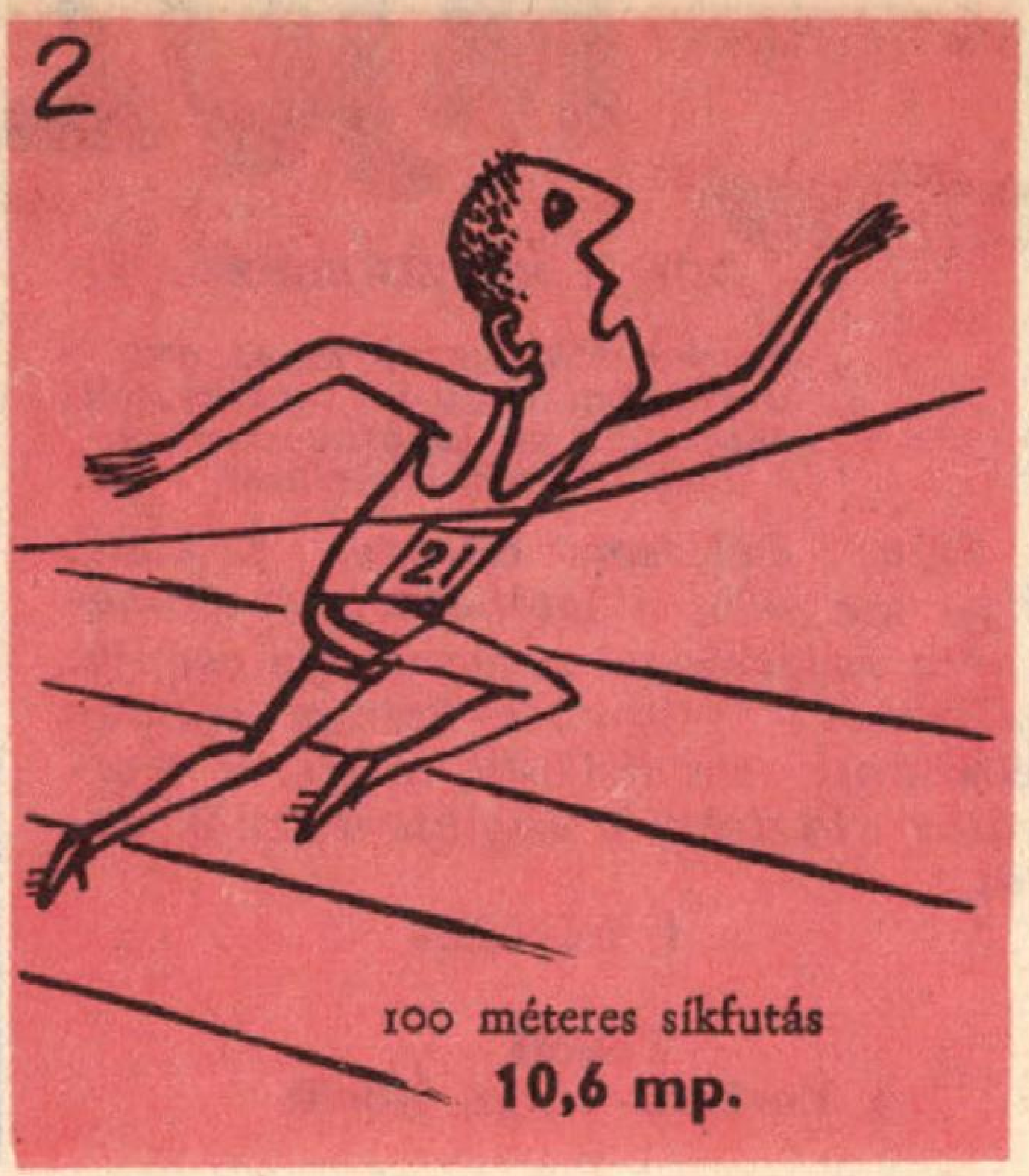

100 méteres síkfutás
10,6 mp.

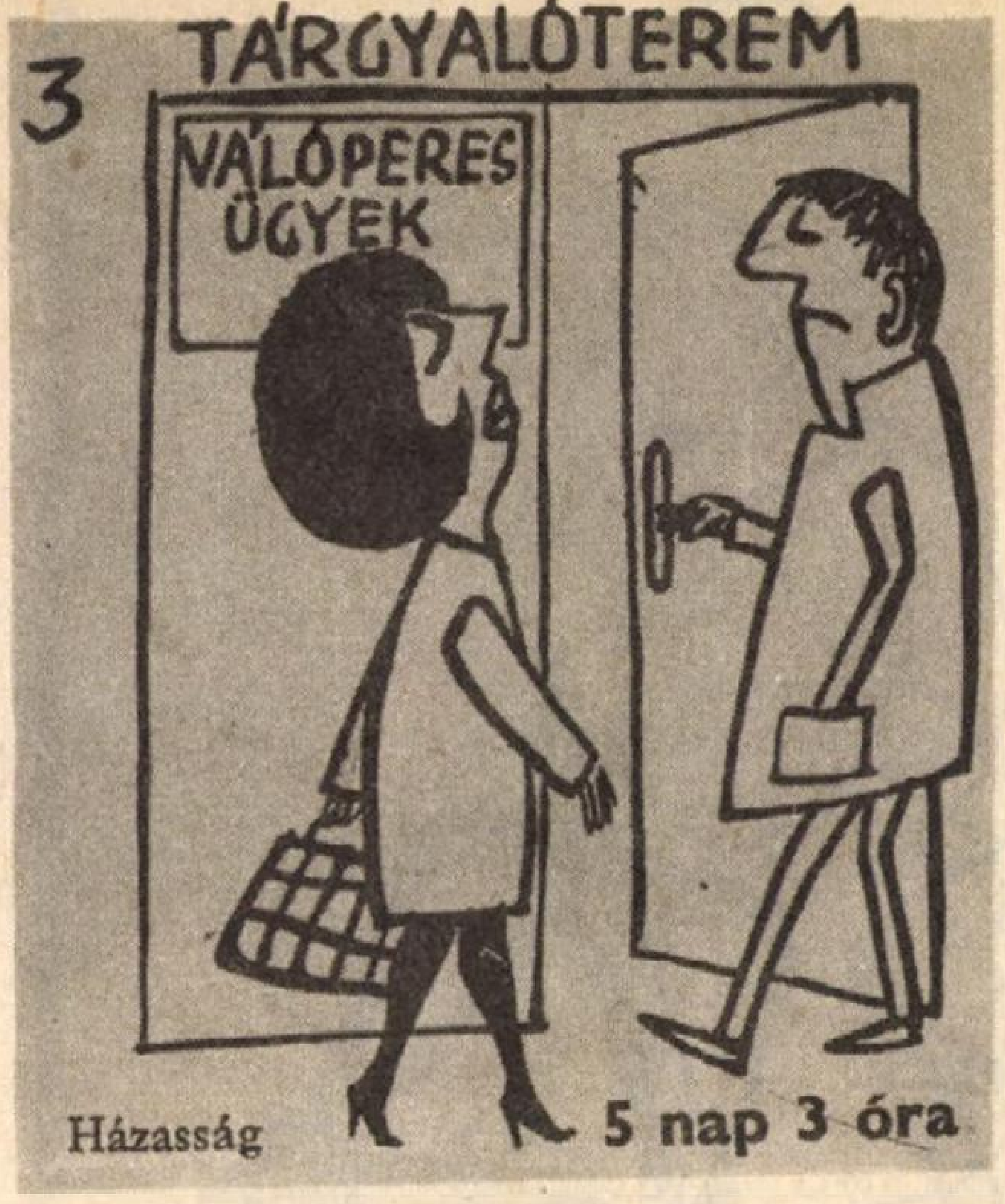

Házasság **5 nap 3 óra**

NÉPSZERŰ TUDOMÁNYOS CIKKEK

Elvállaltam a „Családi béke" című képes hetilap tudományos rovatának vezetését. Feladatom: a közönséget érdeklő tudományos cikkekkel ellátni a lapot, mivel köztudomású, hogy dolgozó népünkben, családon belül és kívül egyaránt, rendkívül nagy a tudományszomj. Természetesen tervet kellett készítenem, s felsorolnom a népszerű tudományos cikkek címét. Elhatároztam, hogy a tervet megvitatás céljából a közönség elé bocsátom. Az alábbi vadonatúj, soha nem olvasott cikkek szerepelnek tervemben:

Van-e élet más bolygókon?

Megfejtette a Maya-írást két fiatal kazah nyomdász.

A Dunántúl madárvilága.

Az algák jelentősége az állattenyésztésben, s az állatok jelentősége az algatenyésztésben.

94 éves a Szuezi csatorna.

Megtalálták az álmatlanság kórokozóját.

Újabb feltevések a tunguz meteorról.

Hogyan alakult ki a Naprendszer?

Mérges kígyók hazánkban.

Az ember és a gép.

A gép és az ember.

A gépember.

Foglalkozási ártalmak és a foglalkozásnélküliség ártalmai.

Az őslénykutatás néhány kérdése.

A lignit – korunk fűtőanyaga.

A nyár egészségtana.

A tél egészségtana.

Az ősz egészségtana.

A tavasz egészségtana.

Az évszakok egészségtana.

Az egészségtan évszakai.

A magas vérnyomásról.

Az alacsony vérnyomásról.

A normális vérnyomásról.

Új elemi részecskét fedeztek fel.

Kérem olvasóimat, hogy írják meg véleményüket ezekről a javaslatokról. A tervbevett cikkek kijelölt szerzőit már amúgyis mindenki ismeri évtizedek óta.

Feleki László

Latolgatás

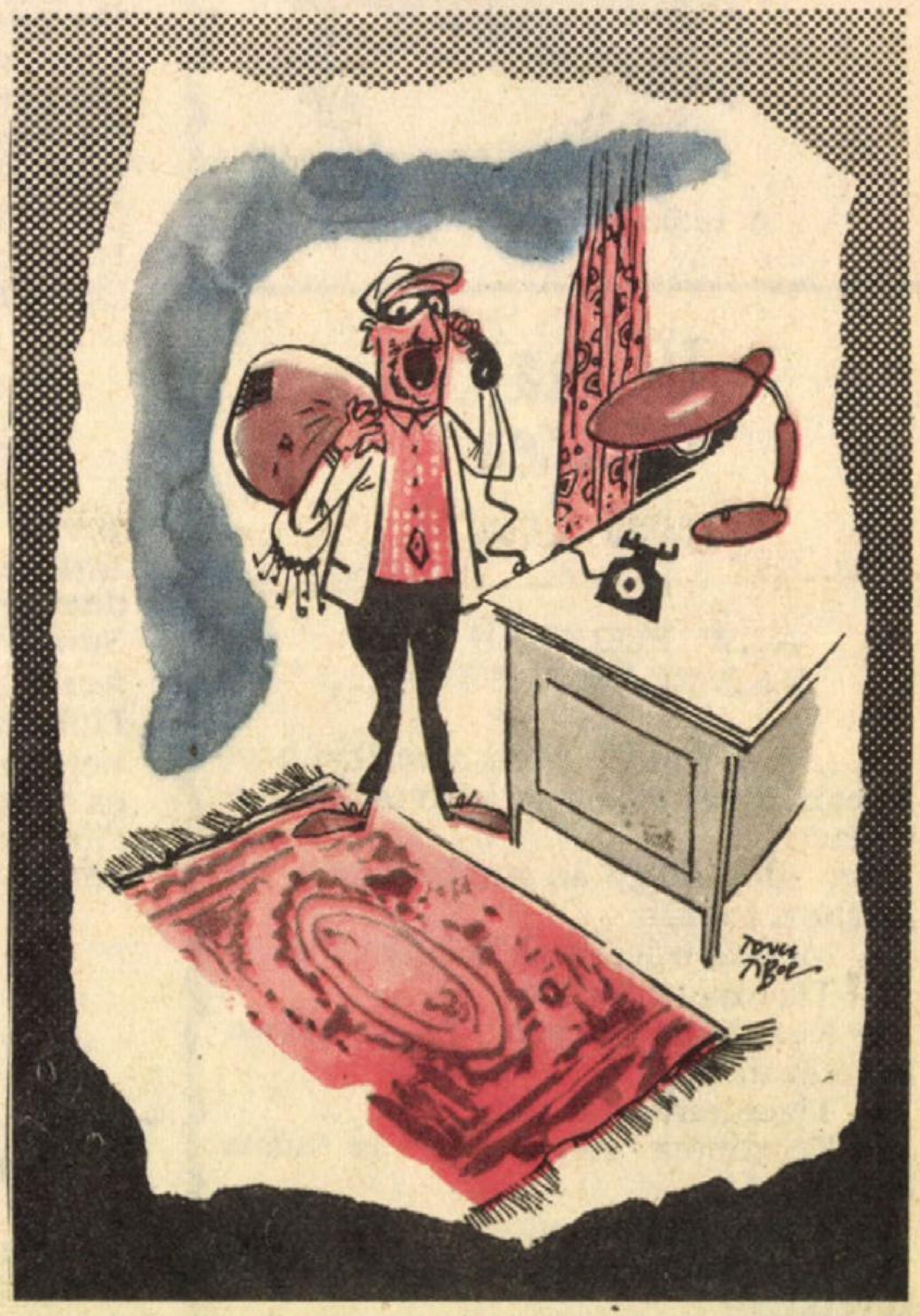

– Halló, javítószolgálat? Mondja, mibe kerül egy kétszer egy méteres perzsa szőnyeg javítása és rojtozása?.

Mészáros András rajza

A szurkoló

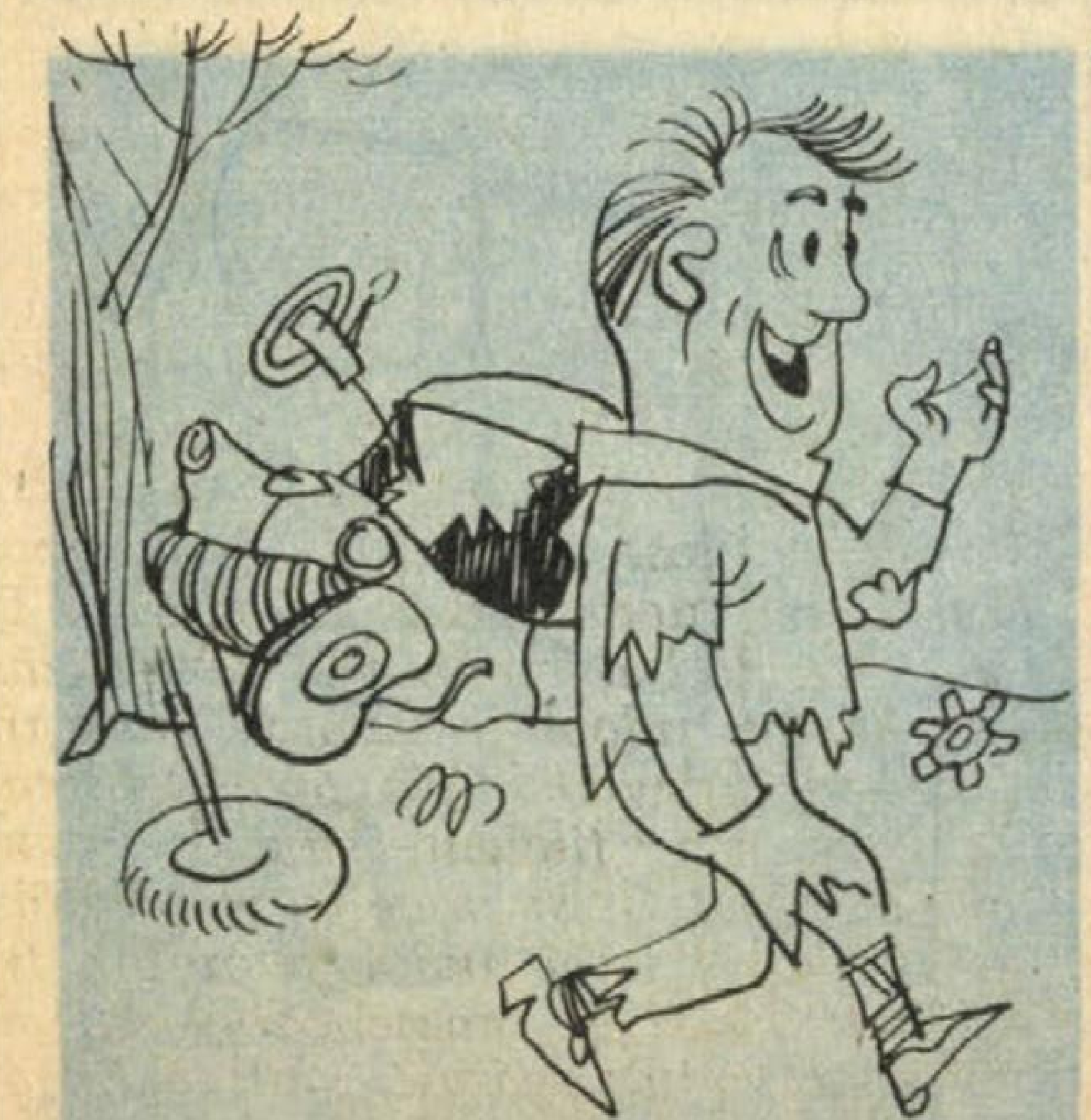

Összetört a kocsija

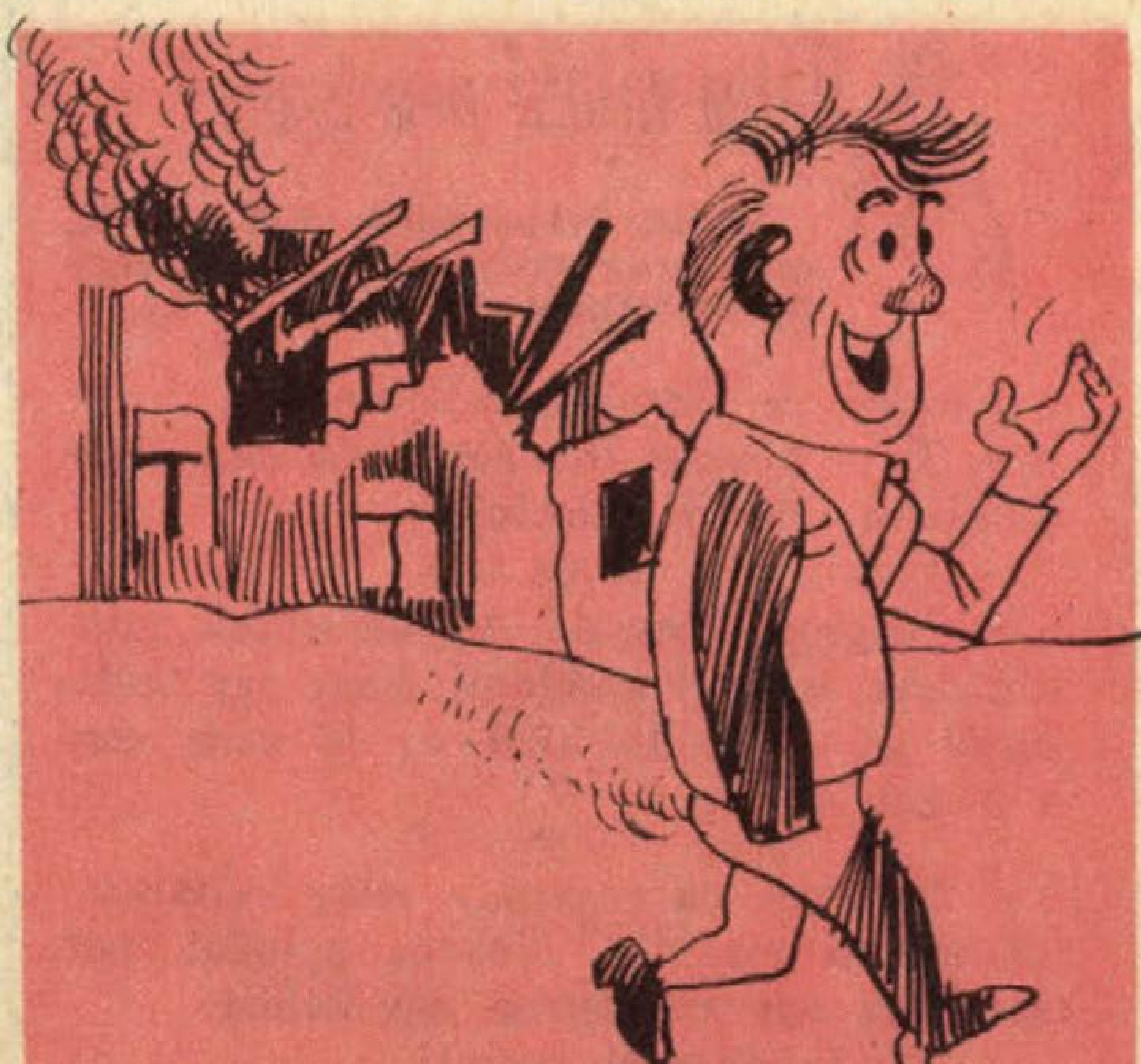

Leégett a háza

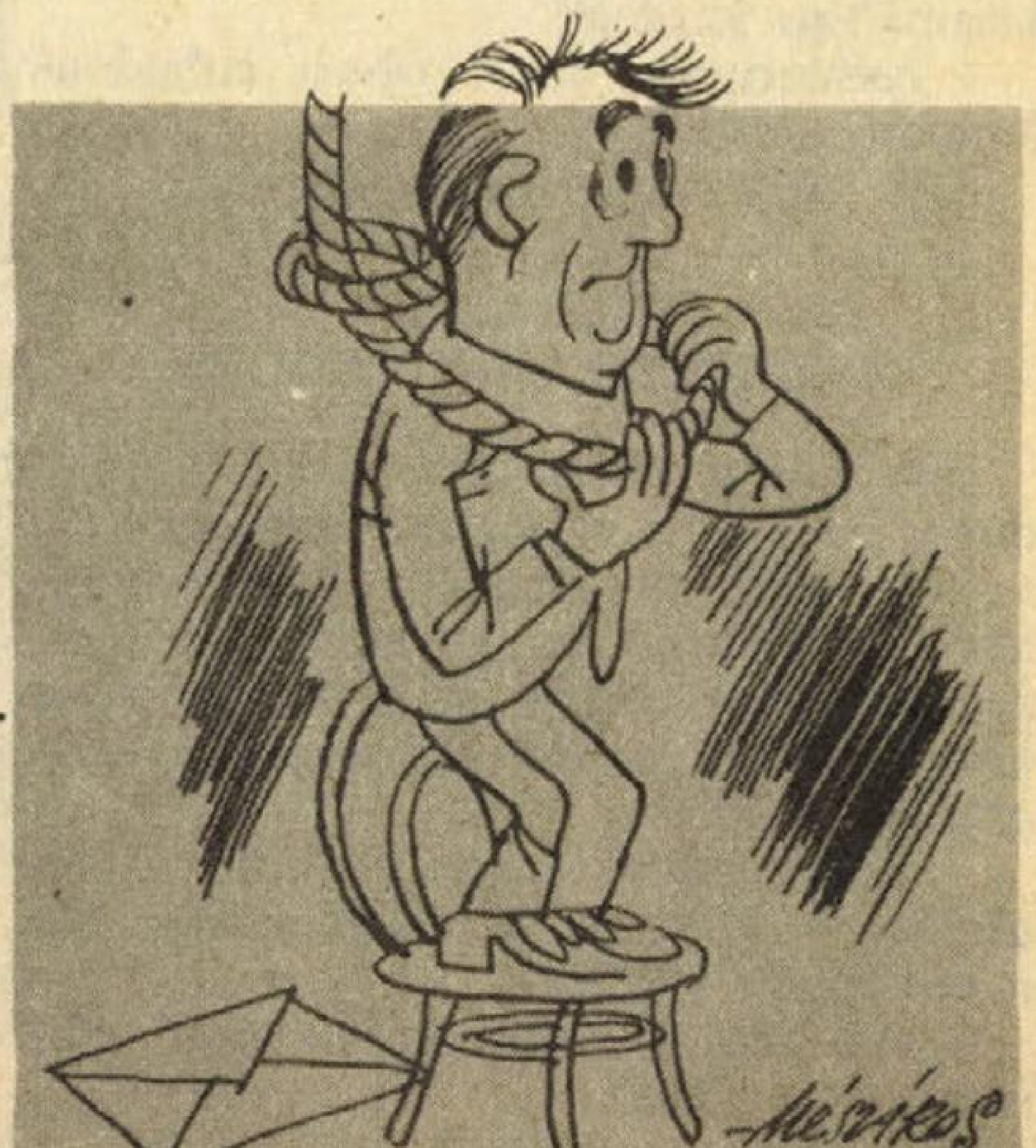

Kikapott a csapata

Bevásárló-kocsi

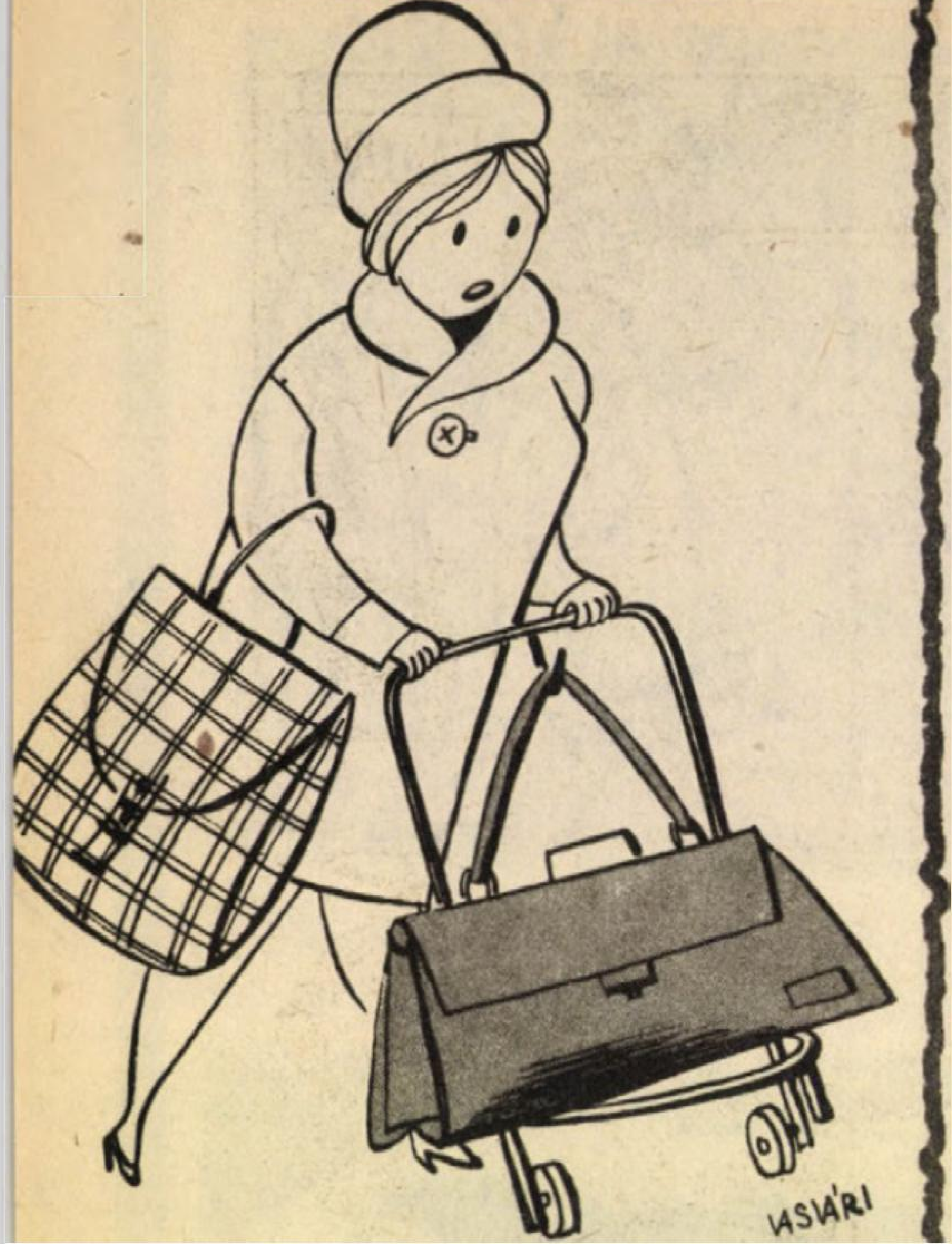

A retikül nehezebb...

Vannak egészen furcsa dolgok

NEW YORKBAN, HEJ, VAN SZÁMOS UTCA...

A „New Yorker" című amerikai hetilapban olvastuk ezt a kedves kis történetet:

Egy idős hölgy az autóbuszon a kalauzhoz fordul:

– Melyik a legközelebbi megálló?

– Tizenkettedik utca.

– Köszönöm szépen. És az azután következő?

– Tizenharmadik utca.

– Köszönöm szépen. És az utána következő?

– Tizennegyedik utca.

– Köszönöm szépen. És az utána következő?

– Tizenötödik utca.

Néhány további hasonló felvilágosítás után a kalauz némi fojtottsággal a hangjában kérdezi:

– Asszonyom, hova óhajt tulajdonképpen menni?

– A negyvennyolcadik utcába.

PANASZ A TANÍTÓ NÉNI ELLEN

Egy Milánó-környéki faluban, Codognóban több szülő panaszt emelt a tanító néni, di Gregorio kisasszony ellen. A tanítónő rendszerint később érkezett az osztályba, magával hozta a kutyáját is, s az órát rendszerint végigaludta.

– És az olyan nagy baj, ha valaki alszik? – kérdezte a polgármester, aki a tanítónőt védte.

– Az nem – válaszolt az egyik szülő –, de horkolt!

Ez persze más, mert így zavarta a gyerekeket.

MJÚZIKEL

ÓDA A MJÚZIKELHEZ

Ma sok-sok szerző téged ont
Mert divat vagy és nyúzni kell,
Hát miért ne lehetne pont
A disznótorról mjúzikel?

Szín: Teljesen csupasz színpad. Egy léc jelzi a látóhatárt, a látóhatárra rajzszöggel rátűzve egy cédula: „Disznóól" felirattal. Színen minden elsötétül. Halálsikoly, majd a Narrátor eldalolja a döglött disznók dalát.

I. felvonás

Téboly a korhadt vályú körül

Döglött disznók dala:

Trancsír Oszkár, te rongy, cudar,
Te halált késsel osztó
Neved hörögve ejti ki
Ezer szívenszúrt disznó.
Oszkár, ha bárki hasbadöf,
Ne tekintsd úgy, mint sértést,
Hisz épp így ölted meg te is
Őt, a lánglelkű sertést.
Hisz épp így ölted meg te is
Őt, a lánglelkű sertést.

II. felvonás

Trancsír őrült éjszakája

Trancsír Oszkár *(előront a háttérből. Bal kezében kés. Jobb kezében egy darab csomagolópapír, a „Leszúrt Samu" felirattal. Trancsír Oszkár haját tépve, tébolyultan kacag):* Hol az a frájer, aki a melómba belepofázik? Különben köpök rá, és mondják meg neki, hogy... *(Trancsír Oszkár megmered. Függöny.)*

III. felvonás

A megbicsaklott lelkiismeret

Trancsír Oszkár *(az előző felvonásban abbahagyott mozdulattal folytatja):* ...mondják meg neki, hogy megperzselem az áldozatot, és aztán következhet a formabontás, mert ha nem bontom szét a formát, sose lesz belőle tokaszalonna. És most kezdődjék a perzselés! *(Vérfagyasztó kacajjal meggyújtja a csomagolópapírt, amelyen Samu neve áll, mire belopakodik a Zabálók Kara. Többen arkangyalnak öltöztek, csak a fejükön van cilinder és a bal lábukon futballcipő. Mások feje lábnak és lábuk fejnek van álcázva. A Zabálók Kara eldalolja a Disznóperzselés dalát.)*

Dal a disznóperzselésről:

Brit sonkasertés volt Samu,
Míg szívét át nem járta tőr,
Ím, farát lepi holt hamu,
És a képéről sül a bőr.
Moslékot falt az esztelen,
Hát elhízott, mint egy herceg,
S most itt pörkölődik meztelen,
Míg szalonnája serceg,
S most itt pörkölődik meztelen,
Míg szalonnája serceg.

IV. felvonás

A meggyalázott sertéscsülök bocsánata

Trancsír Oszkár elénekli a Kunkori disznófarkak dalát, további egy dalt az Éles Bicskához, valamint az Életlen Bicskához és a Nénikéje Térdekalácsához, majd érzékeny búcsút vesz a haveroktól és elrohan valahová, valamiért... Ekkor minden szereplő kivétel nélkül betódul a színpadra és együtt éneklik el az epilógust, miközben madzagon egy tábla ereszkedik alá, melyen ez áll: „Szegény Samu tiszta lelke".

Epilógus

Így élt és halt szegény Samu,
Ki nem volt oly bölcs, mint kerek,
Addig becézték óh, szegényt,
Míg felfalták az emberek.
A sorsa kurta disznólét,
Elnyelte őt a disznósír
és nem maradt belőle más,
Csak tepertő meg disznózsír,
Csak tepertő meg disznózsír...

(Függöny helyett leengednek egy táblát madzagon, meghajlás helyett a színészek cigánykereket vetnek, taps helyett a közönség kimegy a ruhatárba.)

Fülöp György

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovács és Garai beszélgetnek:

– Te – mondja Kovács –, én már megtanultam twisztet táncolni.

– Igazán? És nehéz az?

– Nagyon könnyű. Az embernek mindig csak azt kell gondolni, hogy egy bolha ugrál a két válla közt és le akar esni a nadrágja.

*

– Barátom, én vagyok a világ legbalszerencsésebb embere. Nekem például hat esernyőre van szükségem egy évben.

– Mindegyiket elveszted?

– Dehogy. Mindegyikre ráismernek!

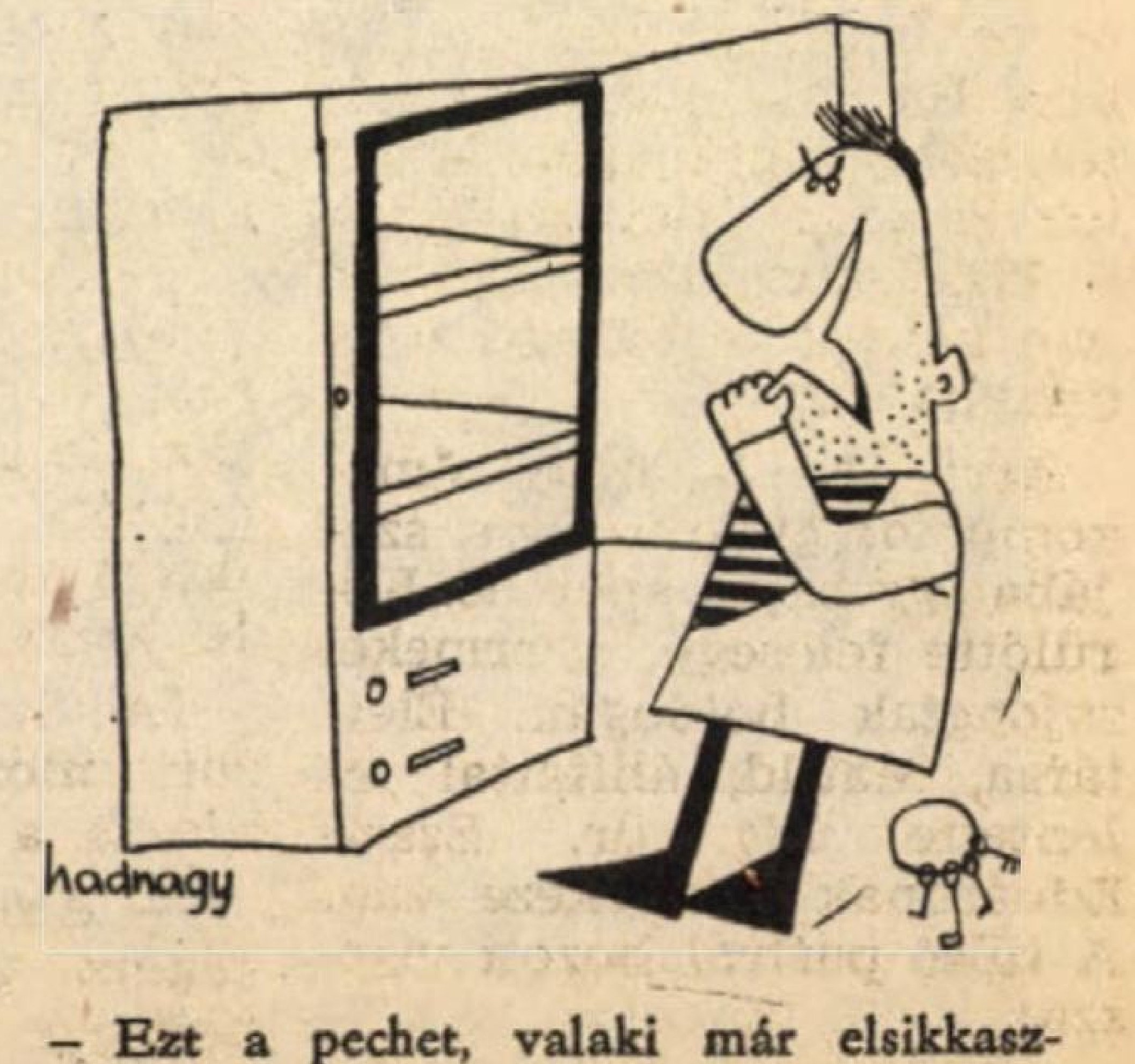

– Ezt a pechet, valaki már elsikkasztotta...

Étkezés házon kívül

Gerő Sándor rajza

EBÉD A KOSZTPÉNZBŐL

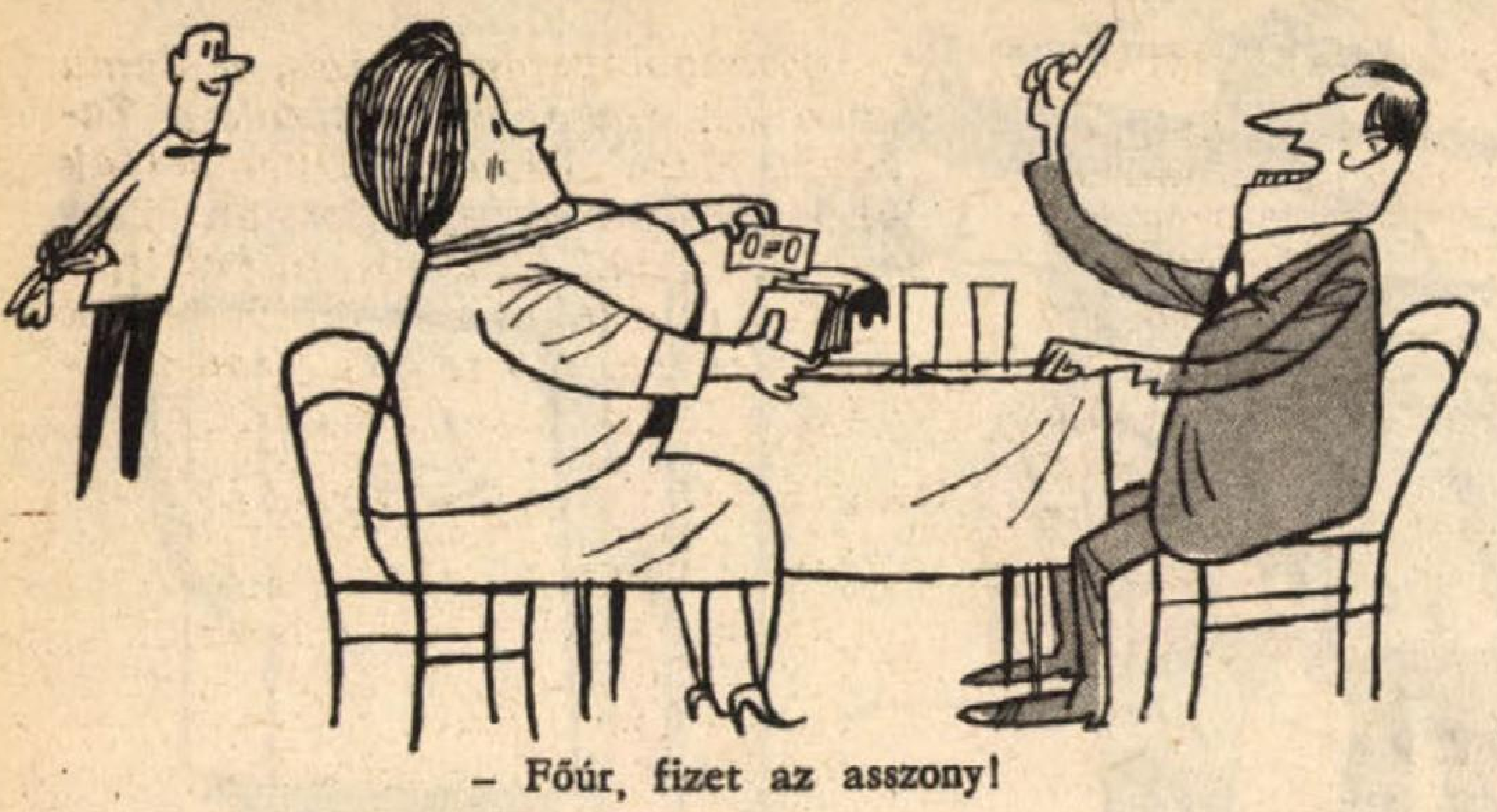

– Főúr, fizet az asszony!

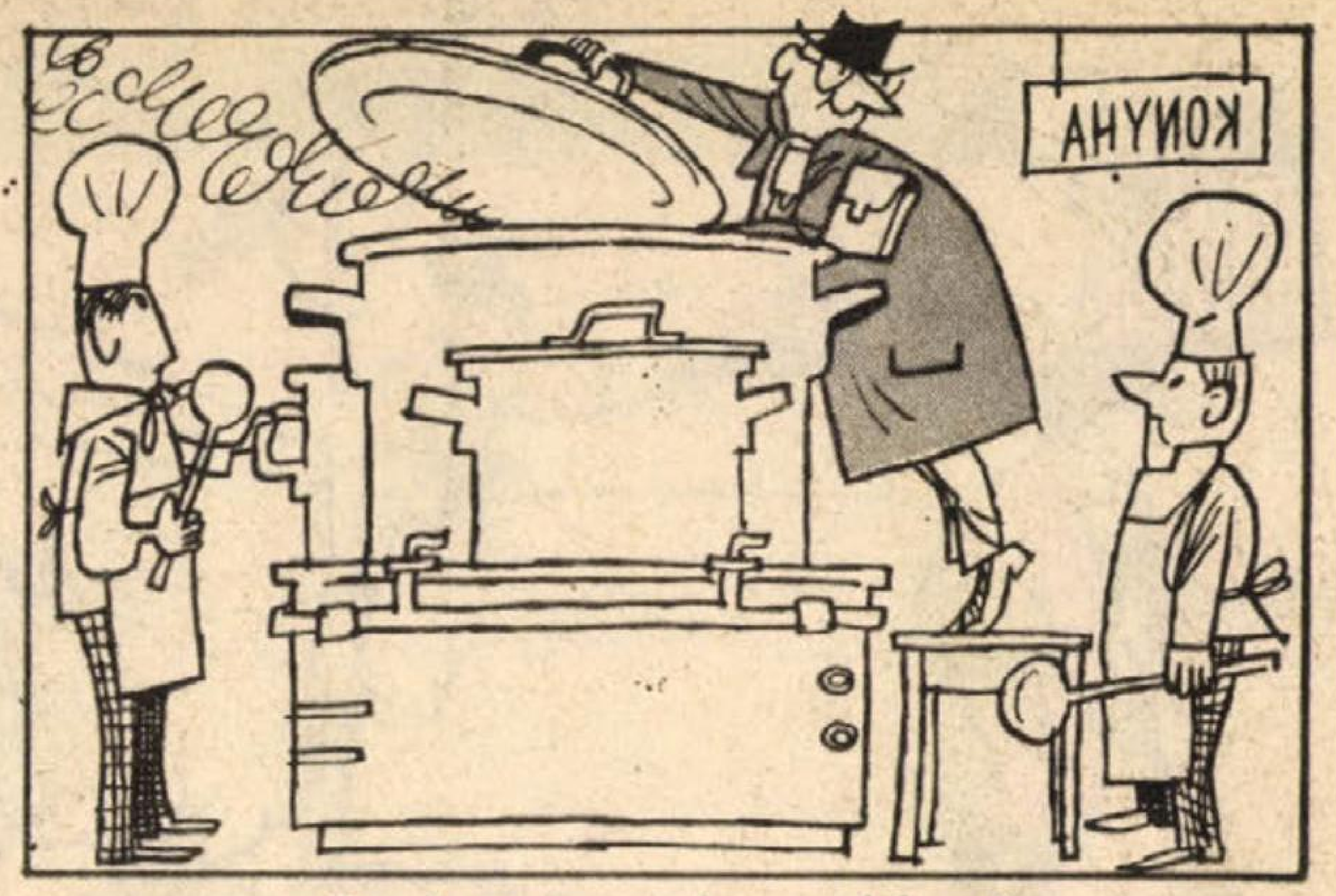

– Bocsánat, megszoktam odahaza!

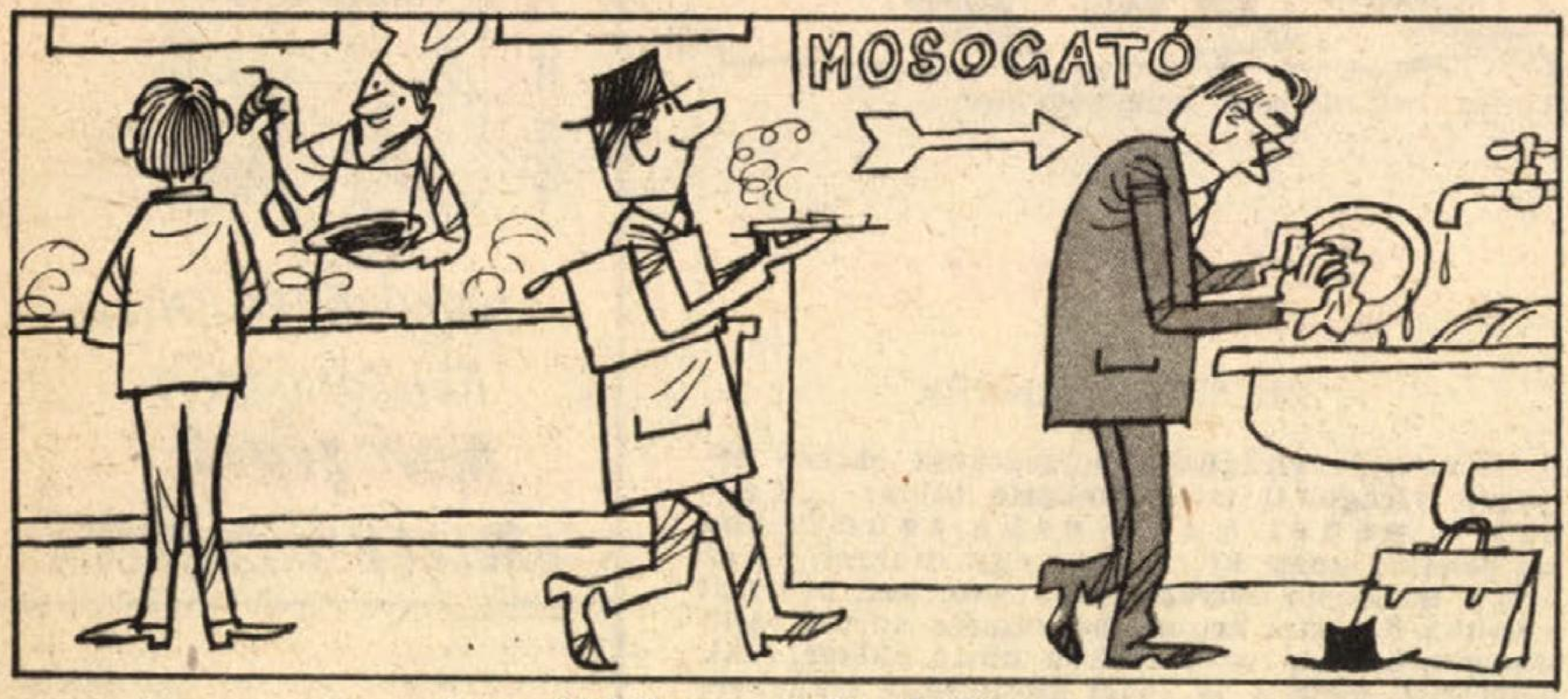

A továbbfejlesztett önkiszolgáló

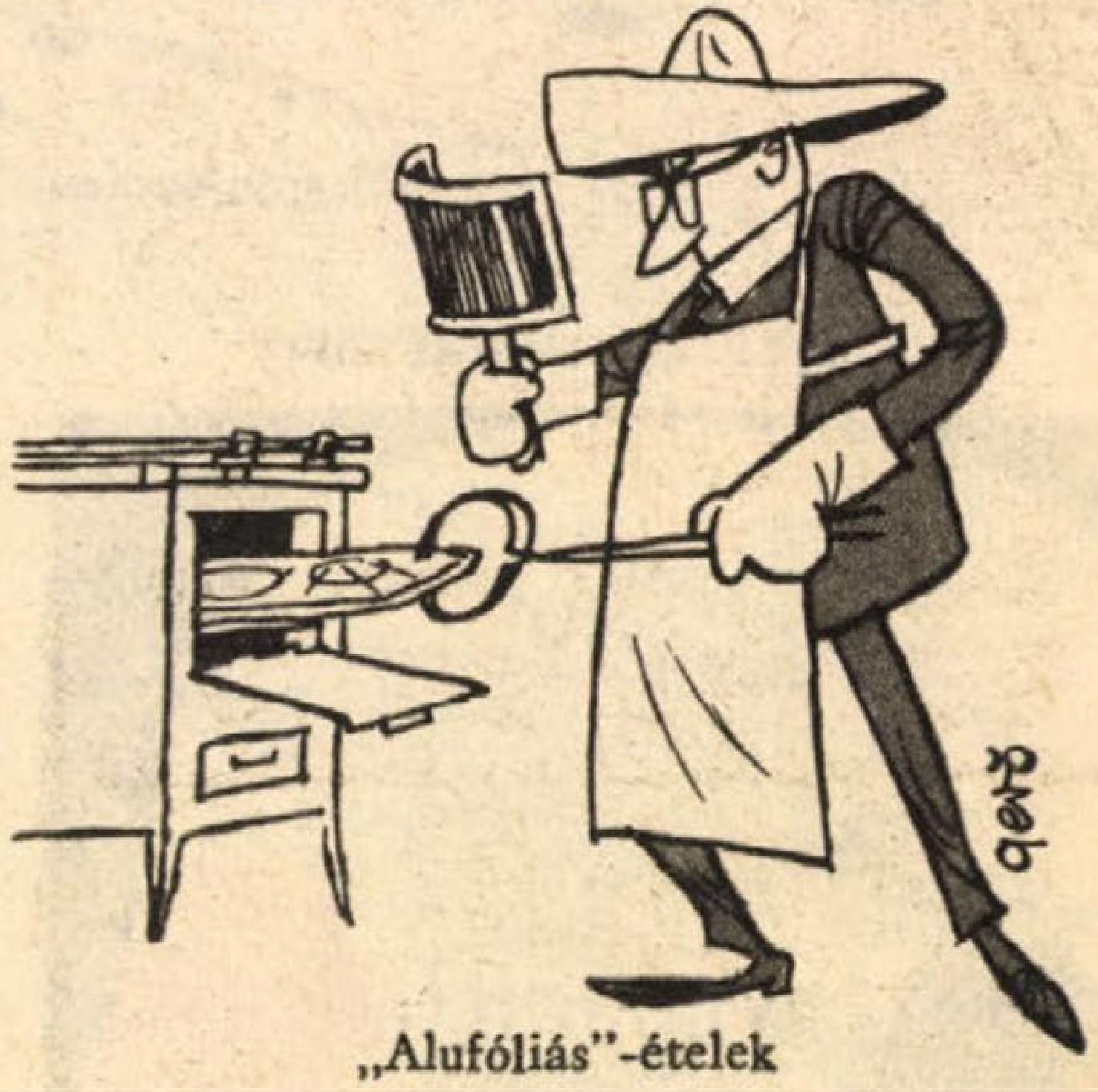

„Alufóliás"-ételek

A PÁCIENS

Droznicsek Árpádot egy borongós őszi hajnalon hófehér mentőautó szállította a kerületi kórházba. Nem sokkal később az elegáns vizsgálóasztalon feküdt. Doktor Szabó Eduárd, a kitűnő sebész fürge ujjakkal tapogatta a beteg hasát, és rövid vizsgálódás után kiadta a vezényszót: A beteget azonnali műtétre előkészíteni!

Hősünk utolsó gondolata ez volt altatás közben: az orvos kezében van az életem. Ha nem sikerül a műtét, soha többé nem láthatok magyar filmvígjátékot. S kissé szorongva, de puhán zuhant le valami sötét dunyha alá.

Arra ébredt, hogy almakompótot gyömöszöl a szájába egy bájos ápolónő. Körülötte felesége, gyermekei zajongtak boldogan. Élettársa, Matild, áhítattal jelentette ki: dr. Szabó Eduárdnak aranykeze van. A túlsó partról hozott vissza!...

Kétheti gondos ápolás után elérkezett a búcsú napja. Droznicsek ezen a reggelen búcsúzott az éterszagtól, a vízben főtt tejbegriztől és szeretettel simogatta végig az ágya szélén elhelyezett láztáblát.

Elfogódottan kopogtatott be dr. Szabó Eduárdhoz az orvosi szobába. Kezében idegesen gyűrögetett öt darab piroshasú százforintost. Ennyit készült diszkréten az orvos kezébe csúsztatni élete megmentéséért. Ugyanis Droznicseknek igen drága volt az élete. Nem ötszáz forintot, de ötmilliót is szívesen áldozott volna érte, ha lett volna ehhez kellő pénzügyi alapja.

— Nagyon szépen köszönöm a doktor úr fáradozását — nyögdécselte zavartan, és amikor az orvos búcsúzóul kezet nyújtott, ügyes mozdulattal elhelyezte tenyerében a pénzt.

Dr. Szabó Eduárd határozott mozdulattal nyújtotta vissza a borravalót:

— Amit tettem, kötelességem volt. A fizetésemet pedig a kórház bérosztálya folyósítja.

Droznicsek elvörösödve tette vissza a zsebébe a pénzt.

— Bizonyára tapintatlanul csináltam a dolgot. Majd kitalálom a módját — futott át rajta a gondolat, és másnap a postán pénzesutalványt adott fel dr. Szabó Eduárd címére:

„Itt küldöm az ötszáz forintot, amivel a zsámbéki disznótor óta tartozom.

A gyerekeket csókolom:

Droznicsek Árpád,
a 20-as sebészetről."

Postafordultával a pénz visszaérkezett az alábbi szöveggel:

„A zsámbéki disznótor ingyenes volt. A pénzt költse a családjára.

Üdvözlettel:

Dr. Szabó Eduárd"

Droznicsek elhatározta, hogy nem hagyja annyiban a dolgot. A doktornak bizonyára szüksége van erre a pénzre, hiszen a hosszúra nyúlt műtétért túlórát sem kapott. A következő reggel újságkihordónak öltözött és a Déli Szó lapjai közé helyezte el a pénzt, csak egy sort mellékelt:

„Örök hálával. A Déli Szó szerkesztősége helyett:

Droznicsek sk."

Postafordultával a pénz visszaérkezett címére ezzel a kísérő szöveggel:

„Kedvenc lapom a Déli Szó. Végigolvastam, de a pénzt olvasatlanul küldöm vissza.

Dr. Szabó Eduárd"

Hősünk mindent megkísérelt. Egyszer jósoló cigányasszony képében jelent meg dr. Szabó Eduárdnál és

megpróbálta a tenyerébe helyezni a pénzt. Sikertelenül. Majd kerülő úton, Angliában élő rokonai segítségével küldte el az összeget, mint a birminghami Orvosgyámolító szociális ajándékát. Ez a csel sem járt sikerrel.

A sok kudarc után végül is belenyugodott, hogy díjmentesen kapta vissza életét, de többé nem ment dr. Szabó Eduárdhoz.

Nem volt bizalma hozzá.

Galambos Szilveszter

Tanulékony káder

Hegedűs István rajza

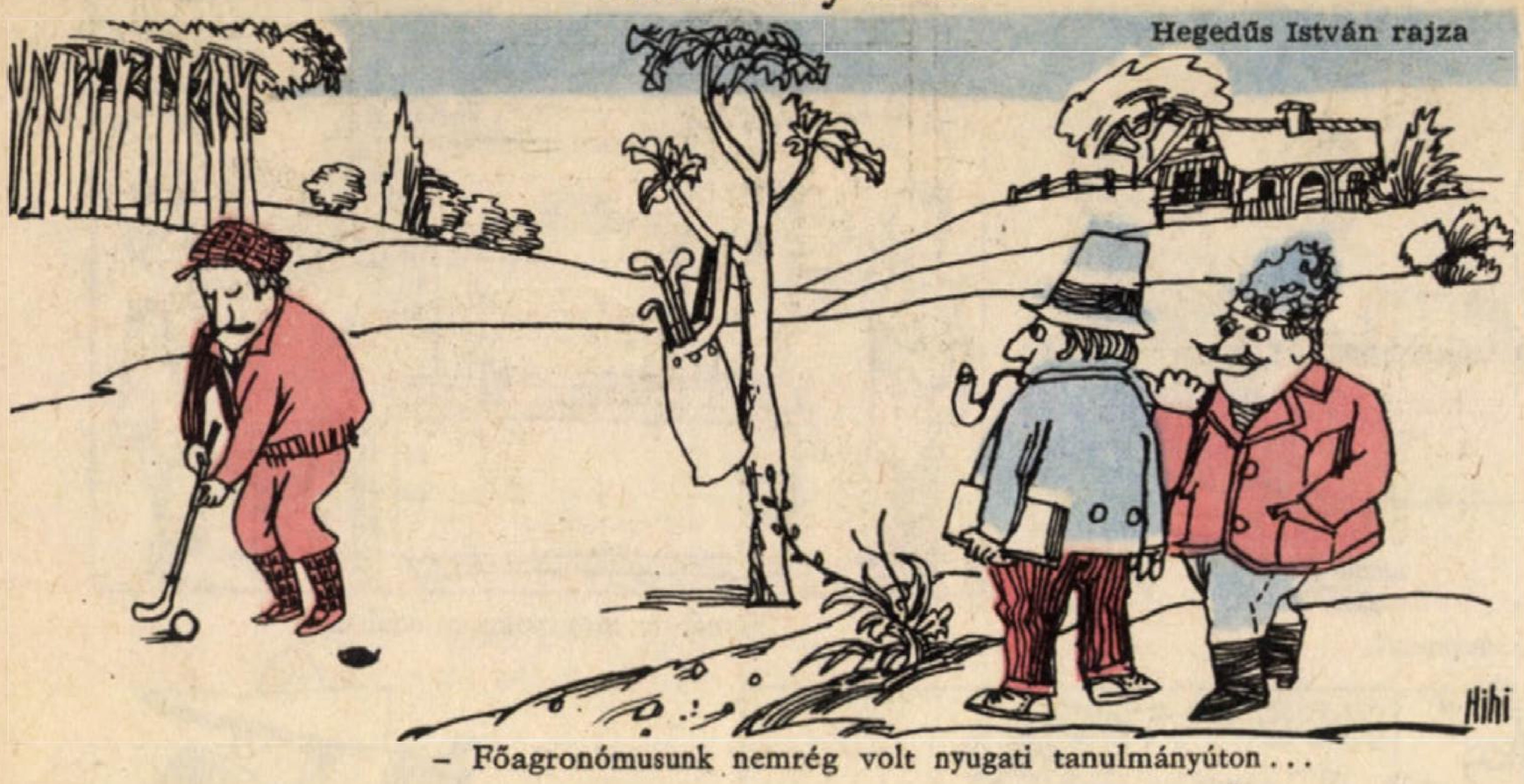

– Főagronómusunk nemrég volt nyugati tanulmányúton...

Vakmerő mutatvány

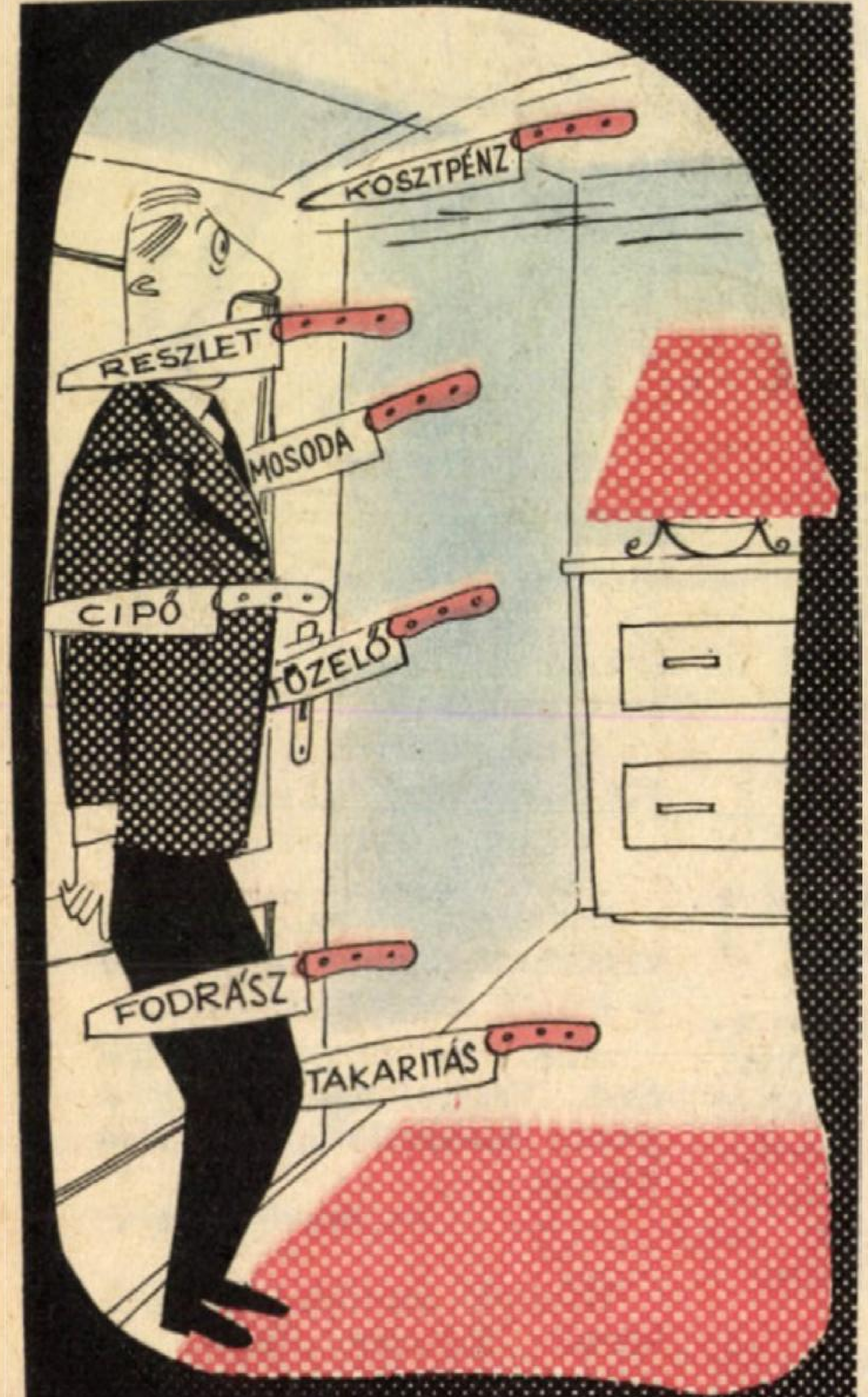
KOSZTPÉNZ
RÉSZLET
MOSODA
CIPŐ
TÜZELŐ
FODRÁSZ
TAKARITÁS

– Évi 365 előadás

Libresszóban

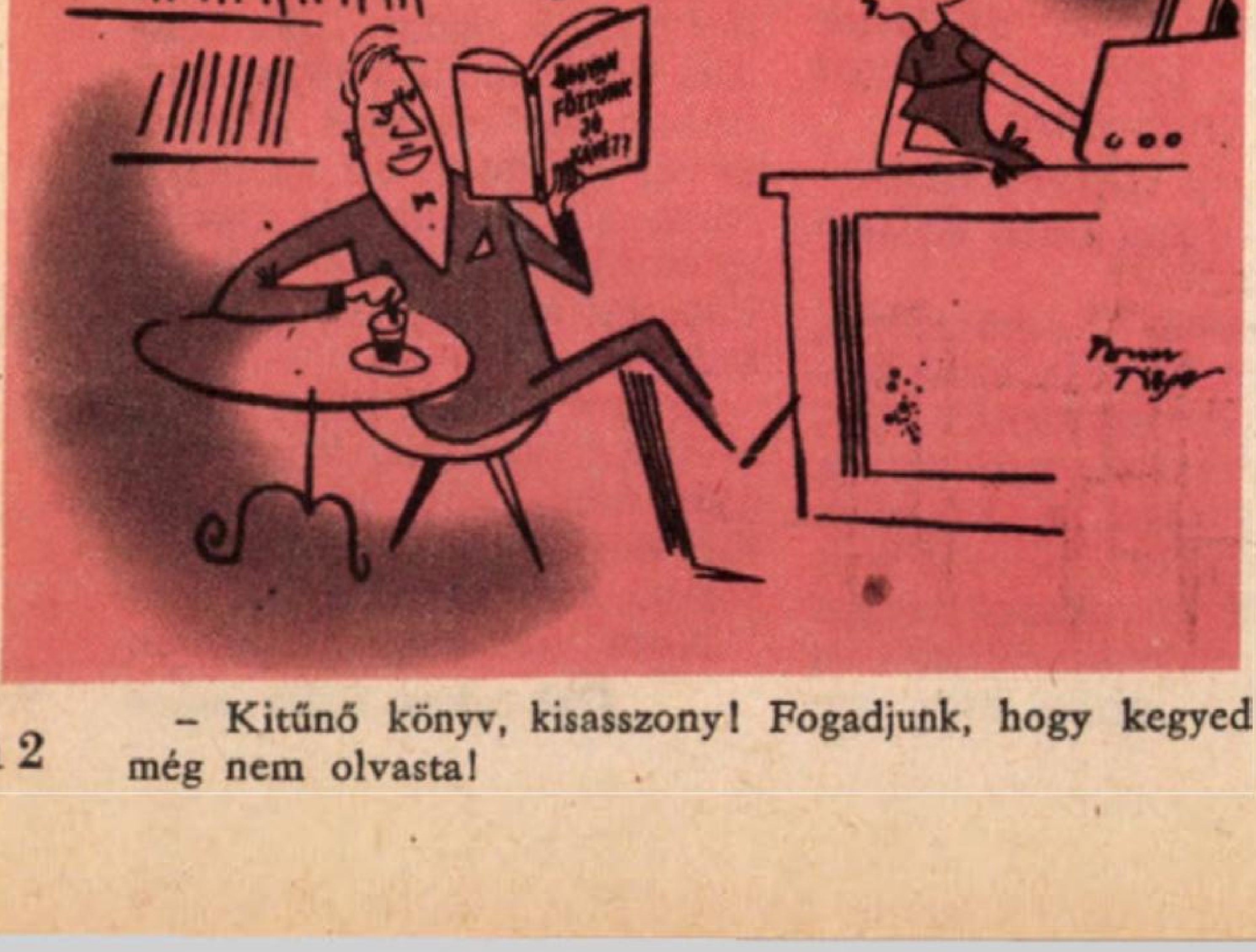
HOGYAN FŐZZÜNK JÓ KÁVÉT?

– Kitűnő könyv, kisasszony! Fogadjunk, hogy kegyed még nem olvasta!

tarka notesz

BECSÜLET-TÁNYÉR

Némelyik virágüzlet bejáratánál székre helyezett virágokat látni. Mellette tábla: „Kérjük, a pénzt a tányérba tenni". Ami azt jelenti, hogy kivehetünk egy csokrot, és az árát a tányérba helyezhetjük. Nem kell benyitni a boltba. Lassan, lassan „becsületes város" válik Budapestből. A fogaskerekűn nincs kalauz, csak persely, a postán is lehet különböző cikkekért pénzt elhelyezni a fali rekeszben, sok újságstandon is kiszolgálják magukat a vevők. Persze, a becsület-város nevet és jelleget csak akkor adományozhatjuk Budapestnek, ha az ékszerbolt ajtajában is lesznek székre helyezett svájci órák a felirattal: „Kérjük, a kétezerhatszáz forintot a tányérba helyezni."

FÉNYKÉPSOROZAT

A villamoson így szólt egy utas a másikhoz:

— Frici már egy éves. Csináltattam róla új fényképsorozatot. Nézz ide, milyen édes!

Kivett a zsebéből egy díszes fényképalbumot. Kinyitotta. Tizenkét kép volt benne. Az „édes" egy szép drótszőrű foxi volt.

MÚZEUMI HÓNAP

Az eszpresszóban fültanúja voltam az alábbi beszélgetésnek:

— Mit néztél meg külföldön?

— Voltam Velencében két múzeumban, Firenzében az Uffiziben és a Pittiben, Rómában a vatikáni múzeumban, Nápolyban a Museo Nazionaleban, Bécsben a Kunsthistorischében.

— És mondd, szebbek, mint nálunk a Szépművészeti Múzeum?

— Nem tudom. Ott még sohasem voltam...

(palásti)

NÉVTALÁLKOZÁS

Berda József „Jótanács" című versikéjének — mely a Ludas Matyi legutóbbi számában jelent meg — egy bizonyos Töklinc bácsi volt a címzettje. Bár a vers semmi sértőt nem tartalmazott a képzeletbeli címzettre nézve, mégis megírjuk, hogy Töklinc Ferenc rákospalotai lakosnak az égvilágon semmi köze sincs versbeli névrokonához.

E heti hirdetéseink

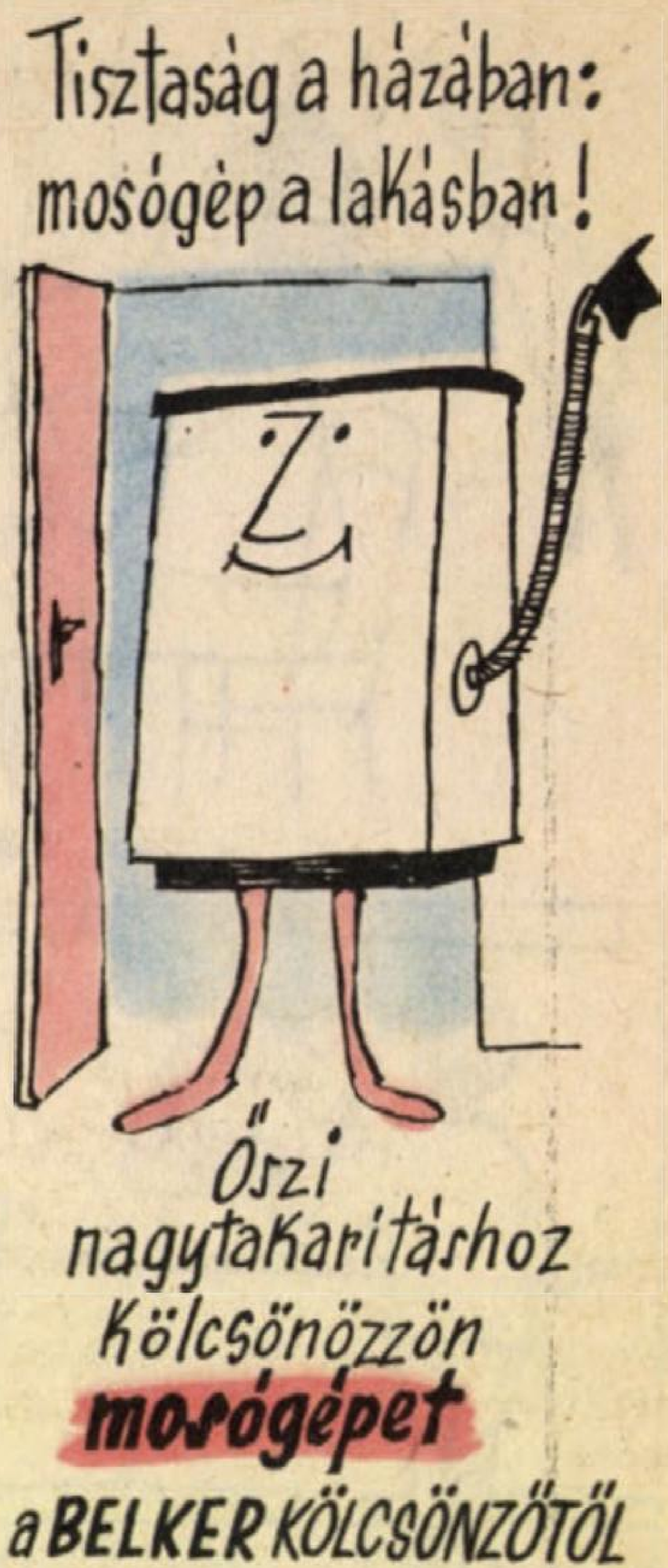
Tisztaság a házában:
mosógép a lakásban!
Őszi
nagytakarításhoz
Kölcsönözzön
mosógépet
a BELKER KÖLCSÖNZŐTŐL

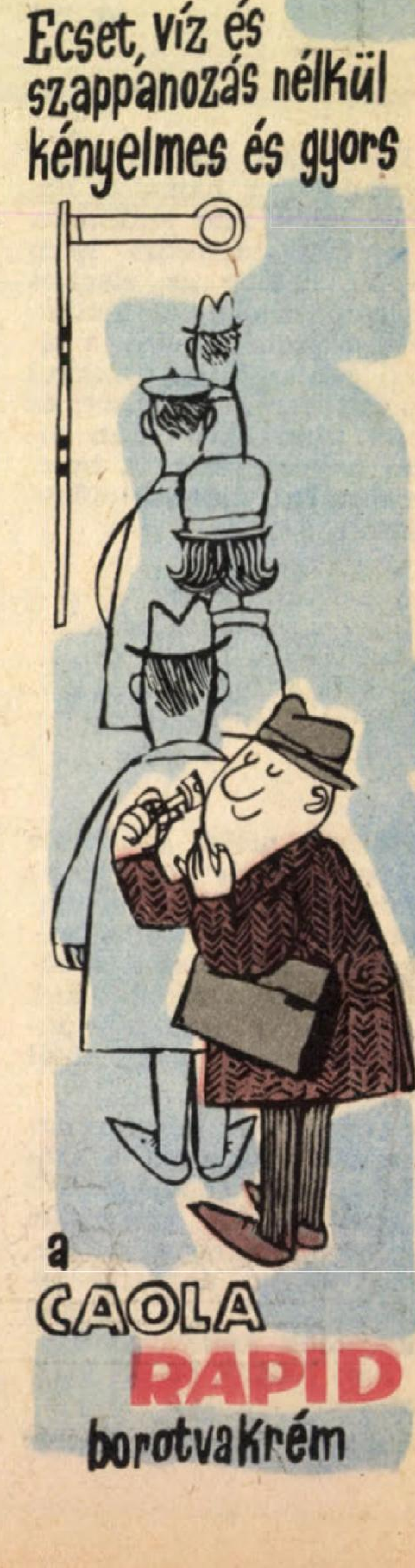
Ecset, víz és
szappanozás nélkül
kényelmes és gyors
a
CAOLA
RAPID
borotvakrém

Az idegosztályon

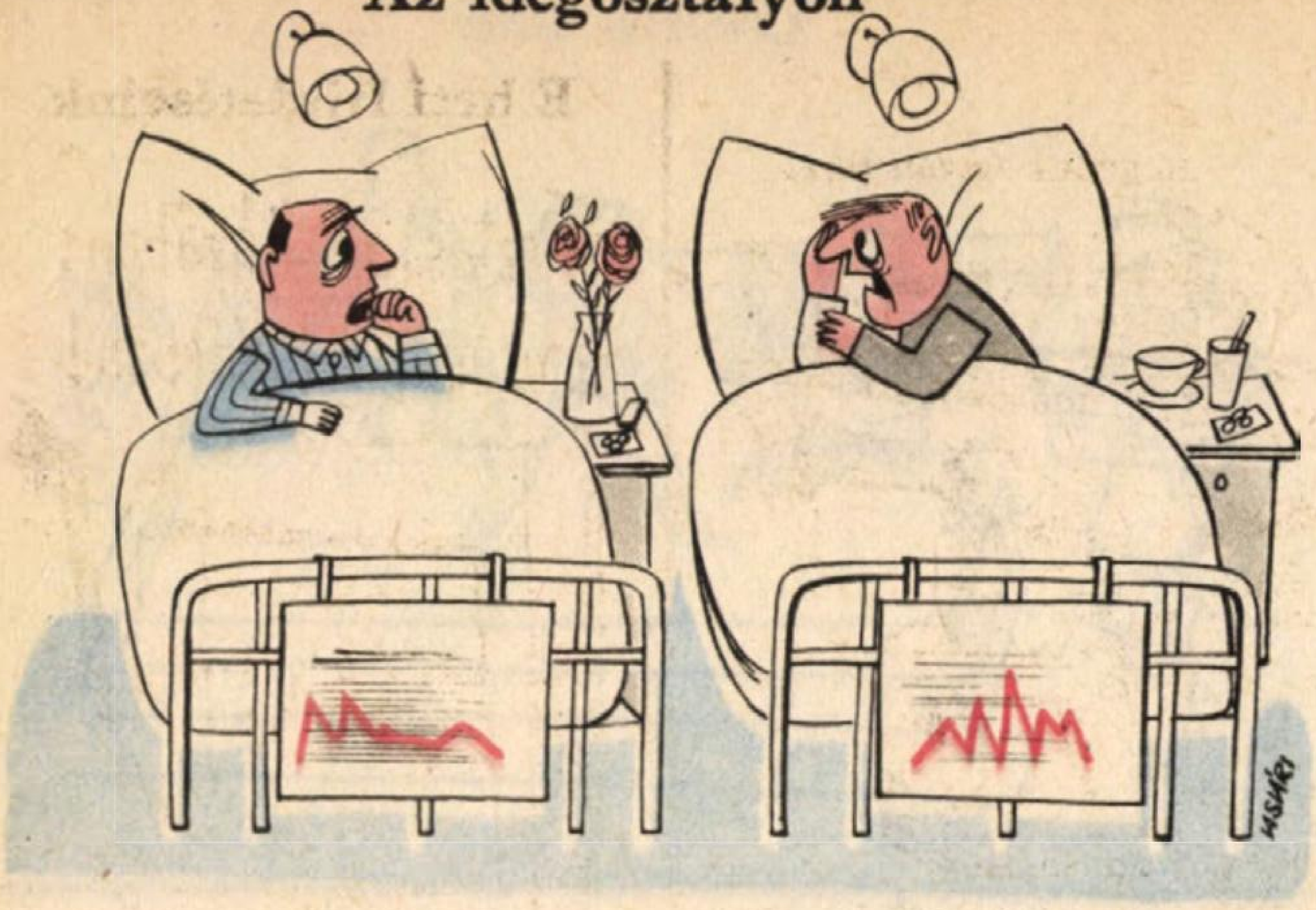

– Nekem födémcserém van . . .
– Nekem általános felújításom . . .

Különóra

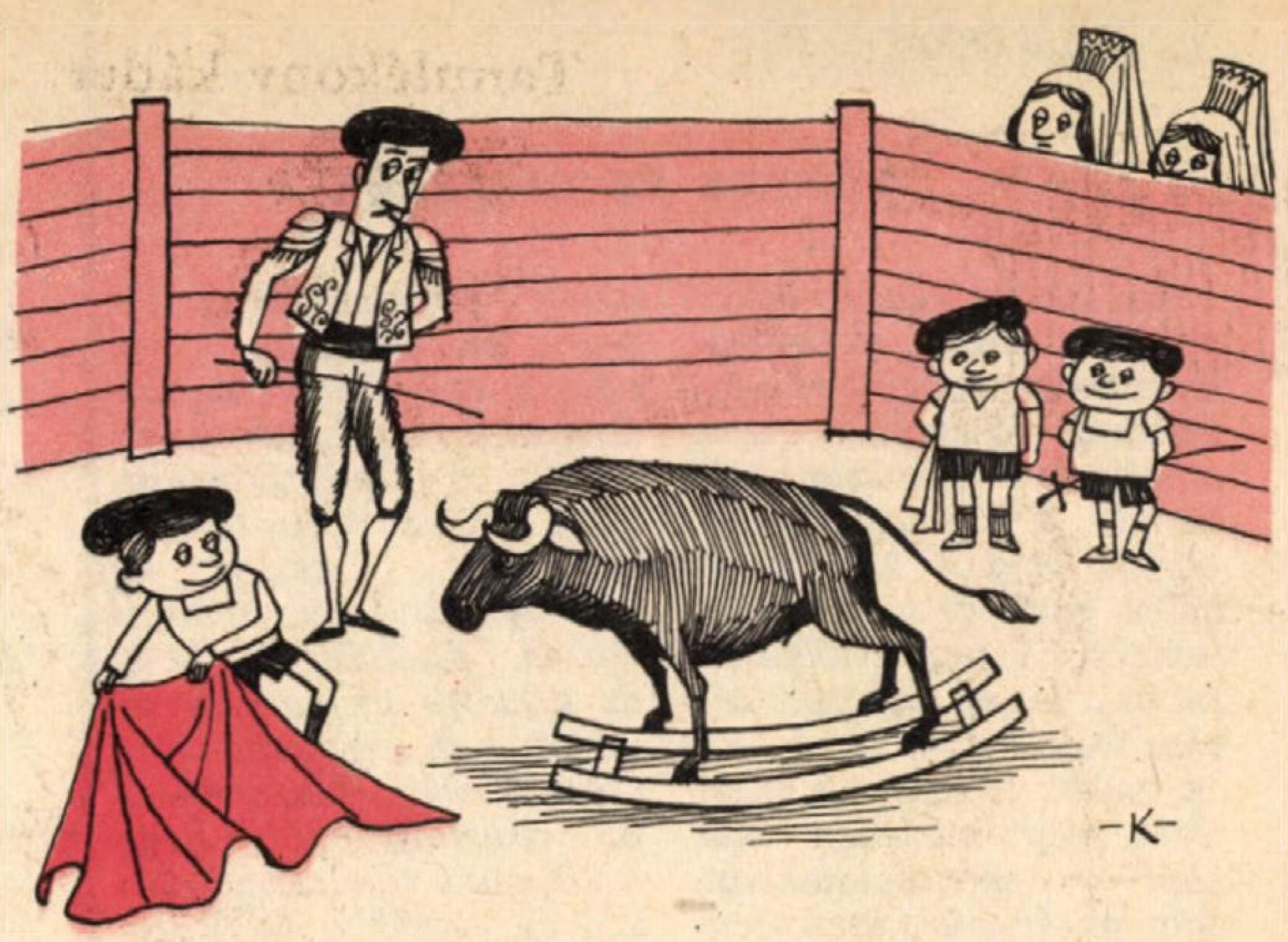

Irka-firka

Nem kis büszkeséggel olvastam az Esti Hírlapban, hogy felépítik Budapest első, lábakon álló iskoláját az Alsóerdősor utcában.

Ennek bizonyára többek között az lesz az előnye, hogy ha a nebulók nagyon rosszak, az egész épületet ki lehet térdepeltetni büntetésből . . .

*

Mostanában, amidőn lehajtott fővel bandukolok szerény céljaim felé, egyre többször látok különféle reklámszövegeket az aszfalton:

VÁSÁROLJON EZT ÉS EZT!
MENJEN SZÓRAKOZNI
IDE ÉS IDE!

Arra gondoltam, mi lenne, ha egyszer az én műveimet is kiadnák így flaszteron, s a járókelők akarva-akaratlanul kénytelenek lennének elolvasni.

Szép szerelmes szonettet írnék a Duna-partra, könnyed erkölcsrajzot a Váci utcára, néhány elmés aforizmát az Emke elé, s körmondatokat a Móricz Zsigmond körtérre. Pikáns regényem jelenhetne meg a balatoni műúton, s hosszabb politikai értekezésem a bécsi országúton a Kelet és a Nyugat közötti békés gazdasági versenyről.

*

Nincs szánalomra méltóbb látvány ősszel, mint egy elárvult, áruval teli jegesautó az utcasarkon. Az emberek hidegen, közömbösen sietnek el mellette és közben a fűtési idényen jár az eszük.

A jeges tekintete nosztalgiát sugároz: hol van már az idei hő? . . .

*

Nemrég, szombat este látom a Belvárosban, hogy fiatalok álldogálnak egy zenés, ám zsúfolt eszpresszó előtt és várják, hogy megürüljön néhány hely.

Jellemző a mai fiatalokra!

Pár nap múlva látom a Széchenyi Könyvtárban, hogy fiatalok álldogálnak a színig telt ruhatár előtt és várják, hogy megürüljön néhány hely.

Jellemző a mai fiatalokra!

d—th

Indulás a moziba

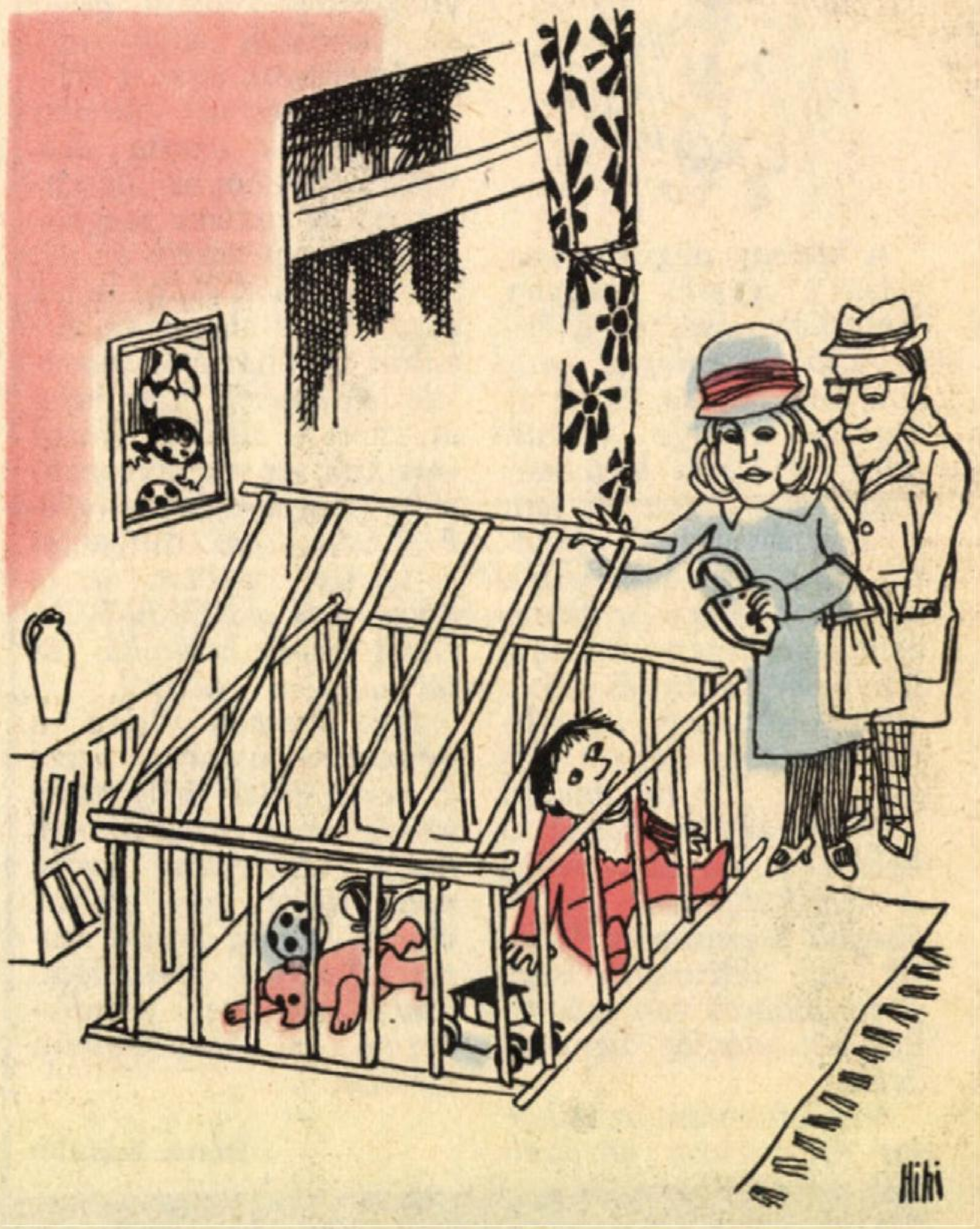

Ugratás

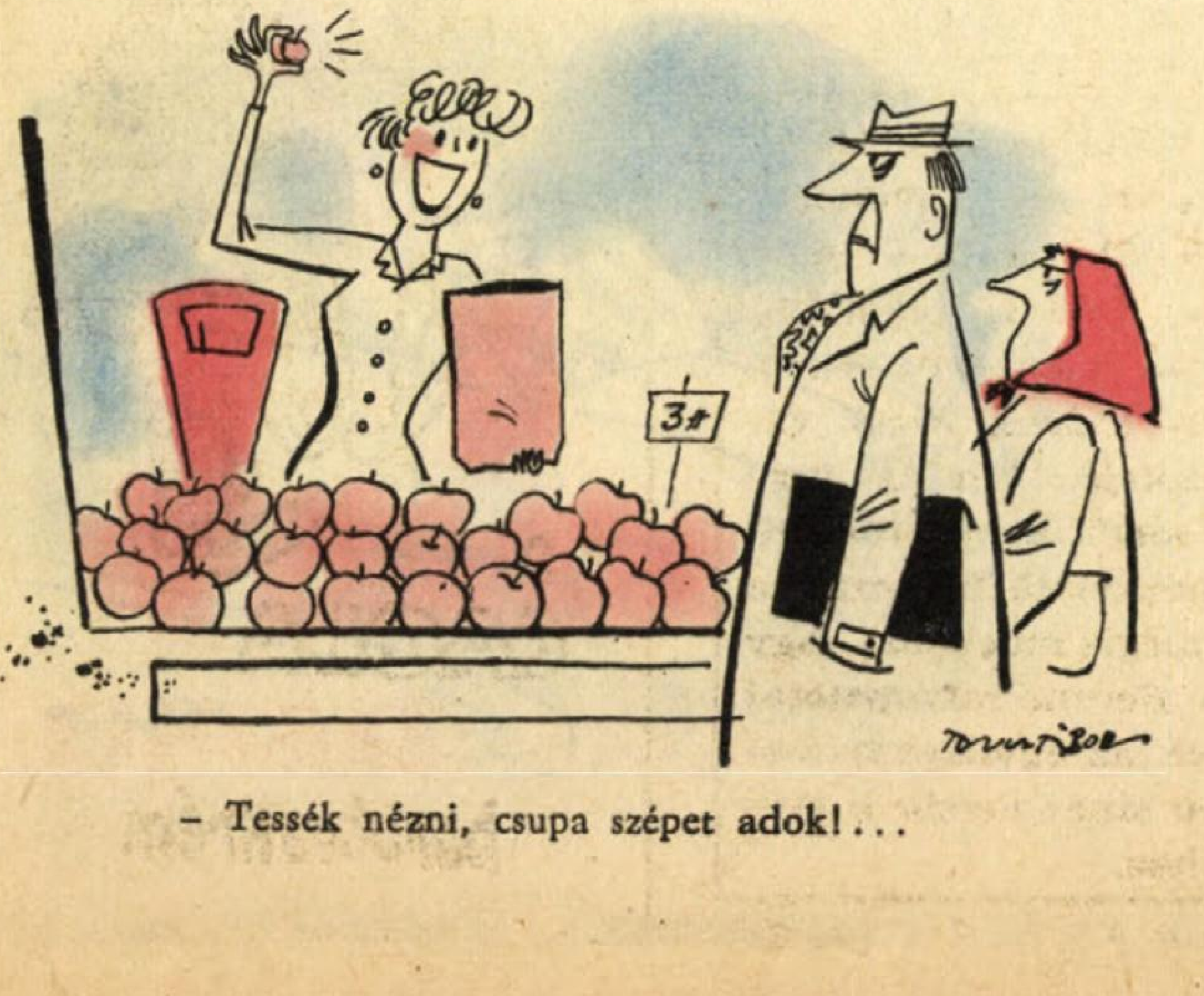

– Tessék nézni, csupa szépet adok! . . .

Önkiszolgáló értekezlet

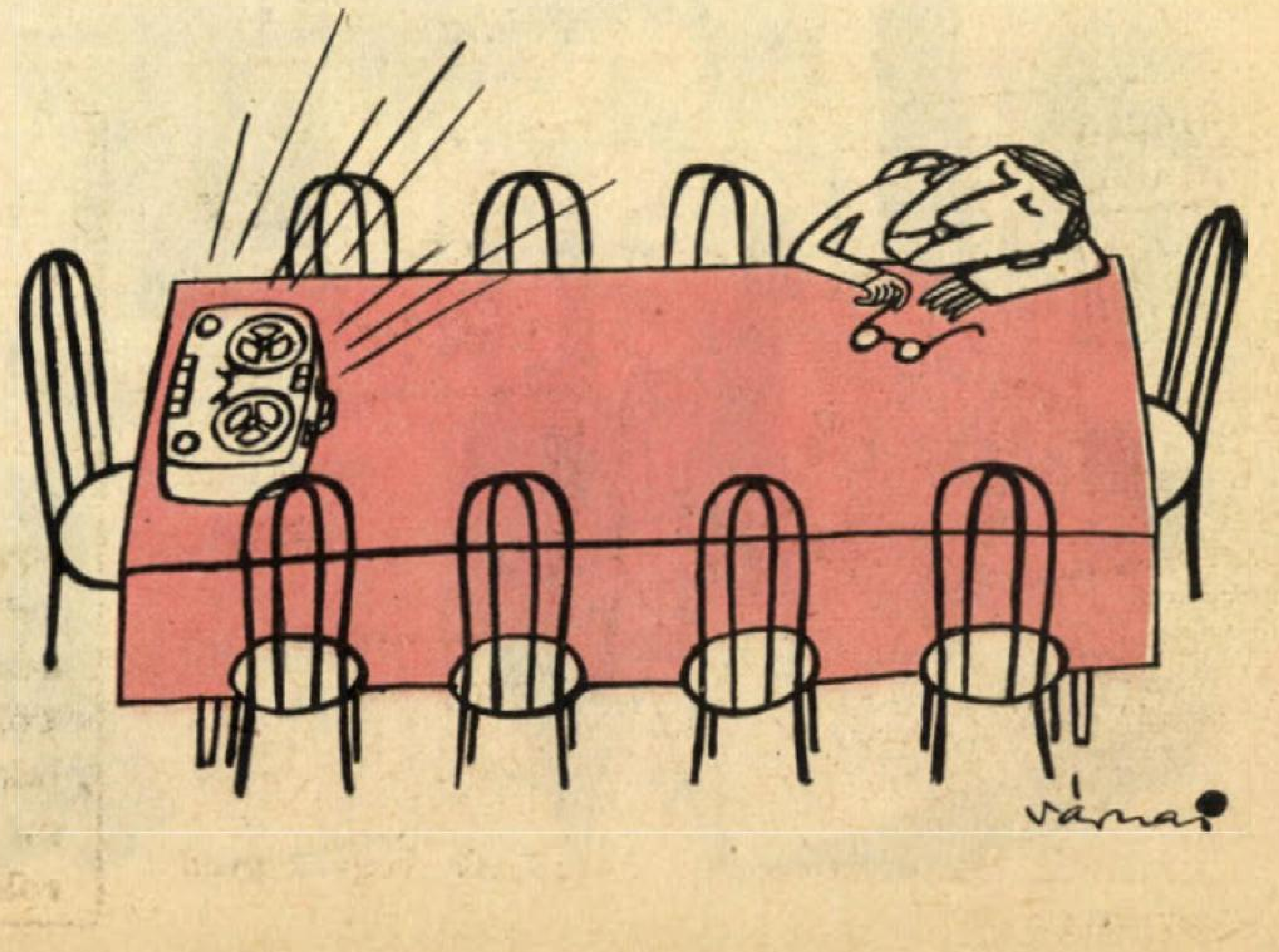

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

PANASZ ÉS DICSÉRET

Az iskolai évad beköszöntése után a kisleányomnak esőgallért kívántam vásárolni, olyat, amely az iskolatáskáját is befedi. A köpenyek erős textilanyagból készülnek, belül gumiréteggel víztelenítve. Sokkal költségesebbek is, de sokkal tartósabbak. Úgy látszik, erre mások is rájöttek, mert ilyet szeptemberben már sem a sportüzletekben, sem az áruházakban nem kaptam. Így kerültem a József körúti Alkalmi Áruk Házába, és százhatvankét forintért megvettem egy köpenyt.

A köpeny nagyon szép volt, a gyerek nagyon örült neki, egészen a következő vasárnapig, amikor esett az eső, és az új köpenyben úgy elázott, hogy az alatta levő kartonruha is csupa víz lett. A szakértő megállapította: az anyag gyári selejt, mert a hidegen vulkanizáló gumiréteg keverése helytelen volt, és nem vulkanizálódott egyenletes rétegben, hanem összeugrott. Ezt az anyagot a gyártó cég meójának ki kellett volna selejteznie. A kabátelőállító cég a Csepeli Kézműipari KTSZ. Itt azt állították, hogy gyári hibáról van szó, tehát a felelősség nem az övék.

Visszamentem az Alkalmi Áruk Háza központjának kereskedelmi osztályára, és előadtam a panaszomat. Ekkor kezdődött el a meglepetések sorozata. Arra számítottam, hogy kurtán elutasítanak, de nem ez történt. Az osztályvezető nekem adott igazat. Kijelentette, hogy az alkalmi áruházban levő árunak legfeljebb apró szépséghibája lehet. Azonnal utasítást adott, hogy a köpenyt vételezzék vissza és vigyék a NŐREMVÉ-hez.

Így ismerkedtem meg egy új fogalommal, a Női Ruha Nagykereskedelmi Vállalat fogalmával. Három nap után azt a felvilágosítást kaptam, hogy a felszólalás nem járt eredménnyel, mert a NŐREMVÉ ugyan kísérleti vizsgálatnak akarta alávetni a darabot az ellenőrzésen, de amikor meglátta, hogy a panaszos az Alkalmi Áruház, akkor azzal adta vissza, hogy az Alkalmi Áruháztól semmiféle reklamációt nem vesz át, mert – alkalmi áruról van szó. Az osztályvezető ebbe nem nyugodott bele. Egy teljes órát töltött el a telefon mellett, amíg meggyőzte a NŐREMVÉ-t álláspontjuk helytelen és tarthatatlan voltáról.

Így kaptam vissza a pénzemet, amelyet azzal a gondolattal helyeztem vissza a pénztárcámba, hogy szerencsém volt, mert akadt egy ember, aki kiharcolta vevője igazát. De azt gondolom, nincs sok ilyen osztályvezető a kereskedelmi életben...

Róna László

Óvatos edző

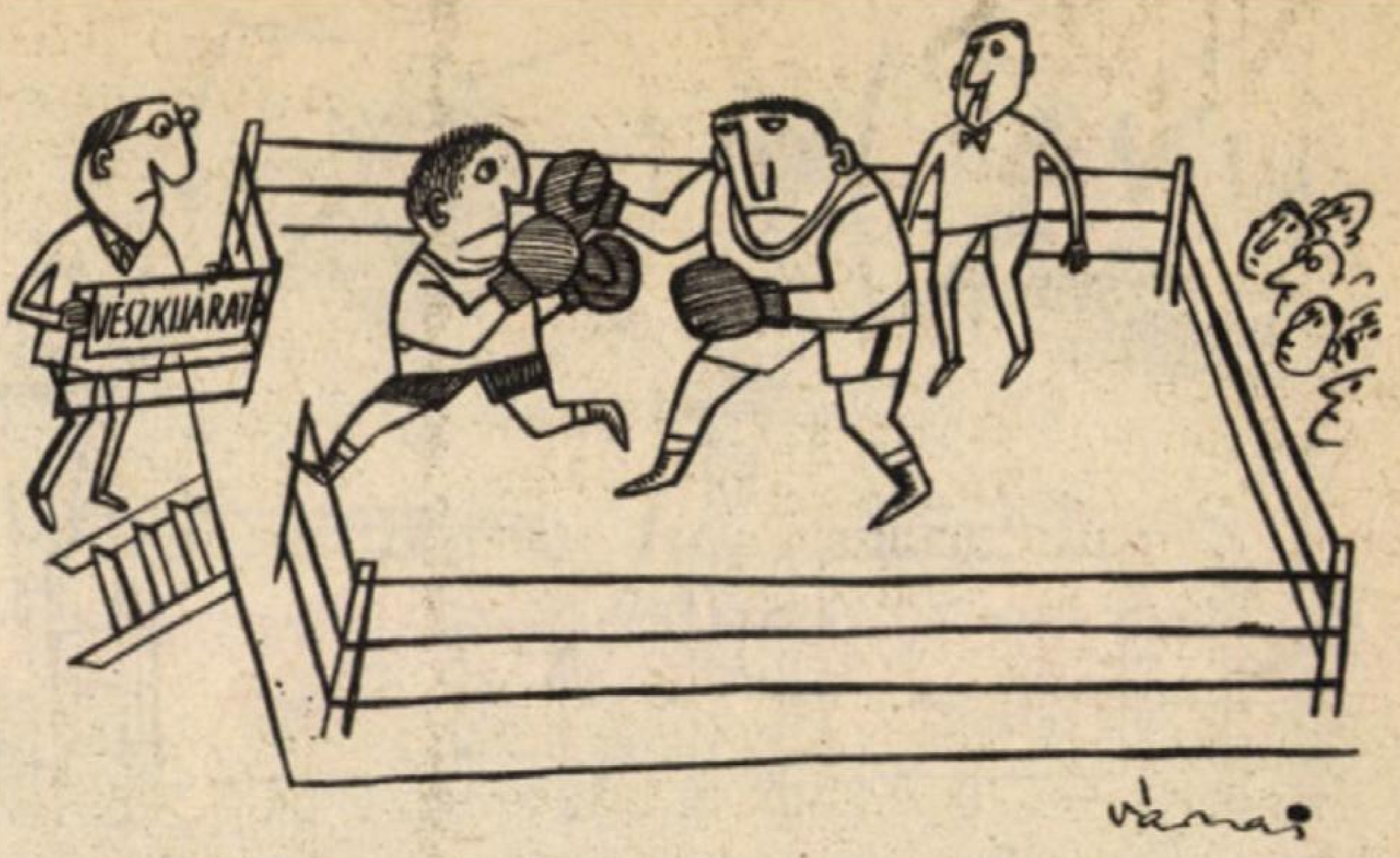

Emancipáció

Társbérlőm – az ifjú házaspár – szobájából tegnap újra a már megszokott zaj hallatszott.

– Te nyavalyás, hát én nem vagyok neked elég, mi?... Már megint a Dodóval kezdtél?

Piff, puff, csiuuu... – valami pohárféle mehetett ripityára.

Természetesen nem mozdulok, elvem: nem avatkozom mások életébe.

– Te vacak nőszemély, hány kell neked, ha már én is kevés vagyok?...

Dirr, durr... – most mintha egy lapos tányért áldoztak volna a családi béke oltárán.

Csitítom magam: csak nyugalom. Csináljátok, amíg a készlet tart. A fő, hogy a falat át ne üssétek.

– Az a jó mamád... – hangzik ismét odaátról.

Kraccs, kruccs, kroccs... – ezek a mély hangok már komolyabb műtárgy széthullásának akkordjai lehetnek. Alighanem valami Kovács Margit kerámia, ha műértő füleim nem csalnak.

– Segítség, segítség, megöl ez az őrült!!!

Ez már mégiscsak sok!

Felállok hát és bezárom az ajtót, hogy minden zavaró momentum kikapcsolásával intézhessék el egymást odaát.

De a zaj váratlanul elül. Már bizakodni kezdek, hogy az atomcsendet itt a Facér utca 18-ban is tartós fegyvernyugvás követi, amikor iszonyatos recsegés-ropogás közepette, reteszestül törik rám a szobaajtót.

A küszöbön ott a feleség, kezében a frissen kitépett kilinccsel, elegánsan felöltözve, kifogástalan tupírral, fensőbbséges nyugalommal. Sértődött hangon szól rám:

– Hát van magában egy szemernyi emberiesség? Van szíve tétlenül hallgatni egy védtelen embertárs segélykiáltását?

– De asszonyom, ahogy én magát elnézem, nem látszik valami védtelennek...

– Ki beszél itt rólam? Oda nézzen! – mutat egy vérben fekvő, alélt hústömegre. – A férjemnek már alig van pulzusa. Szedje a lábát és hívja a mentőket a legközelebbi telefonfülkéből, de szaporán.

Szedtem a lábam, ahogy csak tudtam. Persze nem félelemből. Merő emberiességből.

Cs. I.

Vidéki hakni

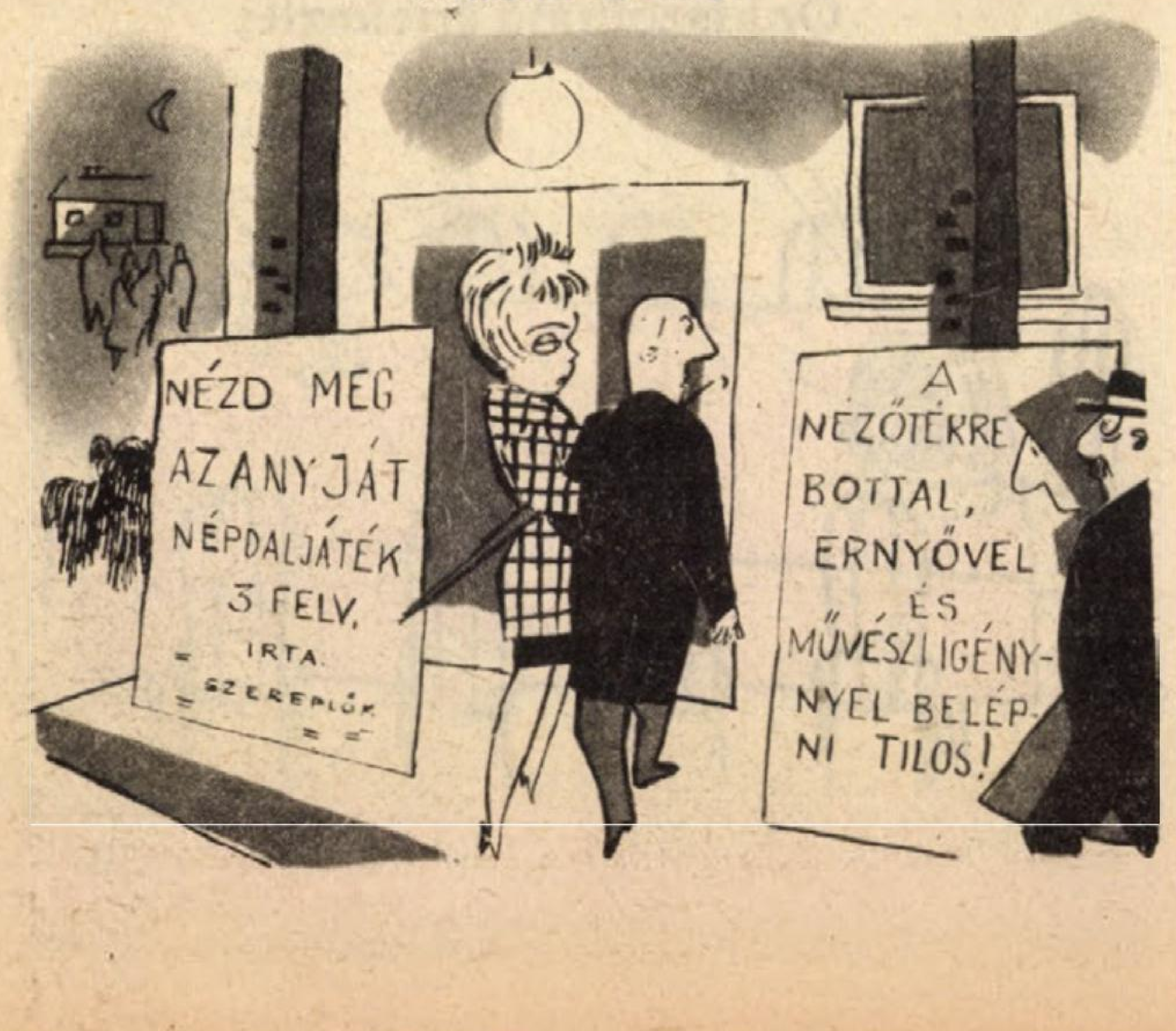

Túlzott elővigyázat

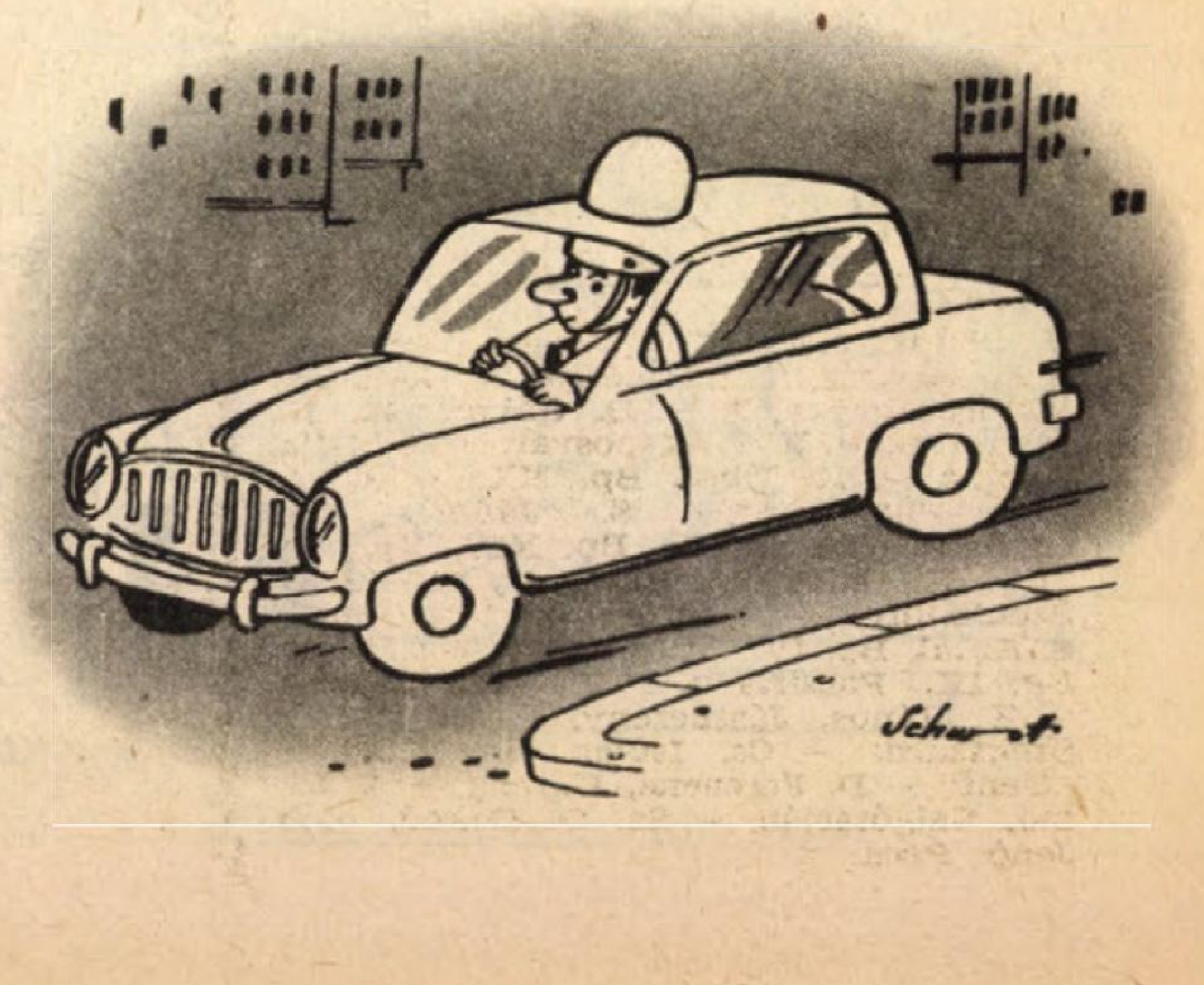

NINCS ÚJ A NAP ALATT

Vigyázat! Nem ma történt.

De megtörtént – félszázaddal ezelőtt, 1912 körül.

Akkoriban az Operaház nagytatarozáson esett át. Többek között felbontották a nézőtér pádimentomát is, és – uramfia! – mit találtak alatta? Szörnyű dolgot találtak alatta: három tűzveszélyes réteget – nádból, deszkából és tölgyfagerendából.

Tűzveszély az Operaház kellős közepén!

Az „okosok" nyomban megállapították, hogy ezt az ósdi pádimentombélést gyökeresen fel kell számolni. Igaz, hogy 1884 óta, mióta az Operaházat felépítették, a nád-deszka-tölgyfa háromság nem gyulladt ki, de ami veszélyes, az veszélyes . . .

Lebontották hát a nádat, a deszkát, meg a tölgyfagerendázatot, s betonlapot öntöttek a székek alá. Mikor visszahelyezték a széksorokat, s az első próbák elkezdődtek, rettenetes dologra jöttek rá:

Az Operaház nézőtere megnémult.

A zenekart és az énekeseket a nézőtérről alig vagy egyáltalában nem lehetett hallani. Kis fejtörés, nagy fejtörés – kiderült, hogy Ybl Miklós, az Operaház tervezője-építője zseniális ember volt. A nád-deszka-tölgyfabéllet ugyanis úgy működött a pádimentomszerkezetben, mint valami óriási hangszekrény. Nélküle a zene és az ének „nem szólott" az Operaházban.

Nosza, székeket fel, betont kivésni, nád-deszka-tölgyfagerenda vissza, rá ismét a széksorok a felesleges költség jó néhány ezer vagy tízezer, vagy ördög tudja, mennyi aranykorona . . .

Ebben az időben gróf Bánffy Miklós volt az Operaház intendánsa. Művelt, okos, tehetséges, tisztességes férfiú.

Mégis az ő nevéhez és működéséhez fűződik a hazai tatarozásoknak e hátborzongató „haladó hagyománya".

Békés István
anekdotás könyvéből

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Z. O. Bp. VI. Csengeri u. – M. Géza, Eger. – R. Miklós, Pestújhely. – P. Károly, Budakeszi. – C. Péter, Szeged. – K. Erzsébet, Rákoshegy. – H. Éva, Bp. II., Pasaréti u. – R. Erzsébet, Iklad. – B. János, Pilis. – N. György, Nyírbátor. – N. Mária, Tiszaföldvár. – N. K. Kisvárda. – Sz. István, Bp. XII., Béla kir. u. – N. István, Dabas. – M. Miklósné, Bp. X., Pataki I. tér. – D. Ida, Ladánybene, – M. András, Kecskemét. – L. Géza, Bp. V., Alkotmány u. – D. Gábor, Bp. II., Bem rkp. – B. F. Kaposvár. – H. Béla, Gyoma. – K. Tibor, Bp. XX., – B. József, Tapolca. – S. János, Nyíregyháza. – R. Gizella, Bp. XIV., Thököly út. – K. Lajos, Bp. III. Zichy u. – S. G. Szentendre. – V. Imre, Bp. VI., Ó u. – S. Antal, Bp. IV., Zichy M. u. – K. Lajos, Bp. III., Pacsirta u. – F. András, Eger. – K. János, Jászberény. – K. Károly Szekszárd. – Cs. István, Bp. XXI. – „Genf" – D. Ferencné, Karcag. – Á. Rezső, Salgótarján. – Sz. O. Bokod. – D. Jenő, Pécs.

3 FOTÓ

Felgyő község egyetlen italboltjának ajtaján ez a plakát fogadja a vendégeket:

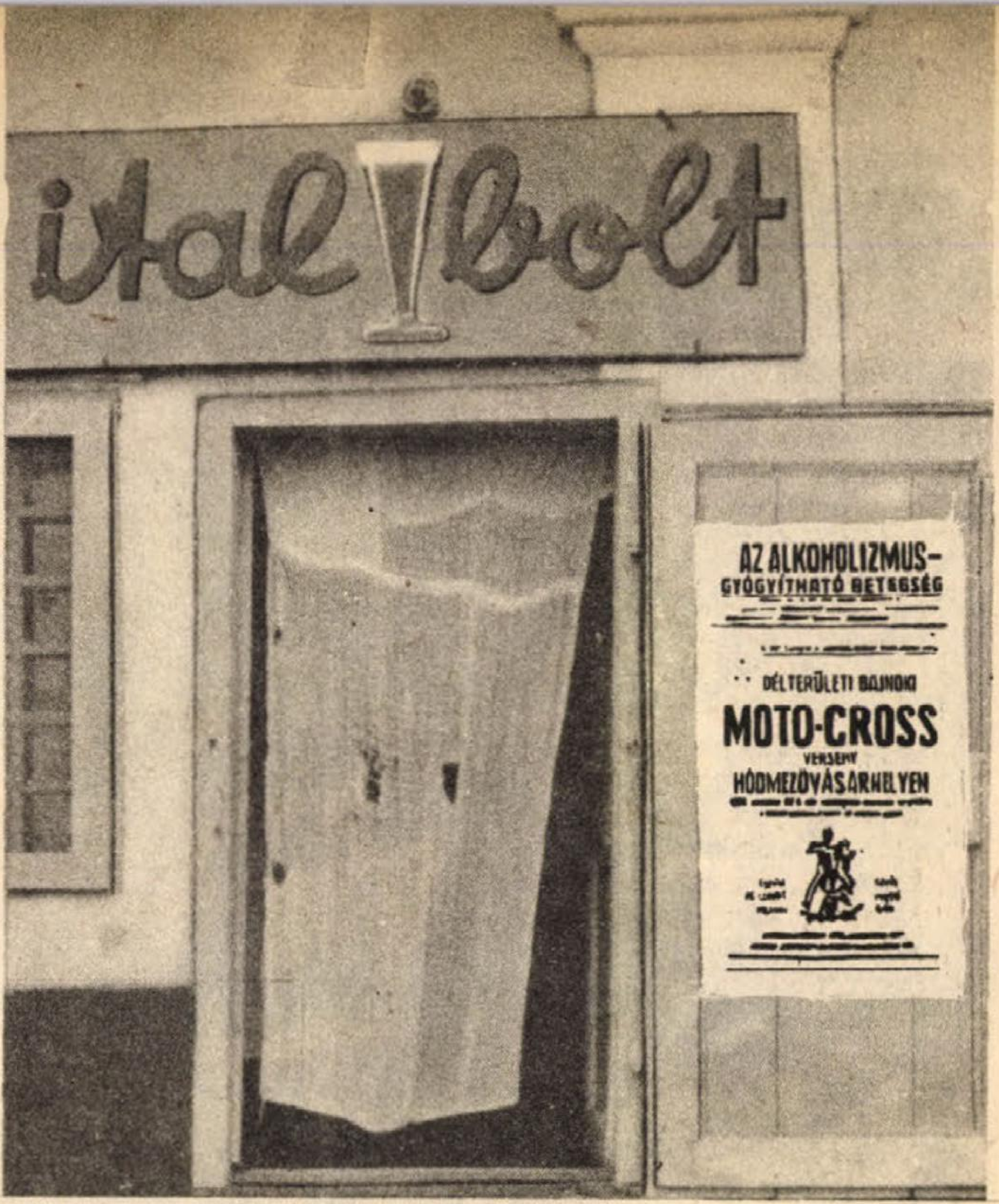

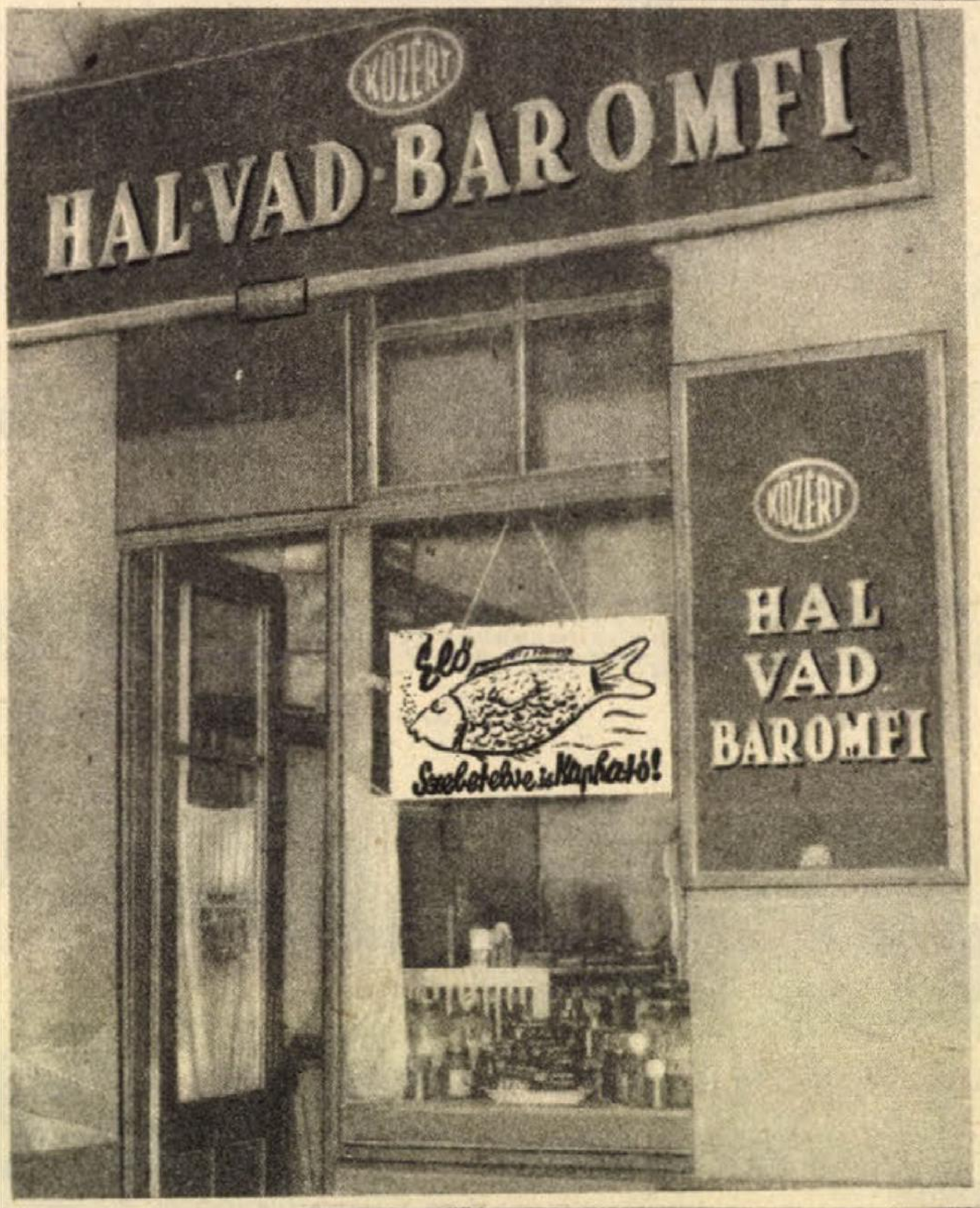

A Mártírok útja 62. szám alatt levő üzlet kirakatában láttuk.

Megnyugtató feliratok a vasutasok számára, Békéscsabán, a Népköztársaság útján:

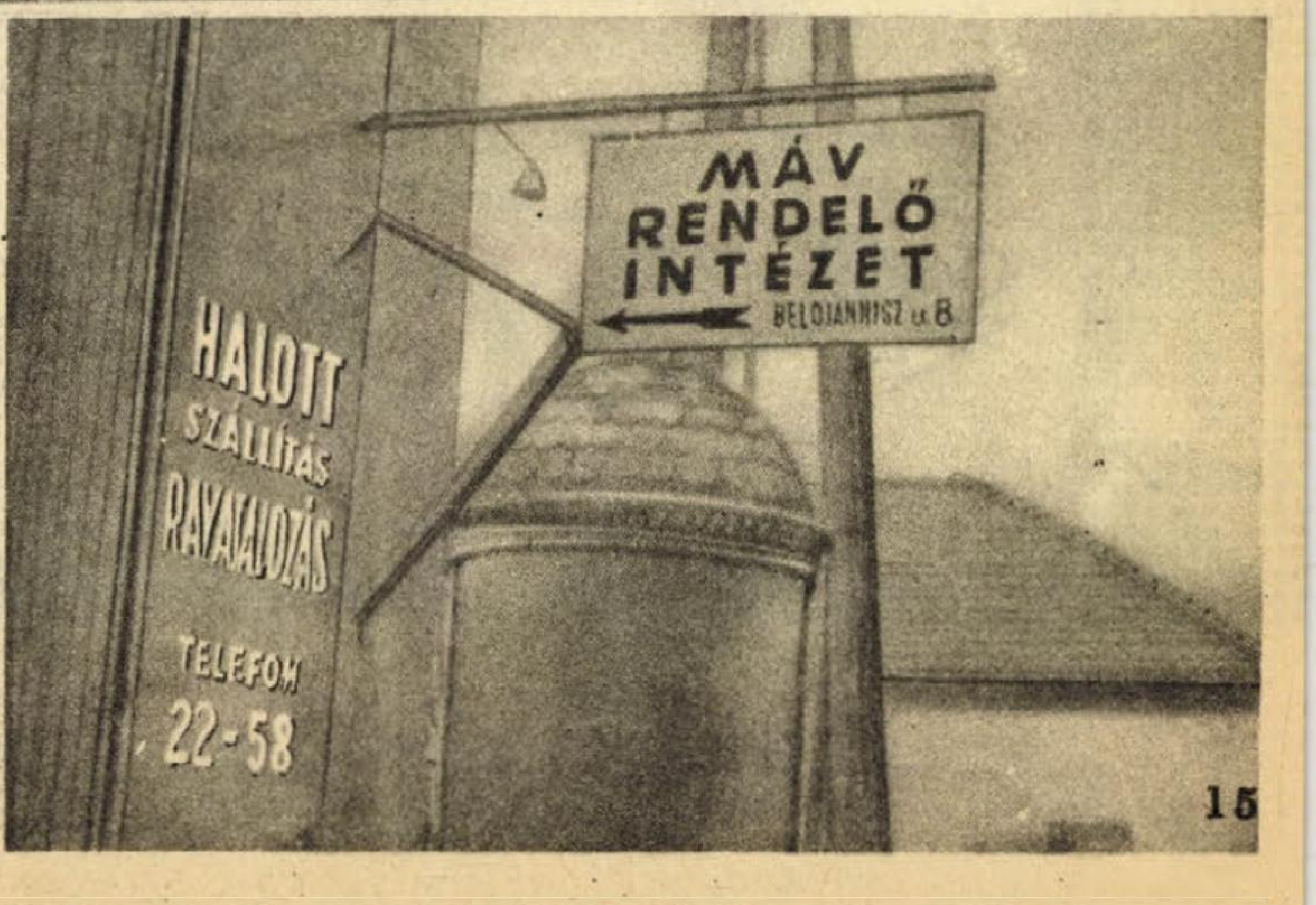

Az új kancellár székfoglalója

Kaján Tibor rajza

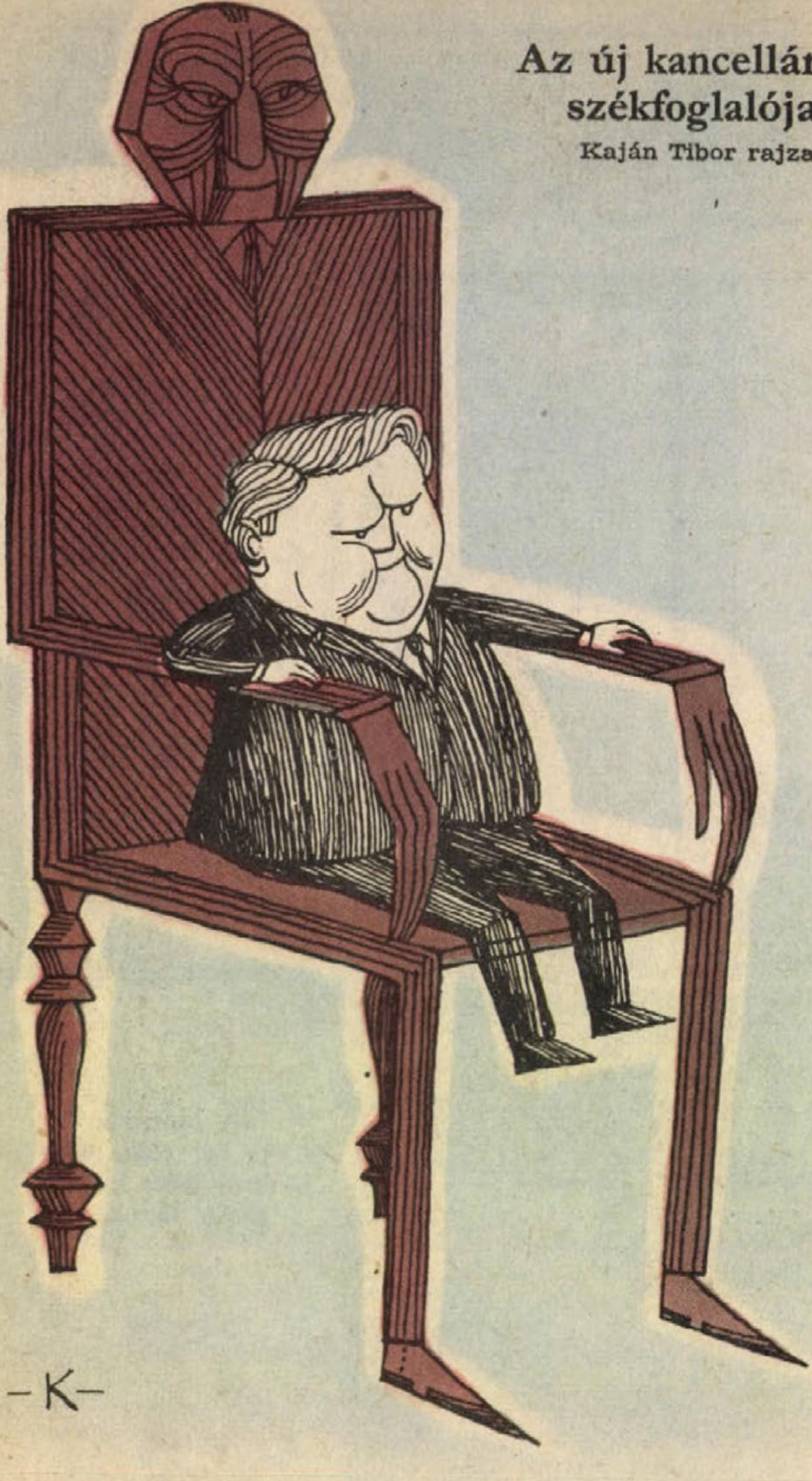

Egészségesen TÁVOZOTT!...

Nyugdíjban

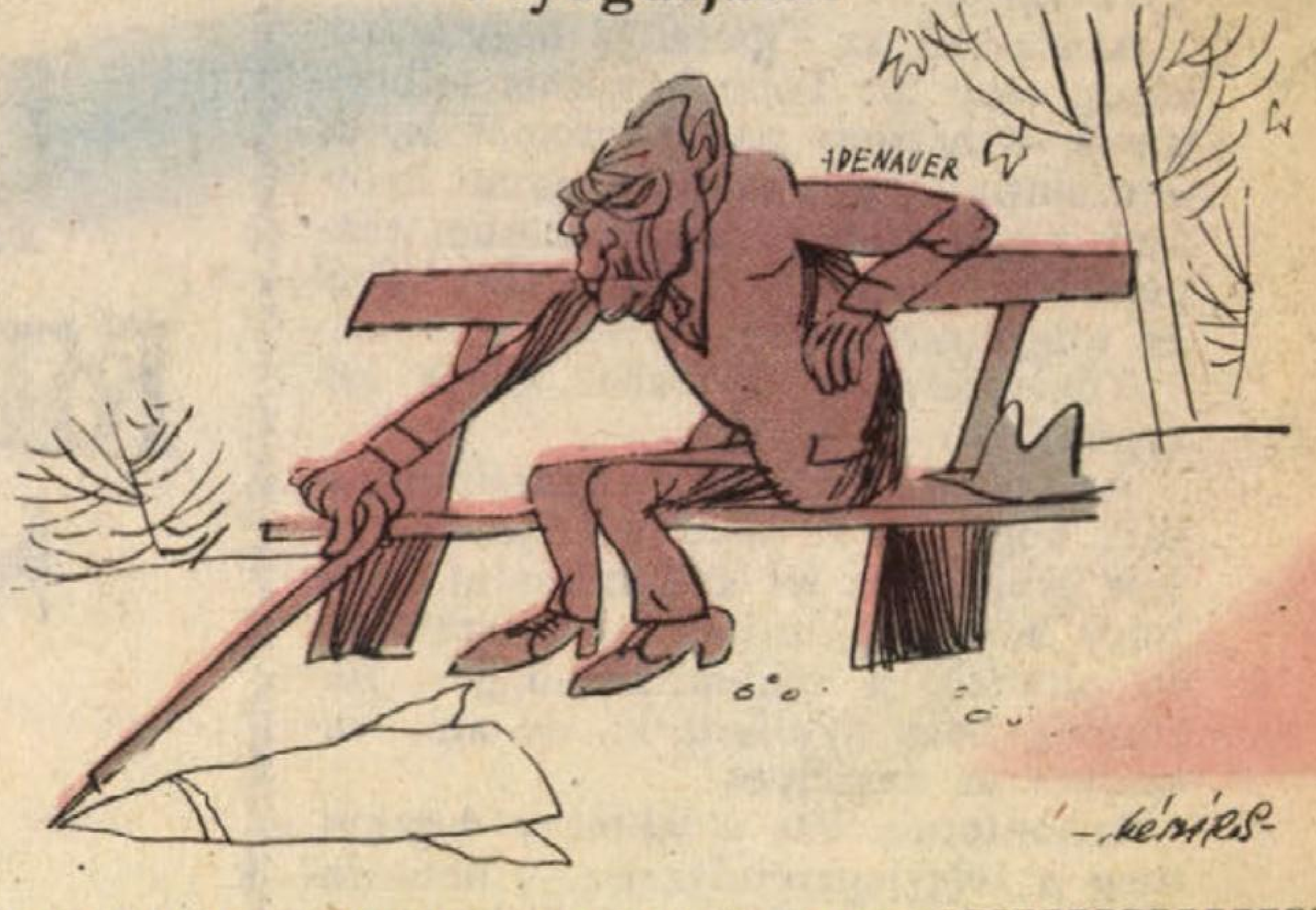

Premier

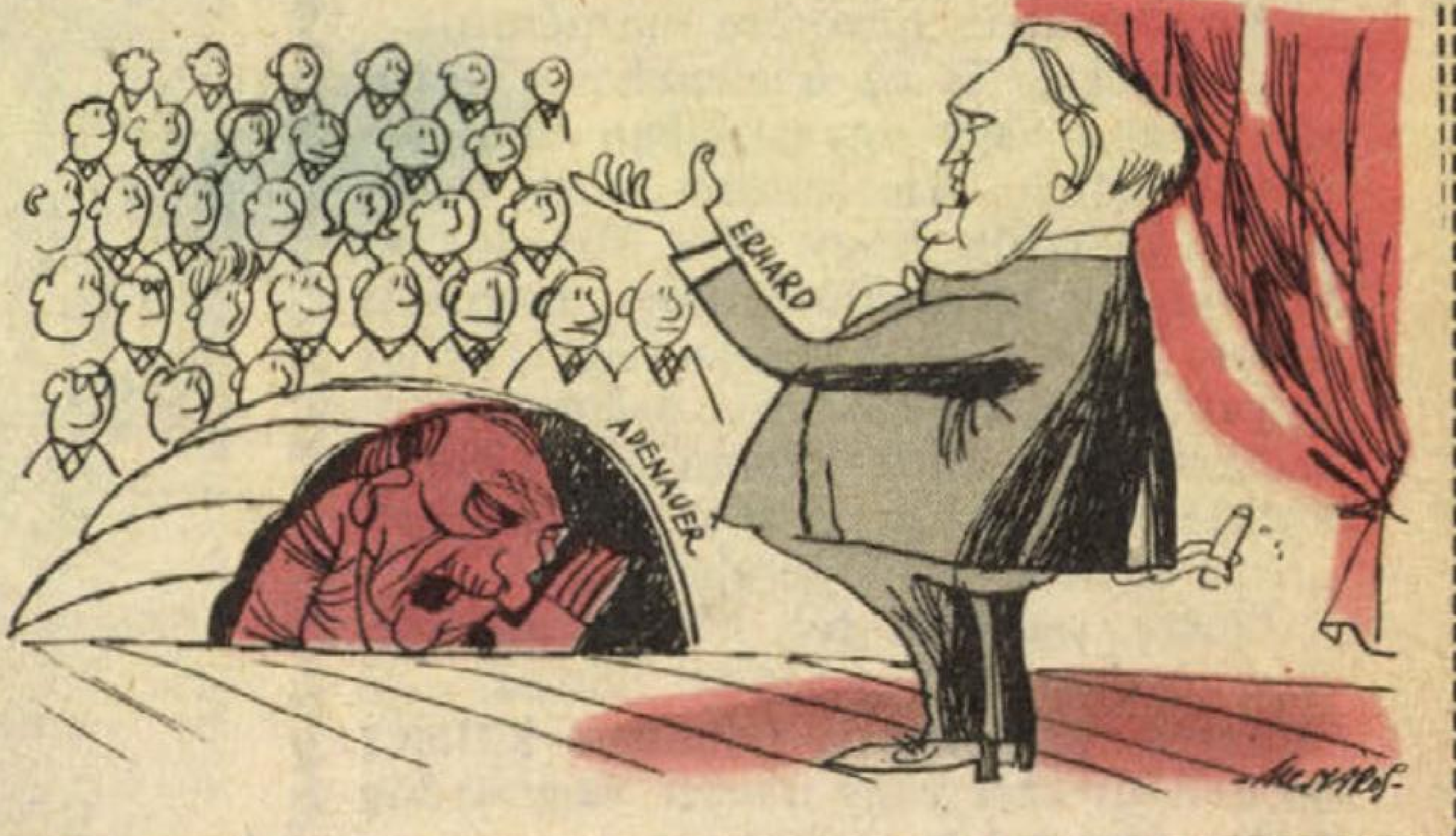

Leckék a kormányzásból

Toncz Tibor rajza

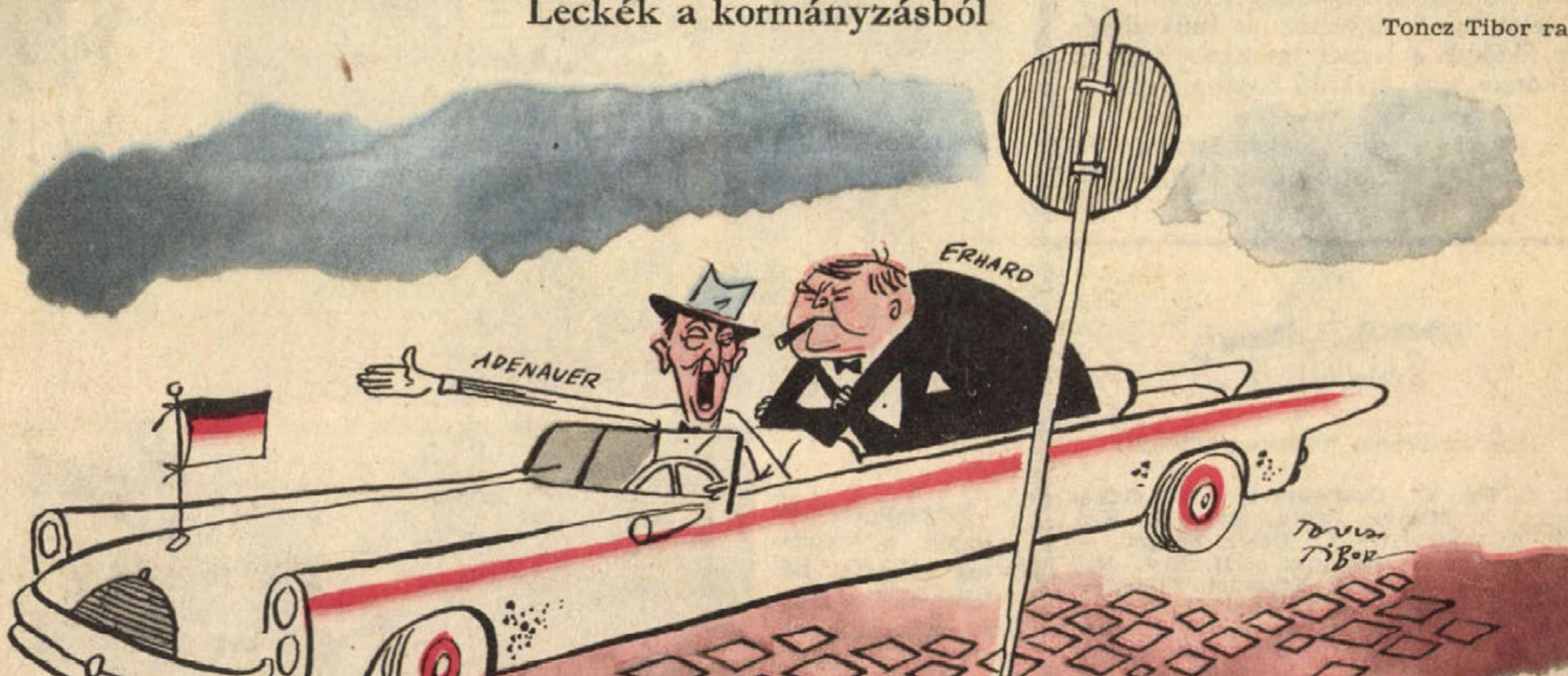

Adenauer: Átadom a kormánykereket! Mindig csak jobbra... Mindig csak jobbra!...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.6179 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504